George Lazăr

ZIDITORII DE BISERICI

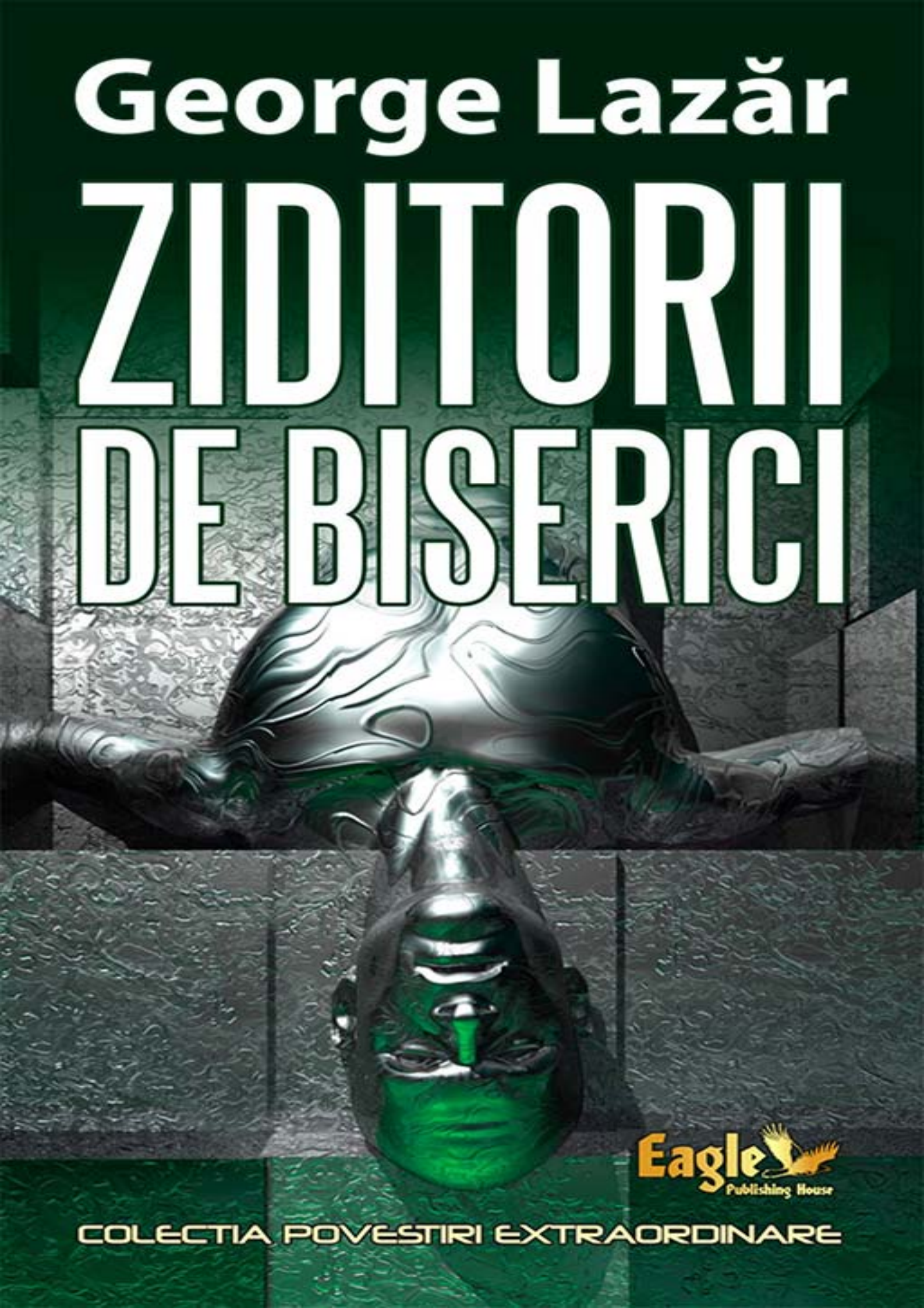

Eagle Publishing House

COLECTIA POVESTIRI EXTRAORDINARE

George Lazăr

Ziditorii de biserici

Colecţia ***POVESTIRI EXTRAORDINARE***

2015

Copyright

Ziditorii de biserici

proză scurtă Science Fiction

Copyright ©2015 George Lazăr

Eagle Publishing House

www.edituraeagle.ro

Editor: Mugur-Petronius Cornilă

Redactor: Alina Sârbu

Corector: Elena-Anca Coman

Coperta: Iulian Coniac

Tehnoredactor: Mihaela Sipoş

Ilustraţia copertei: Ionuţ Bănuţă

Colecţia POVESTIRI EXTRAORDINARE

ISBN ePub: 978-606-8315-71-3

ISBN Print: 978-606-8315-57-7

Servicii editoriale: Editura Virtuală

www.editura-virtuala.ro

Tel./Fax: 0755335237/0318178309

E-mail: office@editura-virtuala.ro

Toate drepturile de reproducere, integral sau parţial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al autorului, cu excepţia unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor şi prezentărilor.

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepseşte penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare

Cartea digitală protejează mediul și pădurile.

Această versiune este validată EPUB.

Versiune digitală realizată de www.editura-virtuala.ro.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

Mamă de duminică

Dragă mamă de duminică, azi e abia luni şi mi-e tare dor de tine. Să nu te superi, dar astă-noapte nu am adormit, am stat până târziu şi ţi-am ascultat paşii, iar când ceasul a sunat ora douăsprezece şi uşa s-a închis în urma ta, am plâns. Te-am visat pe tine şi pe tata jucându-vă cu mine.

În această dimineaţă, tata de luni m-a muştruluit zdravăn văzând notele robotului învăţător. A vorbit toată ziua, m-a tras de urechi şi a zis că sunt leneş şi că niciodată nu o să pot fi un om întreg. M-a ameninţat că, de o să se mai întâmple să iau note mici, mă spune tatălui bun, să nu mă mai ducă duminica la joacă, cu ceilalţi copii. Dar tu, mamă, nu cred că ai să laşi să se întâmple una ca asta.

Mama de luni a fost rece şi distantă şi, ciudat, de fiecare dată când o văd, pare o străină. Mi-a dat să mănânc la amiază, iar seara a lăsat masa gata pusă. În rest, nu am mai văzut-o. Am auzit-o spunându-i tatii că trebuie să meargă în laborator şi să aibă el grijă de mine. S-au certat din cauza asta şi tata i-a spus că ar trebui să se simtă mamă măcar o dată pe săptămână şi că sunt alţii care au mai multe zile copii în grijă. Dar mama de luni tot a plecat.

Mi-e tare dor de tine, mamă...

Mâine e marţi, iar tata de marţi e un om aspru. Îmi amintesc că acum două săptămâni când a venit, a spus: „ Eu sunt noul tău tată de marţi“. A început să mă înveţe istoria, zicând că numai aşa voi ajunge să ştiu de ce nu mai au oamenii copii: „Pentru că, spune el, înainte erau mai mulţi copii pentru doi părinţi“. Tot el mă învaţă cum e Pământul: ca un glob care se învârte repede. Spune că afară e Soarele, care e ceva foarte mare, ca un bec ce luminează totul şi că, pe lângă Soare, mai sunt şi alte stele, care seamănă cu cele aprinse în

plasticul verde, de Crăciun. Nu întotdeauna înţeleg ce spune tata de marţi. Vorbeşte despre munţi şi lacuri care ar fi existat odată, pe când noi doi ştim prea bine, mamă, că viaţa nu este decât în culoarele ce se întind de jur împrejur.

Mama de marţi îmi spune cum este alcătuit un om. A adus o dată şi planşe colorate, ca să-mi arate mai bine. Nu cred un cuvânt din tot ce spune şi îmi închipui că nici ea nu crede; doar vede prea bine că nu e aşa cum sunt oamenii reprezentaţi în desenele alea. Dar, mai târziu, trebuie să repet tot ce mi-au spus în faţa roboţilor, iar aceştia îmi pun note. Uneori, mama şi tata îmi povestesc despre oameni care trăiau în afara culoarelor, sub Soare; prea seamănă cu poveştile pe care mi le spui tu, mamă, seara ca să adorm.

Apoi vine ziua cea mai rea: miercuri. Tata de miercuri îmi cere să lucrez cu cifre şi să ţin minte o grămadă de reguli. Aduce cu el cuburi ca acelea pe care le am în camera de joacă şi îmi explică o mulţime de lucruri. Uneori înţeleg, alteori nu. Mama de miercuri e grijulie cu mine şi îi spune tatii să mă mai lase în pace cu numerele, că sunt prea mic. Dar tata îi răspunde că nici el şi nici ea nu mai au timp să aştepte să cresc şi că trebuie să se grăbească. Mama de miercuri e aproape la fel de bună ca tine şi îmi dă să mănânc o mulţime de prăjituri. Stă tot timpul lângă mine şi mă mângâie, spunând că vrea să atingă un copil adevărat.

Joia e o zi frumoasă! Tata de joi lucrează împreună cu mine în lemn şi în metal. În mâinile lui, acestea capătă orice formă dorește. El tace aproape tot timpul, dar, când trebuie, îmi explică ce face, încet, cu răbdare, până izbutesc şi eu. El se pricepe să desfacă roboţii şi îmi arată cum sunt făcuţi. Ştii, mamă, roboţii nu au în ei un omuleţ mic, aşa cum crezi tu, şi nu sunt oameni ca noi. O să-ţi explic mai bine când te întâlnesc. Abia aştept! Mama de joi e bună, dar ei nu pot să-i spun nimic pentru că e aproape la fel de tăcută ca tata. Parcă

aş vorbi roboţilor. O văd rar, ziua e mai tot timpul la bucătărie. Am aflat că ei mai au câţiva copii pentru care trebuie să fie părinţi de joi şi din aceasta cauză mă duc la culcare devreme, ca să poată şi ei pleca.

Apoi vine vineri, o zi frumoasă. Tata de vineri mă trezeşte dimineaţa şi mergem împreună să alergăm şi să înotăm în bazin. Vorbeşte întruna, dar repetă mereu aceleaşi cuvinte pe un ton aspru. Eu nu pot să mai adaug ceva.

Tata de vineri e un om foarte puternic şi spune că trebuie să devin ca el, că numai aşa o să izbutesc să depăşesc orice defect fizic care ar putea să apară imprevizibil în urma clonării. Mama de vineri e o femeie subţire şi înaltă, dar repetă întruna că trebuie să mănânc şi toată ziua mă îndoapă. Adevărul e că întotdeauna mi-e foame vineri.

Tata şi mama de sâmbătă sunt aceeași pentru mine şi pentru fetiţa care vine cu ei. Ne lasă singuri multă vreme, dar noi nu ştim ce să facem şi eu abia dacă scot două cuvinte cât e și ea. Părinţii noştri de sâmbătă sunt cei mai bătrâni şi toţi părinţii săptămânii spun să-i ascultăm, că sunt înţelepţi. Mama de sâmbătă scrie o sumedenie de hârtii în timp ce priveşte cum mă joc sau relaţionez cu fetiţa. Ea zice că o să ne vină şi nouă rândul să fim părinţi, pentru că se fac investiţii ca să se nască alţi copii, iar dacă o să fim cuminţi, vom fi părinţi de duminică, aşa ca tine.

Dragă mamă, e abia luni şi mi-e tare dor de tine. Aş vrea să fie numai duminică, aşa cum este pentru voi tot timpul şi să fiţi numai voi părinţii mei, întreaga săptămână. Dar tu eşti acum la un alt copil pentru care e duminică şi pe el îl alinţi şi îi spui poveşti. Când te-am întrebat de ce nu eşti numai cu mine, mi-ai spus că mergi la fraţii mei. Dar ce înseamnă fraţi, mamă?

Am s-o rog pe mama de marţi să-ţi dea scrisoarea mea şi te rog să te gândeşti puţin la

mine când o s-o citeşti.

De la ţigani

Şatralionul urca alene pe cărăruia uşor înclinată, de-a lungul căreia se înşirau, de o parte şi de alta, ca nişte mărgele, câteva dintre pensiunile şi popasurile tovărăşeşti din comuna Humor, regiunea Suceava. Să fi fost la vreo zece căruţe mari, cu coviltir strălucitor din tablă zincată, în spatele cărora erau legaţi câte doi, trei sau patru cai, folosiţi pentru deplasările individuale ale ţiganilor. Trei dintre ei se aflau călare. În frunte călărea ţanţoş starostele, pufăind nemulţumit pe sub mustaţa groasă şi sură, precum a lui Stalin, şeful comuniştilor ruşilor. Cu o mână ţinea frâiele, iar cu cealaltă o lulea, din care trăgea din când în când, scoţând câte un norișor gălbui de fum. Alţi doi ţigani se ţineau în spatele convoiului, aruncând priviri plictisite celor câteva capre, oi şi vaci mânate de doi câini zdraveni, ciobăneşti.

Căruţele lăsau în urmă şerpi lungi de fum negru, înecăcios, care ieşeau prin hogeagurile tubulare, din ţeavă laminată, care se ridicau cât un stat de om deasupra coviltirelor. Zgomotul făcut de pistoanele motoarelor lor cu abur era infernal. Ţiganii ştiau să ardă păcura, și nu cărbunele, aşa cum făcea toată lumea, pentru a vaporiza apa. Obţineau păcura, folosită de regulă doar la unele leacuri, pe nimica toată, de la capitaliştii din Muntenia, de pe lângă Ploieşti. Muntenia, care se afla împreună cu Dobrogea, Oltenia şi Banatul în Federaţia Română, exporta cel mai mult. Încercaseră şi acolo să ardă păcură în loc de lemn sau cărbune, însă cazanele lor explodaseră sau arseseră ca nişte torţe. Forţa păcurii nu era uşor de ţinut în frâu.

Hărmălaia era sporită de lătrăturile isterice ale câinilor de prin curţi și de strigătele cetei de copii

matinali adunaţi din sat care însoţea convoiul, aruncând uneori cu pietroaie culese de pe malul râului. Acestea răpăiau inofensive pe tabla plină de zgârieturi şi adâncituri a coviltirelor sau pocneau înfundat în butoaiele de metal de pe acoperişuri în care se afla păcura şi rezerva de apă. Din când în când, câte un căruţaş aflat pe banca din faţă, trăgea prelung de funia sirenei care, odată cu şuieratul ascuţit, în stare să trezească morţii, elibera un vălătuc consistent de abur alb, care împrăştia în aerul rece un duh rău. Copiii se speriau şi o rupeau la fugă, dar se regrupau repede şi o luau de la capăt.

Desigur, nimeni nu mai putea dormi în pofida faptului că soarele abia răsărise.

– Ţigani afurisiţi! ocărî nervos tovarăşul Popoviciu din balconul camerei sale, aflat la cel de-al doilea etaj al vilei Floarea de Colţ, unde ieşise furios pentru a trage dintr-o ţigară.

Primise câteva zile libere de la Comitetul Planificării, unde lucra. Cum pentru soţia sa, Leta, nu fusese o problemă să aranjeze cu colegele ei de la Biblioteca Orăşenească să îi ţină locul, veniseră pentru o scurtă vacanţă la munte. Sperase să se odihnească puţin şi să mai facă ceva mişcare. Până acum, partea cu mişcarea nu era un obiectiv atins şi, din câte se părea, nici cea cu odihna.

– Lasă, Nelule, nu te necăji! Imediat trec, îl consolă aproape ţipând, ca să se facă auzită, Leta, scoasă pe balcon de gălăgie. Hai înapoi în pat, poate mai prindem vreo oră sau două de somn. Avem drum mult de făcut astăzi.

Avea ochii cârpiţi de nesomn. Nu prea reuşise să doarmă. Tovarăşul Popoviciu sforăise toată noaptea atât de tare încât, de vreo trei ori, vecini din camerele alăturate bătuseră cu pumnii în pereţi.

– Nu mai încape lumea de ei, rosti el cu năduf strivind Snagoava, importată din Muntenia, pe jumătate fumată, în scrumiera de lut aflată pe pervaz.

Ţiganii se aflau deja de o săptămână, când ajunseseră și ei la Humor, în urmă cu două zile. Îşi instalaseră şatralionul în piaţa centrală, chiar lângă mănăstire, în dreptul monumentului dedicat Muncii, având o aprobare dubioasă semnată și ștampilată de un șef de Partid local afișată pe un panou, sub o sticlă, la vedere. Era cel mai frumos monument proletcultist pe care îl văzuse vreodată tovarăşul Popoviciu, mai frumos chiar decât cel care trona în mijlocul piaţetei de la Fundaţie, din Iași. Secera şi ciocanul erau făcute din lemn tare, stejar, înconjurate cu un cerc, tot din lemn. Spre deosebire de monumentul din beton aflat la Iași, care era şi mult mai mare, cel de aici avea doi pumni, ciopliţi măiestrit în lemn, încleştaţi pe mânerele secerii şi ciocanului, sugerând că uneltele sunt ţinute de două braţe uriaşe, încrucişate.

Ţiganii îşi întinseseră ordonat corturile ţuguiate. Păreau că sunt acolo de când lumea. Familia Popoviciu vizitase pe îndelete şatralionul cu o zi în urmă când, călare pe velocipedele oferite de mandatarul vilei, dăduseră la vreme de seară, înainte de a se întuneca, o tură prin sat. Ţigăncile înşiraseră sfori între cei câţiva copaci aflaţi în preajmă şi întinseseră la uscat rufele spălate direct în apa Humorului. Tot în râu se hârjoneau câţiva puradei în curul gol, iar unul chiar se pişa în apă fără jenă. Tovarăşului Popoviciu aproape că i se făcuse rău când văzuse asta. Ceva mai devreme, trăsura cu doi cai trimisă de mandatarul vilei să-i ia de la gară oprise puţin în vale, ca să le dea prilejul să admire mai bine frumuseţea munţilor Bucovinei. El băuse viteaz din apa rece a râului şi se răcorise, înmuindu-şi mâinile şi aruncând stropi veseli pe faţă, ba chiar îşi îndemnase şi soţia, care îl refuzase politicos.

Pe stradă, începând de la vreo două, trei sute de metri de zidurile mănăstirii Humoarelor, ţiganii îşi înşiraseră atelierele şi prăvăliile. De fapt, strada

era blocată de-a binelea de mulţimea care se învârtea încolo şi încoace, aşa că fuseseră nevoiţi să coboare de pe velocipede şi să le lase pe un suport public, chiar lângă primul cort.

Vestea sosirii şatralionului se răspândise peste tot, iar oamenii veneau şi de la zeci de kilometri, din Frasin sau chiar de la Câmpulung, de la Iacobeni sau de la Cacica, unii aducând maşinării mai vechi sau mai noi, pentru a fi reparate de meşterii ţigani, alţii, cei mai mulţi, veniţi pentru comerţ. Ţiganii cumpărau făină, unt, brânză, pastramă, barabule, fasole şi fructe, dar mai ales cositor, plumb, cupru. Opreau şi anumite piese din fier pe care credeau că le mai pot folosi. Se tocmeau, dar plăteau cinstit, de fiecare dată cu banul jos, fie cu lei din hârtie tipăriţi de Republica Populară, fie, mai rar, şi numai când ţineau neapărat să ia ceva, cu cocoşei de aur, interzişi formal de monetărie, dar foarte populari şi apreciaţi în popor.

Vindeau şi ace de cusut şi brice de bărbierit, de unde şi vorba cu ace, brice şi carice, numai că rezultatul acestui din urmă obiect se vedea doar peste nouă luni, când unele muieri scoteau din burtă plozi tuciurii, cu părul sârmos. Bineînţeles, indiferent cu cine erau măritate, toată lumea ştia adevărul. Mai vindeau ceaune din tuci, oale sub presiune unde carnea şi barabulele fierbeau miraculos de repede, lămpi cu gaz sau cu untdelemn, pompe cu abur pentru irigaţii sau pentru scos apa din pivniţe şi beciuri, alambicuri de ţuică, centrifuge universale tot cu abur care, în preţul a două, trei lopeţi de cărbune şi a unei găleţi cu apă, puteau produce curent electric la 24 de volţi, sau crupe pentru animale, dezghiocau ştiuleţi de popuşoi, separau smântâna sau se puteau preface în mori miniaturale, doar schimbând câteva pinioane. Oferta ţiganilor părea nesfârşită, iar mulţimea dornică să cumpere, la fel.

Ţiganii erau mari meşteri, asta o ştia oricine şi, după marea epurare a inginerilor alături de toţi ceilalţi intelectuali, din '31 , deveniseră de neînlocuit, îi explicase pentru a suta oară tovarăşul Popoviciu soţiei. Din acest motiv îi şi tolera Republica Populară, aşa rebeli cum erau, pentru că fără ei, tot ceea ce însemna mecanism ar fi încetat curând să mai funcţioneze.

Li se permitea să trăiască în afara economiei centralizate, dar mai ales să circule unde doreau ca să facă troc şi comerţ în mod liber, chestiuni de neconceput în dialectica marxistă. La fel de greu era să te gândeşti la ţigani, rămaşi cu modul lor de viaţă în feudalism, ca la nişte capitalişti veroşi, care exploatează munca poporului.

Soţii Popoviciu se plimbaseră printre oameni până se întunecase de-a binelea, fermecaţi fără să vrea de culorile și formele veşmintelor, de graiul moale, legănat, diferit de cel aspru şi răstit, revoluţionar, care se vorbea în Iași, capitala Moldovei, de forfota continuă şi veselă, de târguielile interminabile şi de demonstraţiile făcute de ţigani pe maşinării cu abur neobişnuite, înşirate peste tot, capabile să lucreze asemenea oamenilor, dar mult mai repede şi mai bine. La un moment dat, tovarăşul Popoviciu o trăsese de o parte pe Leta. Nevastă-sa fusese cât pe ce să se aşeze la coada formată în dreptul cortului unei ţigănci ce pretindea absurditatea că poate afla viitorul oricui doar mozolind cu o pană de gâscă pe o foaie de hârtie cenuşa obţinută din arderea unui lichid vâscos, cu o compoziţie secretă, amestecat cu câteva fire din părul amatorului de ghiceală. La rând stăteau numai femei care intrau, zăboveau câteva minute şi ieşeau din cort zâmbind sau gânditoare, dar foarte mulţumite de cele aflate. Leta se scuturase şi se aşezase iar la coadă, surdă la argumentele lui cum că dacă îi vede vreun tovarăş şi raportează Partidului, atunci îşi riscă totul, cariera, cele două camere din casa

naţionalizată din Iași, retribuţia, ba chiar şi concediul. Dar Leta se dovedise neînduplecată, aşa că tovarăşul Popoviciu se prefăcuse că nu o cunoaşte şi colindase pe la câteva corturi în care fuseseră înjghebate cârciumi. Cu un ochi pe coada la care stătea Leta, băuse mai multe păhărele cu răchie tare şi bună, cu gust de pearjă, pe care le turnase peste feliile de slană înghiţite înainte, după moda adusă de ardelenii care trăiau în Imperiu, ca să nu se ardă la stomac. Dacă nu s-ar fi îmbătat niţel până când ieşise Leta din cortul ghicitoarei, ar fi fost uimit că ţiganul care îl servise îi socotise din minte, fără ajutorul unui abac, leii pe care trebuia să îi plătească, înmulţind numărul de pahare pe care le băuse cu preţul unei cinzeci, scris mare cu cretă, pe o tăbliţă aflată deasupra tejghelei.

Desigur, pentru calculele complicate din economia planificată, în subsolurile Ministerului se folosea o maşinărie mecanică de calcul, pe care armata o utilizase puţin în Marele Război ca să calculeze traiectoria obuzelor. Numai că drăcovenia se defecta mereu, şi atunci tot la abac şi ore suplimentare se ajungea.

– Mi-a spus că ne aşteaptă o călătorie cu totul neobişnuită, în care vom afla lucruri noi și nemaivăzute, strigase Leta ca să se facă auzită, îmbujorată toată. A ştiut asta!

Tovarăşul Popoviciu ridicase nepăsător din umeri şi dăduse pe gât conţinutul ultimului păhărel comandat. Porniseră spre ieşirea din bazarul ţigănesc unde, chiar lângă masa unui meşter ţigan care repara becuri, îşi lăsaseră velocipedele în suportul special.

– A ghicit că mâine plecăm în călătorie, insistase Leta. Ţiganii sunt cu adevărat foarte neobişnuiţi. Am citit într-o carte despre chiromanţie, vise, zaţ de cafea şi altele că ghicitul viitorului este posibil, numai dacă persoana care interpretează semnele este cea potrivită.

Tovarăşul Popoviciu nu o mai băgase în seamă. În primul rând, nu urmau să facă o călătorie, ci cel mult o drumeţie de câteva ore, pe munte. Mare lucru, nici nu trebuia să fii ţigan pentru asta, putea să ghicească oricine că doi orăşeni urmau să se plimbe puţin prin împrejurimi. Leta, cu slujba ei de bibliotecară la Casa de Cultură de la Fundaţie, avea toată vremea să răsfoiască prin cărţi, că la bibliotecă oricum nu venea nimeni, ca să nu se aleagă cumva cu apelativul de intelectual, deloc încurajat de Partid. Tovarăşul Popoviciu chiar fusese odată pe punctul să întrebe la o şedinţă de Partid de ce nu se desfiinţau asemenea locuri. Noroc că vorbitorul i-o luase înainte îndemnându-i să mai treacă pe la biblioteci ca să citească operele lui Marx şi ale lui Engels sau lucrările tovarăşului Lenin, datorită căruia Moldova devenise republică independentă în cadrul Uniunii Sovietelor.

Încălecaseră pe velocipede şi, pe măsură ce se depărtaseră de iarmaroc, zarva se auzea tot mai vag până când murmurul râului Voroneţ o acoperise cu totul. Tovarăşul Popoviciu uitase complet de ţigani chiar înainte de a ajunge la vila Floarea de Colţ. Îşi petrecuse într-un mod plăcut restul serii, completând, după ce mâncaseră ciorbă rădăuţeană cu ardei iute şi tochitură moldovenească, cu nenumărate păhărele cu răchie de afine ceea ce nu reuşise să soarbă de la ţigani. Nu îşi mai amintea cum ajunsese în pat, probabil îl târâise Leta, dar, la drept vorbind, nici nu avea importanţă, doar era în concediu și se relaxa.

Toate ar fi fost bune şi frumoase dacă nu l-ar fi trezit atât de brutal tărăboiul făcut de şatralionul care pleca. Îl durea crâncen capul, de parcă i l-ar fi strâns cineva într-o menghină. Era convins că de la balamucul făcut de şatralion i se trăgea. Încercase, fără spor, să se apere de zgomot, ascunzându-se mai întâi sub pilota moale, umplută cu puf de gâscă, iar apoi îndesându-şi pernele pe cap până aproape că se sufocase. Nu reuşise, aşa că îşi luase

ţigările şi ieşise pe balcon să fumeze, privind de deasupra târgul care se trezea încet pentru o nouă zi.

Nu mai putea fi vorba de somn, aşa cum propusese Leta, chiar dacă, după vreun sfert de oră, şatralionul nu se mai auzea.

Îşi trimise nevasta la bucătăria vilei să îi aducă un ibric de apă clocotită în care turnă cu mare băgare de seamă o linguriţă cu pulbere de cafea pe care o scoase dintr-o pungă de hârtie aflată într-un compartiment tainic, în adâncul cufărului de călătorie. Cafea se găsea foarte greu. Ca şi ţigările, era importată din Federaţia Română, mai precis din Dobrogea. Desigur, cafeaua nu creştea acolo, însă exista un miraculos port la Marea Neagră, la Constanţa, unde soseau corăbii şi vapoare din toată lumea.

Aroma puternică a cafelei se răspândi peste tot. Turnă delicat în cele două pahare oferite de vilă, după ce pusese prudent linguriţa în ele, ca nu care cumva să se spargă de la fierbinţeala lichidului negru.

Ieşi din nou pe balcon, împreună cu Leta şi se aşezară în cele două fotolii împletite, asemănătoare măsuţei dintre ele, din nuiele de răchită. O vreme sorbiră delicat din cafea, cu grijă să nu se opărească. Tovarăşul Popoviciu îşi aprinse o altă Snagoavă. De jos, de la balconul aflat sub ei, urca putoarea grea a fumului de Carpaţi de Iaşi fumat de vreun vecin trezit şi el de trecerea ţiganilor. Păsărelele începuseră concertul matinal. Dinspre ograda din spate a vilei se auzea târşâitul lopeţii fochistului care alimenta cu cărbune focarul generatorului de electricitate şi al boilerului de apă caldă, pentru duşuri.

– Atunci, dacă tot ne-am trezit, poate ar trebui să ne grăbim niţel, Relule, îndrăzni Leta. Asta dacă vrem să fim înapoi până la prânz. După aia putem trage un pui de somn, iar spre seară ne-am putea plimba în linişte prin sat, acum că ţiganii au plecat.

Continuă să sporovăiască, dar, ca aproape de fiecare dată, tovarăşul Popoviciu nu o mai auzi. Încă era furios pe ţigani şi pe durerea din cap care refuza să cedeze. Iată, ruşii se descurcau foarte bine fără ţigani. Numai că ei arau pământul cu boi, nu aveau industrie mai deloc, iar electricitate nu se găsea nici măcar la Kremlin. Progresul îşi are preţul lui, medită el, trăgând cu sete din ţigară, iar ţiganii reprezintă răul necesar. Nu îi aparţineau lui aceste vorbe, ci tovarăşului Petru Groza, însă le repetase de atâtea ori, încât ajunsese să creadă în ele. Dacă Universitatea din Iași ar fi pregătit ingineri, aşa cum se vorbea tot mai des pe la şedinţele de Partid, atunci ţiganii ar fi putut să devină de domeniul trecutului. Nu se punea însă problema, cel puţin nu în viitorul apropiat. La Universitate se predau Ştiinţe Politice, Îndoctrinare, Planificare, Materialism Dialectic, Revoluţia Poporului şi altele asemănătoare, se formau cadre cu adevărat necesare la construirea societăţii socialiste multilateral dezvoltate. Deocamdată nu era vreme pentru a scoate ingineri sau doctori, de exemplu, pentru a înlocui ţiganii, cel puţin asta era versiunea oficială. Neoficial, pur şi simplu nu mai existau profesori care să instruiască medici sau ingineri, evident, exceptând ţiganii, dar care om cu mintea întreagă ar fi vrut să înveţe ceva de la nomazi, presupunând că aceştia ar fi fost dispuşi să predea? Tovarăşul Popoviciu zâmbi larg imaginându-şi cum uşa aulei din Copou a Universităţii s-ar deschide şi pe ea ar intra un ţigan tuciuriu, nebărbierit, cu pălărie mare şi chimir, cu vestuţă din piele plină de buzunare, cu pantaloni strânşi pe crac, băgaţi în cizme cu carâmbul înalt, ţinând sub braţ un teanc de cursuri.

Leta interpretă greşit zâmbetul şi se puse mai aprig pe turuit. Ca să scape, tovarăşul Popoviciu dădu aprobator din cap, goli ultimele picături de cafea, mai trase un fum din ţigară, se ridică şi intră

în odaie, să se spele şi să se îmbrace. Parcă şi durerea de cap se mai potolise.

După jumătate de oră, în care mâncaseră un mic dejun consistent oferit de gazdă, format din ouă proaspete, fierte, cârnaţi tari de capră şi lapte bătut, completat cu felii groase de pâine proaspătă, de casă, unse din belşug cu unt adevărat, cu gust total diferit de margarina cotidiană de la oraş, peste care întinseseră miere de albine și dulceaţă făcută din fructe de pădure, părăsiseră vila binedispuşi. Durerea de cap a tovarăşului Popoviciu dispăruse de parcă nici nu ar fi fost, mai ales după ce fumase încă o ţigară, ca să se aşeze mai bine mâncarea.

Pedalaseră pe velocipede până la Ariniş, trecuseră râul Voroneţ pe podul cel nou, din lemn, aruncând o privire şi celui vechi, tot din lemn, rupt de inundaţiile din primăvară, dar păstrat încă, din motive necunoscute, de localnici. După ce schimbară o vorbă cu mandatarul crâşmei de la buza muntelui ca să lase la el velocipedele, porniră plini de vigoare pe cărăruia care se aburca încet spre creastă. Cumpăraseră un clondir de două litre, plin cu apă, pe care Leta îl strecurase în desăguţa cu bretele, pentru cărat în spate. Chiar înainte de a începe urcuşul, Leta îi arătă entuziastă balonul mare şi galben, cu aer cald, al celor de la Cartografiere, care plutea asemenea Lunii pe cer, printre norii firavi. Era un fost balon de cercetare rămas din Marele Război. Tovarăşul Popoviciu îl privi cu scârbă. Până şi realizarea hărţilor depindea de ţiganii care construiseră arzătorul miniaturizat, cu cărbuni, al balonului.

La început, cărăruia era puţin abruptă şi suficient de largă. Călcau pe pâlcuri de iarbă încă acoperite cu rouă sau pe câte un strat de muşchi verde-închis, dar mai ales pe pietricele, unele destul de ascuţite. Amândoi aveau ghete solide, din piele, cu talpa cusută, marca Guban, importate din Federaţia Română, mai precis de la bănăţenii din Timişoara.

Merseră vreo jumătate de oră, el mai în faţă cu câţiva paşi. Turiştii, numeroşi la baza muntelui, se răriseră, iar în ultimele zece minute nu mai întâlniseră pe nimeni. Gâfâind, Leta ceru o pauză, iar tovarăşul Popoviciu fu mai mult decât bucuros să-i facă pe plac. Nevasta sa se rotunjise binișor de la traiul tihnit din Iași. De fapt, și el ar fi vrut să se oprească de mai bine de un sfert de oră şi numai mândria masculină i-a pus muşchii fleşcăiţi, de birocrat de oraş, în mişcare. S-au aşezat pe un trunchi doborât la pământ. El a scos imediat pachetul cu Snagoave, şi-a aprins una şi a tras adânc în piept fumul dulceag. Pădurea era un paradis al păsărelelor care ciripeau fără oprire pe toate tonurile. Ceva mai departe se auzeau trosnete şi alte zgomote ale pădurii, poate boncănitul unor cerbi sau scheunatul vreunui animal. Leta scoase şipul cu apă, bău îndelung, după care i-l oferi. Luă şi el câteva guri.

– La urma urmei, ce ai cu ţiganii? deschise ea discuţia.

Era o întrebare la care voia de mult să afle răspunsul, numai că, la oraş, acasă, ştia că ar fi primit negaţia standard, cum că nu îi urăşte, de unde a scos aşa ceva. Ea personal nu avea nimic împotriva ţiganilor, dimpotrivă, îi socotea nişte persoane foarte practice, chiar dacă un pic excentrice. La Iași erau mai multe şatre, dintre care cel puţin două se instalaseră în parcul Copou fără ca nimeni să protesteze. Ţiganii îşi vedeau de treabă, adunau cu grijă mizeria, chiar dacă nu era făcută de ei, reparau orice şi vindeau la preţuri rezonabile tot felul de chestii utile.

– Pentru că sunt... începu calm tovarăşul Popoviciu, dar apoi răbufni. Pentru că nu se integrează în societate. Pentru că nu respectă legile şi nu le pasă de ierarhia de partid. Pentru că umblă de colo-colo fără să dea nimănui socoteală.

– Ştii, în cărţile de istorie scrie că au fost tot timpul alungaţi şi oropsiţi, spuse Leta. La fel au

păţit şi ovreii. Crezi că sunt rase menite să sufere?

– De fapt, nici pe ovrei nu îi sufăr. Mai toţi s-au făcut mandatari. S-au umplut de bani storşi de la noi toţi. Exploatatori nenorociţi, ce mai…

Tovarăşul Popoviciu, la fel ca majoritatea membrilor Partidului, nu îi suporta pe mandatari. Aceştia erau o altă anomalie a sistemului. Se aflau cel mai aproape de definiţia de capitalist, aveau o mulţime de bani şi afaceri proprii, insuficient controlate după părerea comună. Nu o dată, cei de la Ilicit îi băgau la puşcărie şi le confiscau averea, chiar dacă o puteau justifica.

– Aici, la Humoarele, se pare că toţi sunt mandatari. Şi nu sunt ovrei. Da, mi-a spus chiar gazda noastră, toţi au mandat asupra vilei, crâşmei sau prăvăliei în care lucrează. Din ce câştigă, plătesc cinstit impozit la stat şi păstrează restul.

– Asta e altceva, spuse tovarăşul Popoviciu, doar ca să o contrazică. Era vorba de ţigani şi nu de ovrei sau de mandatari. Chiar nu înţelegi? Depindem atât de mult de ei şi nu avem niciun mijloc să îi silim să îşi facă treaba. Ne pot lăsa baltă când vor, iar noi nu le putem face nimic.

Leta rupse un fir de iarbă şi îl rulă încet pe deget fără să dea vreun semn că ar vrea să se ridice. El profită de ocazie şi mai aprinse o ţigară.

– Se spune că epurarea intelectualilor n-a fost tocmai un lucru înţelept, îndrăzni Leta.

În mod normal, la oraş, unde până şi pereţii aveau urechi, nici măcar în gând n-ar fi spus asta. Însă aici, în creierul munţilor, ascunşi de verdele-închis al pădurii, se simţea în siguranţă. Şi soţul ei părea neobişnuit de dispus să discute pe astfel de teme, diferite de punctul de vedere oficial, pe care Partidul nu le încuraja.

– Ce a fost a fost, spuse el trăgând des din Snagoavă. Eu abia dacă aveam zece ani pe atunci, aşa că mare lucru nu îmi aduc aminte. Să fi fost cam la vreo doi sau trei ani după ce s-a terminat Marele Război. A fost o necesitate, intelectualii

împiedicau în toate felurile Revoluţia, aşa că au trebuit epuraţi şi la noi, după cum au făcut ruşii.

– Adică omorâţi, rosti apăsat Leta.

Ea crescuse într-un orfelinat din Chișinău unde cineva îi şoptise că părinţii ei fuseseră intelectuali. Mama, actriţă, tatăl, profesor. Evident, nu îi cunoscuse, dar simţea că le datora totuşi ceva.

– Nu ştiu, mărturisi cu sinceritate tovarăşul Popoviciu. Aşa se spune, ce-i drept, cam cu jumătate de gură. Cică au fost expediaţi în America sau în Anglia. Cu toate că, după Marele Război, nici nu au mai rămas prea mulţi intelectuali. Au fost recrutaţi ca artilerişti, furieri, genişti, ba chiar şi conţopişti, că trebuia cineva să ţină socoteala la toate. Cei mai mulţi au căzut pe front, la Mărăşeşti şi Oituz, când nemţii au încercat să năvălească în Moldova.

– Poate se ascund prin munţi, zâmbi Leta. Au murit degeaba o mulţime de oameni în război, oftă, cu privirea în gol. Şi, pe lângă vieţile oamenilor, s-au irosit atâtea altele. Cică ar fi socotit cineva că numai din oţelul folosit pentru tunuri şi puşti s-ar fi putut face un fir de aici şi până la Lună. Americanii ar fi fost în stare.

Tovarăşul Popoviciu strivi grijuliu mucul de ţigară. Americanii nu se mai arătaseră prin Europa. Preferaseră să îi lase pe europeni cu războiul lor. Existau tot felul de legende despre America. Cum că acolo umblau câini cu colaci în coadă. Prostii, bineînţeles. Cu călcâiul, afundă chiştocul în pământ, până când nu se mai văzu. Se ridică în picioare pregătindu-se de plecare şi Leta îl imită. Lui îi plăcea să aibă ultimul cuvânt.

– La ce ar fi bun un astfel de fir? se miră el. După un război de şaisprezece ani, purtat cu arme moderne e normal să nu mai rămână mare lucru. Să știi că nu ai dreptate, conflictul a fost necesar. Chiar dacă nu a fost un câştigător, este limpede că fără Marele Război nu ar fi început Revoluţia. A

trebuit ca ţările Europei să fie distruse pentru a fi apoi reconstruite aşa cum trebuie.

– Mai puţin Imperiul, spuse Leta, iar el aprobă îngăduitor.

Tovarăşul Popoviciu se simţi ceva mai liniştit după ce citase din doctrina oficială. Porni cu paşi mari, ca un drumeţ hotărât, chiar dacă simţea sudoarea prelingându-i-se pe lângă guler. Leta lipăi în spatele lui pe covorul de frunze putrede. Se abătuseră destul de mult de la cărare.

– De fapt, ţiganii sunt aproape singurii care împrumută cărţi de la bibliotecă, spuse ea, gâfâind uşor din cauza efortului făcut ca să ţină pasul. Dacă n-ar fi ei, chiar am sta degeaba. E adevărat, mai apare din când în când câte un activist de-al Partidului care copie câte ceva din Lenin sau Marx pentru vreo cuvântare.

– Serios? se miră tovarăşul Popoviciu. Şi ce fel de cărţi, mă rog, iau ţiganii? Ce chestie, nu credeam că ştiu să citească.

– Fizical Principii of Cuantum Teorii, nu ştiu dacă am spus bine, e în engleză...

– Ce fel de fizică?

– Cuantum. Nu ştiu ce-i aia. M-am uitat şi eu prin cărţile lor, dar nu am priceput nicio iotă. A scris-o unul, Heisemberg.

– Aaa, un ovrei. De-al lor, tot aia.

– Nu, e neamţ. Mai iau destul de des şi *Principiile matematice ale filozofiei naturale* de Isaac Newton, nici ăsta nu-i ovrei, cică ar fi trăit prin America. Asta e tradusă în româneşte, încă de dinainte de război. Şi *Misterium Cosmograficum,* cred că tot în engleză, asta e scrisă de unul cu K, nu mai ţin minte, dar cartea e atât de veche şi plină de praf că nici nu mi-a venit să pun mâna pe ea. Are pe puţin două sute de ani. E ceva cu astronomie, mi-am dat seama după desene.

El dădu din cap gânditor. Astrologie, asta avea sens. Ţiganii erau mari ghicitori, desigur, pentru cine credea în aşa ceva. Totuși, discuţia începea să

îl enerveze. Cele aflate de la nevastă-sa deviau prea mult de la părerea comună, adânc întipărită în subconştientul colectiv. Ţiganii erau necivilizaţi, needucaţi, zgomotoşi, tupeişti, indisciplinaţi şi chiar hoţomani. E drept, nimeni nu le putea contesta o oarecare îndemânare atunci când reparau tot felul de lucruri, dar de aici până la lecturi în engleză ale unor cărţi cu nume imposibil de pronunţat, era cale lungă. Se aplecă să culeagă o ciupercă frumos colorată care eliberă un norişor de spori când o rupse.

– Las-o, strigă Leta alarmată. Poate fi otrăvitoare.

Tovarăşul Popoviciu îi dădu drumul de parcă ciuperca ar fi devenit brusc incandescentă. Îşi şterse grăbit mâinile de pantaloni, apoi le cercetă amănunţit, să nu fi rămas urme din praful ciupercii. Se trase repede înapoi, ca şi cum ar fi fost atacat de un şarpe. Se împiedică de o creangă şi căzu pe spate cât era de lung, însă stratul gros de humus amortiză căderea. Spuse înciudat:

– Asta tot de prin cărţi o ştii, ai?

Leta dădu afirmativ din cap.

– Îhî. Nu crezi că ar fi timpul să ne întoarcem?

El se ridică în şezut şi înjură cu voce tare. Talpa ghetei stângi flutura, pe jumătate desprinsă. În cădere, se agăţase de o creangă, ceva, iar cusăturile tălpii sfâşiaseră pielea fină, de încălţăminte de oraş, bună pentru plimbări în parc.

– Ţi-am spus eu că nu sunt bune de nimic! zbieră tovarăşul Popoviciu. Rahaturi de import, asta sunt, răcni şi aruncă gheata stricată cât colo. Tu şi excursia ta!

Leta îl lăsă să îşi descarce nervii, trecând sub tăcere că el însuşi adusese mândru ghetele acasă, special pentru vacanţa la munte, şi se lăudase pe îndelete cum şi cât de greu făcuse rost de ele. Între timp, femeia analiză practic problema. Recuperă gheata şi o cercetă. În afară de cusături, talpa mai avea şi câteva cuişoare, aşa că ieşea din discuţie să

mai poată fi folosită pentru moment. O puse în desaga din spate pentru a o da la reparat, când vor ajunge în sat. Tovarăşul Popoviciu avea să meargă cu un picior desculţ. Şi el ajunsese la aceeaşi concluzie. Îşi scoase ciorapul pe care îl îndesă într-un buzunar, se ridică şi porni îmbufnat, ţopăind şi ocărând de fiecare dată când se înţepa în ceva. Leta îl urmă fără să spună nimic. Totuşi, după vreo zece minute, strigă:

– Stai, Relu, opreşte-te!

El se întoarse ursuz. Scoase o ţigară din pachetul aproape gol şi o aprinse.

– Ce e, ce vrei?

– Cred că ne-am rătăcit. Ar fi trebuit să găsim de mult cărarea.

– Ne-am rătăcit pe dracu', ocărî el trăgând din ţigară, însă îşi roti privirea nu prea sigur. Trebuie să mergem în partea aia, arătă cu mâna înainte, către direcţia în care mergeau şi porni hotărât, într-un nor de fum, scrâşnind şi înjurând de fiecare dată când nimerea vreo creangă mai ascuţită.

Leta porni în urma lui, convinsă că mergeau în direcţia greşită. Ştia că el era foarte încăpăţânat. Trecuse binişor de amiază când tovarăşul Popoviciu, epuizat, se lăsă să cadă pe o buturugă.

– Am pierdut drumul, recunoscu el cu privirea în pământ.

Scoase pachetul din care pescui ultima ţigară, cam umedă de la transpiraţia care îi îmbibase hainele. Încercă de câteva ori să o aprindă, stricând câteva chibrituri. Se lăsă păgubaş, mototoli pachetul gol, ţigara udă, cutia de chibrituri şi le aruncă furios. Îşi prinse faţa în palme. Leta se apropie încet cu şipul cu apă, aproape gol, şi i-l întinse.

– Dacă pornim la vale, trebuie să ajungem în sat, spuse ea blând. Sau în alt sat, ori poate la vreo gospodărie, unde să cerem ajutor. Or să ne caute, o să-i anunţe mandatarul la care am lăsat

velocipedele sau poate chiar gazda noastră, când o să vadă că nu mai venim.

– Nu mai pot, şopti stins tovarăşul Popoviciu, dând pe gât restul de apă din clondir. Mă doare piciorul. De fapt, mă dor toate. Mi-e foame. Mi-e şi sete.

Aruncă şi clondirul care se făcu bucăţi în trunchiul unui copac. Leta se ghemui lângă el şi îl ogoi uşurel.

– Uite, stăm puţin aici şi o să te simţi mai bine.

Încet, el îşi lăsă capul în poala nevestei şi, epuizat şi ameţit de aerul tare, aţipi sforăind, însă mult mai domol decât o făcuse noaptea. Sau poate era din cauza copacilor care absorbeau zgomotul. Leta amorţi curând, însă, ca să nu îşi deranjeze soţul, nu se clinti decât atât cât fu nevoie ca să alunge furnicile şi alte gângănii care îşi făceau drum pe mâinile sau obrajii lui. Tovarăşul Popoviciu se trezi după vreo oră şi ceva şi, aşa cum spusese Leta, se afla într-o dispoziţie mult mai bună, chiar dacă piciorul lipsit de gheată i se umflase. Mai multe răni mărunte, de pe talpă şi degete, prinseseră deja coji de sânge închegat.

Femeia îşi dădu jos vestuţa din piele întoarsă, pe care dimineaţa o îmbrăcase cochet peste cămaşă, o împături de câteva ori şi o înfăşură în jurul piciorului lui, folosind apoi broboada ca să o lege.

– O să-ţi cumpăr alta, promise el. O să-ţi cumpăr câte vrei dacă scăpăm de aici.

Gemând şi oftând, ajutat de Leta, tovarăşul Popoviciu reuşi să se ridice. Porniră la vale prin pădure, ceva mai repede, în primul rând pentru că era mai uşor decât la urcuş. Desigur, şi vesta din piele întoarsă contribuise decisiv la îmbunătăţirea situaţiei. Din păcate, valea se termină repede şi trebuiră să urce iar.

Aşa trecură încă trei sau patru ceasuri, iar Leta renunţă să mai ţină socoteala urcuşurilor şi coborâşurilor. În cele din urmă, se prăbuşiră

epuizaţi. Soarele se apropia de asfinţit. Din pădure se auzeau sunete neliniştitoare.

– Or fi animalele sălbatice? aruncă Leta o întrebare la care nu aşteptă răspuns.

El îi făcu semn să tacă şi ascultă încordat. Ei i se făcu inima cât un purice. Erau înconjuraţi de lupi şi urşi, iar el îi cerea să nu facă zgomot ca nu cumva să atragă fiarele. Însă acestea i-ar fi putut adulmeca. Nici n-ar fi fost prea greu, pentru că el, deşi sudoarea de pe haine i se uscase, lăsând pete maronii pe docul pantalonilor şi pe spatele hainei, mirosea ca un ţap în călduri.

– Un râu, spuse într-un târziu tovarăşul Popoviciu. Se aude un râu, repetă, iar ea răsuflă uşurată. Suntem salvaţi, zâmbi larg.

– Adică n-o să murim de sete, completă ea, însă el râse superior.

– Un râu duce undeva. Se varsă în altul, mai mare. Oamenii îşi fac case şi ridică sate pe marginea râurilor, îi vorbi ca unui copil mic, iar ea se îmbujoră de ruşine că nu s-a prins.

Uitară de oboseală şi porniră aproape alergând în direcţia din care venea sunetul. Într-adevăr, după nici două sute de metri, găsiră un pârâiaş care susura vesel printr-o albie disproporţionat de mare. Leta se repezi şi, cu pumnii căuş, bău cu lăcomie, după care îşi spălă faţa cu apa rece ca gheaţa. Domnul Popoviciu privi cu scârbă pârâul. Cine ştie câţi ţigani se pişaseră în el. Sau mai rău, poate chiar ei îl făcuseră, se spunea că aceştia se pricepeau să aducă ploaia sau să găsească izvoare. Alungă repede asemenea gânduri, dar numai după ce aruncă o privire în susul apei şi nu văzu, evident, decât copaci. Se năpusti şi el şi bău pe îndelete, dând dracului animalele pădurii care îşi muiaseră boturile şi ghearele şi copitele poate chiar în aceleaşi ape. Îşi desfăcu bandajul improvizat. Straturile de piele ale bundiţei se roseseră şi doar o pojghiţă subţire îi mai despărţea talpa inflamată de crenguţele uscate, ascunse în

humus. Îşi înmuie cu grijă piciorul, iar răceala apei îi luă imediat durerea. Inspiră adânc şi oftă uşurat, deşi plămânii îi crăpau după o ţigară. Nervos, o repezi pe Leta, care încercă să-l urnească.

– Şi ce dacă vine noaptea? N-ai decât să pleci unde vrei, lasă-mă în pace. Să vezi numai ce-o să le fac mandatarilor ăştia din sat, numai ei sunt vinovaţi, nu s-au îndurat să scoată bani ca să pună niscai tăbliţe indicatoare, să nu mai hălăduiască de nebuni turiştii. O să raportez la Partid chiar luni, fir-ar ei ai dracului!

Regretă imediat că s-a lăsat pradă mâniei, pentru că pe obrajii nevesti-sii apăruse o pereche de lacrimi. Aşa că îşi scoase piciorul beteag din apă, îl înfăşură cum putu în rămăşiţele vestuţei din piele întoarsă pe care se mai desluşeau încă modelele brodate. Încercă să lege basmaua, dar aceasta se destrămase de-a binelea. Privi rugător spre Leta. Expresia de pe faţa femeii se schimbă de la supărare la milă. Îl iertase. Ea se aplecă, îl puse să-şi scoată cureaua şi o folosi să îi lege încălţarea improvizată. Răsuci resturile basmalei până obţinu un soi de curmei cu care îi legă nădragii de găicile din faţă. El rămase mut în faţa ingeniozităţii nevestei. Nu crezuse că poate fi atât de descurcăreaţă. Tovarăşul Popoviciu se sprijini de umărul ei şi porniră clătinându-se în aval.

– Eu zic că ai avut dreptate. Până la ora asta ne-au dat dispăruţi şi ne caută, încercă el să o îmbărbăteze. Nu m-ar mira să auzim cum ne strigă echipele de pădurari.

Suna fals, ştiau amândoi, dar Letei îi făcu bine. Noaptea se lăsa cu repeziciune şi era limpede că nimeni nu avea să-i caute până dimineaţă. Dacă ar fi izbutit să aprindă un foc, ar fi fost cu totul altceva, numai că el fusese cel care aruncase chibriturile la mânie. Se blestemă pentru prostia făcută, dar cine s-ar fi gândit că urmau să-şi petreacă noaptea în pădure?!

Începu o burniţă măruntă care ameninţa să se transforme într-o ploaie serioasă. Aveau mare nevoie de adăpost. Se întunecase de-a binelea, când au zărit sclipind printre copaci, ca o părere, luminiţa. Au crezut că li se pare, însă după ce s-au apropiat suficient, a fost clar că era un foc serios. De jur împrejur se zăreau umbre omeneşti puternic deformate, mişcătoare, proiectate pe fundalul unei poieniţe. Instinctiv, au grăbit pasul, riscând să-şi rupă picioarele în bezna luminată de Luna plină care se strecura din când în când prin spărturile norilor negri. Se auzeau glasuri vesele, dar nu se înţelegea ce spuneau.

– Hei, a strigat nerăbdător tovarăşul Popoviciu. Heeei! Avem nevoie de ajutor.

Ca de nicăieri, o fiară uriaşă s-a năpustit din noapte şi l-a lovit în piept, doborându-l. Leta a ţipat de groază. O altă dihanie a prins să-i dea târcoale, mârâind. Din dreptul focului, una dintre siluete s-a desprins şi a venit în fugă spre ei strigând:

– *Orde! Orde ukel!* Vino încoace, câine. Marş de-aici!

Scheunând, animalele se retraseră spre foc cu coada între picioare. Nou-venitul întinse mâna şi îl ajută pe tovarăşul Popoviciu să se ridice. Îi scutură uşor cu palma haina mototolită.

– Haideţi, poftiţi. Iertaţi animalele astea proaste. Ce e cu voi, v-aţi rătăcit, nu-i aşa?

Se apropiară încet de foc. Letei încă îi mai clănţăneau dinţii de spaimă. Tovarăşul Popoviciu îşi recăpătă cu greu suflul. Ridică privirea, fără să-i vină să-și creadă ochilor. În faţa lor se găseau, frumos aliniate, căruţele de metal ale şatralionului, iar cel care îi conducea la foc nu era altul decât starostele. Inima îi îngheţă în piept şi nu ştiu dacă să se teamă sau să respire uşurat că, în sfârşit, au găsit un adăpost.

La gura unei peşteri întinseseră o pânză mare, impermeabilă, în unghi ascuţit cu pământul, în

chip de adăpost pentru ploaie. Dedesubt se aflau aşezaţi cel puţin treizeci de ţigani. La margine, ardea vesel focul deasupra căruia, prins pe pirostrii, clocotea ceva într-un ceaun uriaş. Tovarăşul Popoviciu simţi cum îi lasă gura apă când mirosul îmbietor de mâncare îi intră în nări.

– Eu sunt Pen Anel, se prezentă ţiganul, iar ei sunt şatra mea, arătă circular cu mâna spre chipurile mirate care îi priveau.

– Leta, spuse aceasta strângându-i delicat mâna întinsă.

– Tov... Relu, se prezentă el şi strânse cu reţinere mâna ţiganului.

Acesta spuse ceva complicat în ţigăneşte şi ţiganii se traseră într-o parte ca să le facă loc. Pen Anel se aşează alături şi forfota veselă, întreruptă de venirea lor, reîncepu. Un ţigan tânăr întinse o armonică, iar un altul scoase o vioară. Primiră de la cineva câte o pătură dată din mână în mână şi se înfofoliră înfiguraţi. În acelaşi fel primiră şi câte un coltuc zdravăn de pâine şi două castroane de lut pline cu fiertură groasă de carne de viţel cu legume şi orez, în care erau înfipte linguri de lemn. Mâncară grăbiţi, aproape fără să îi simtă gustul uşor condimentat cu mirodenii minunate. După ce îşi goli castronul înghiţind pe nemestecate, tovarăşul Popoviciu râgâi grosolan, fără ca nimeni să se sinchisească, şi mai ceru o porţie. Ţiganii nu erau chiar atât de răi. Îşi imagină senzaţia pe care o va stârni când va povesti la serviciu cele întâmplate. Ploaia răpăia veselă pe pânza impermeabilă şi pe acoperişurile din tablă zincată ale căruţelor. Acum că se aflau mai aproape, se văzu că fiecare coviltir avea câte un felinar electric care dădea o lumină gălbuie, cam firavă.

– Beţi asta, le spuse Pen Anel, o să vă facă bine.

Le întinse căni mari de cositor din care se înălţau aburi înmiresmaţi. Băură din lichidul fierbinte şi, într-adevăr, parcă un foc viu începu să le curgă prin vene. Frigul şi oboseala dispărură ca

şi cum nici n-ar fi existat. Ajutase mult şi ritmul săltăreţ al muzicii ţigăneşti.

– Mare noroc am avut că v-am găsit, spuse tovarăşul Popoviciu râgâind iar, binedispus, după ce, de această dată, duse politicos mâna la gură. E bună chestia asta, din ce-i făcută?

Bătrânul ţigan zâmbi misterios.

– E un energizant. Are vitamine şi, în plus, o substanţă care se extrage din nuci necoapte de coca. Coca e un copac care creşte în Africa de Vest.

Tovarăşul Popoviciu nu ascultă explicaţiile. Îşi roti curios privirile, cântărind şi analizând totul. Cu excepţia lui Pen Anel, pe rând, toţi ţiganii din jurul focului se retraseră în căruţe. Dreptunghiuri de lumină apăreau şi dispăreau pe măsură ce uşile erau deschise şi închise. Hărmălaia încetase ca prin farmec; se mai auzea doar trosnetul lemnelor care ardeau şi foşnetul ploii.

– Dacă sunteţi obosiţi, vă pot oferi un loc unde să dormiţi, spuse ţiganul observând că Leta cască discret.

– Mai stăm puţin, nu-i aşa? spuse tovarăşul Popoviciu, prinzându-şi soţia cu braţul pe după umeri. E răcoare şi aer curat.

Leta aprobă din cap, pe jumătate aţipită. În câteva ore trecuseră de la deznădejde la fericire. Viaţa este făcută din nevoi simple. Reuşiseră să găsească hrană și adăpost şi asta era tot ceea ce conta. Bătrânul ţigan scoase luleaua, o umplu tacticos şi o aprinse cu o crenguţă uscată pe care o ţinu puţin deasupra flăcărilor. Fumul iute şi aromat zgândări nările tovarăşului Popoviciu. Duse reflex mâna la buzunar, însă acolo nu mai erau de mult ţigări. Oftă şi îşi umplu plămânii cu fumul scos de lulea, dar nevoia deveni şi mai acută. Ca de la fumător la fumător, Pen Anel remarcă chinul oaspetelui său şi îi întinse amabil luleaua.

– Mulţumesc, însă eu fumez ţigarete, refuză la fel de politicos tovarăşul Popoviciu, cu toate că era

gata-gata să înşface luleaua numai ca să tragă un fum şi să-şi mai liniştească focul din piept.

– Ce fel de ţigarete? întrebă ţiganul, şi cum tovarăşul Popoviciu, uimit, nu răspunse, mai întrebă o dată. Ce fel de ţigarete fumezi dumneata?

– De import, răspunse acesta cu fală. De regulă Snagoave, mai rar Cişmigioaice, că se găsesc mai greu. Cărpăcioarele mă zgârie pe gât, deşi, la o nevoie ca acum...

Pen Anel se ridică şi se îndreptă spre peşteră. Înainte de a intra, mai întrebă:

– Scurte sau lungi?

– Ce?

– Ţigaretele, insistă răbdător Pen Anel. Scurte sau lungi?

– Scurte, lungi, chiar că nu contează, rosti tovarăşul Popoviciu plin de speranţă. Fum să scoată, mai adăugă, însă ţiganul se făcuse nevăzut în gura întunecată a peşterii.

Ieşi după câteva minute şi se aşeză, firesc, lângă foc, la locul său. Scoase tacticos din buzunar două pachete de Snagoave, unul superlung şi altul normal, un pachet de Cişmigiu şi unul de Carpaţi. Adăugă peste toate o cutie cu chibrituri de Brăila şi le aşeză în faţă tovarăşului Popoviciu care se năpusti nerăbdător asupra comorii. Smulse banderola de hârtie cerată a pachetului de Snagov normal, sfâşie staniolul şi, cu mâinile tremurânde, trase afară o ţigaretă, desprinzând-o cu greu din strânsoarea celorlalte nouăsprezece surate. Aprinse chibritul şi, fără să mai aştepte ca norişorul de fum sulfuros să se risipească, îl apropie de ţigaretă şi trase cu putere în plămâni asemenea unui salvat de la înec care regăseşte aerul. Aproape un sfert de ţigară arse la acest prim fum. Restul se termină în mai puţin de un minut. Urmă a doua ţigară, fumată lent, pentru a-i savura dulceaţa. Fumul îi provocă senzaţia minunată de vertij, ca întotdeauna după o pauză fără ţigări, cum se întâmpla dimineaţa, după somn.

– Mare noroc a fost că am dat de voi, începu tovarăşul Popoviciu, dar şi mai mare noroc e că ţii acolo ţigarete, arătă cu bărbia spre peşteră. Ai cumva un stoc? Aş vrea să mai cumpăr mâine-dimineaţă, înainte de a pleca şi, desigur, să le plătesc pe astea, cu toate că nu am să iau şi Cărpăciorul.

Bătrânul ţigan zâmbi enigmatic. Leta se învioră. Agitaţia soţului îi alungase somnul.

– De fapt, o să ne fie cam greu să plecăm, spuse femeia. Ai uitat, gheata ta e distrusă. Să v-o arăt, poate o pot repara meşterii.

Scoase gheata din trăistuţa pe care o păstrase pe umăr şi o puse lângă foc. Tovarăşul Popoviciu zâmbi trist şi întinse piciorul înfăşurat în resturile bundiţei de piele. Piciorul se mai dezumflase, iar cureaua, şi ea extrem de roasă, devenită prea largă, se desprinse şi învelitoarea căzu de pe picior.

– M-am învăţat cu bandajul ăsta aşa de tare că nici nu mi-am dat seama, spuse trăgându-şi piciorul înapoi sub pătură. Poate aveţi cumva nişte încălţări de vânzare. Pot fi şi folosite. Plătesc tot, se grăbi să adauge.

– Să vedem ce se poate face, răspunse bătrânul ţigan zâmbind iar.

Se ridică, luă obiectele distruse şi intră din nou în peşteră. Leta şi tovarăşul Popoviciu se priviră nedumeriţi. El profită de ocazie şi mai aprinse o ţigară. Nu apucase să o termine, că Pen Anel ieşi din peşteră. Se aşeză lângă şi le întinse câteva obiecte pe care ei le examinară neîncrezători.

– Ia alifia asta şi unge-ţi piciorul, o să-ţi facă bine, spuse aşezând un şip micuţ de sticlă lângă tovarăşul Popoviciu.

– E nouă! exclamă Leta, îmbrăcând-o bucuroasă. E o bundiţă nouă. Nu ştiam că se mai fac. Mi-a adus-o de ziua mea, acum trei ani. A spus că e unicat, făcută în nu ştiu ce sat din Vrancea, adăugă cu o urmă de reproş.

Tovarăşul Popoviciu nu o auzi. Îşi examină neîncrezător gheata şi cureaua. Erau noi. Se căută în buzunar, îşi puse ciorapul şi se încălţă. Gheata îi venea perfect. Le compară la lumina focului: păreau identice, dacă nu ţinea seama că cea dreaptă era foarte murdară şi scâlciată de atâta umblătură. Şi cureaua era cea pe care o ştia înainte să o transforme în legătură de picior, mai puţin urmele lăsate de ac în găuri. Cureaua lui avea patru găuri ovalizate, pe măsură ce îi crescuse burta, faţă de cea pe care o ţinea acum în mâini, ale cărei găuri erau perfect rotunde, fără urmă de rosătură. Scrumul ţigării uitate în colţul gurii deveni prea lung şi căzu. Dinspre căruţe se auziră nechezături, fornăituri şi zgomot de copite. Câinii prinseră să latre.

– Eu o să lipsesc puţin, spuse Pen Anel. Poate dă vreun lup târcoale, adăugă, se ridică şi dispăru în noapte.

– Îţi dai seama? începu tovarăşul Popoviciu. Are o groază de chestii în peştera aia. Ţigări, încălţări, haine şi cine ştie câte altele. Ai văzut, are şi mărimile noastre. Hai să aruncăm o privire, cine ştie, poate mai găsim câte ceva de folos.

– Relu, mai bine stăm liniştiţi, spuse Leta cu vocea înţelepciunii. Las-o baltă. Omul ne-a primit şi ne-a omenit cum se cuvine, cât o fi el de ţigan. Nu se cade să-i cotrobăim prin lucruri.

Însă el nu era aşa uşor de convins. Se ridică hotărât, luă o creangă mai groasă, mustind de răşină, şi o aprinse la un capăt.

– Nu am de gând să iau nimic degeaba. Plătim, am bani la mine, se bătu peste buzunarul încheiat cu un nasture de la spatele pantalonilor, unde îşi ţinea portofelul. În plus, e de datoria mea să informez Partidul. Cine ştie, poate le-au furat de undeva şi poliţaii le caută. Mai sunt și curios. Dacă nu vrei să vii, aşteaptă-mă aici.

Nici nu apucase să-şi termine vorba că Leta era deja în picioare, prinsă de braţul lui.

– Nu rămân singură nici dacă mă baţi, zise îndârjită. Totuşi, cred că n-ar trebui să ne băgăm nasul unde nu ne fierbe oala.

Străbătură în linişte cei câţiva paşi care îi despărţeau de gura peşterii. Înăuntru, el înălţă torţa improvizată. Peştera să fi avut cincisprezece poate douăzeci de metri pătraţi, cât o odaie de casă şi cam tot la fel de înaltă. Era mai mult o văgăună. Semăna cu o scufie de noapte aplecată într-o parte. Era şi absolut goală. Flacăra torţei arunca umbre peste pereţii de piatră.

– Nu se poate, spuse tovarăşul Popoviciu. L-am văzut amândoi cum a intrat. Avem obiectele, uite, gheata e pe picior, bundiţa o ai pe spate. Trebuie să fie ceva, o trapă secretă, vreo manetă, ţiganii ăştia sunt foarte buni la aşa ceva.

Cercetă frenetic pereţii, îi ciocăni şi apăsă, flutură flacăra torţei peste ei, însă în afară de piatra rece şi dură care sclipea mat, nu găsi nimic.

– Nu este nimic aici, Relu, spuse încet Leta. Starostele a intrat fără niciun fel de lumină, spuse Leta. De fiecare dată.

El ridică torţa şi o privi prostit. Lumina pâlpâitoare arunca o umbră lungă, cu silueta femeii. Focul ajunsese aproape de mâna lui. Când îl fripse, pârlindu-i părul de pe dosul palmei, ocărî şi scăpă lemnul aproape ars. Ieşiră împreună şi încremeniră în gura peşterii.

Pen Anel se afla la locul său, cu spatele la ei, trăgând nepăsător din lulea. Aparent nu îi auzise. Tovarăşului Popoviciu îi trecu prin cap să pretindă că a fost să se pişe, numai că nu era sigur că ţiganul ar fi primit bine vestea că şi-a făcut nevoile în depozitul lui. În definitiv, părea o gazdă foarte de treabă şi numai curiozitatea îl împinsese la ceva ce încălca oarecum legile ospeţiei. Se aşezară încordaţi la locurile lor, lângă foc.

– Le-am spus de atâtea ori că nu vor găsi nimic, rosti apăsat ţiganul. Acum v-au trimis pe voi în chip de turişti rătăciţi. Of, unde-i mai duce mintea!

Leta ridică privirea spre tovarăşul Popoviciu, însă şi el era la fel de nedumerit.

– Nu ne-a trimis nimeni, răspunse cu vocea tremurând.

– Chiar ne-am rătăcit. Vă suntem foarte recunoscători pentru că ne-aţi ajutat, adăugă Leta. Nu cred că am fi ajuns prea departe cu gheata distrusă a soţului. Şi nici cu burta goală.

Pen Anel scoase un norişor iute din tutunul ars din lulea. Cumpăni cele spuse de Leta.

– Securitatea are multe metode. Voi chiar sunteţi căsătoriţi?

Dădură amândoi energic din cap. Și ei se temeau, ca toată lumea, de Securitate, mai ales după ce el trebuise să dea câteva note informative despre colegii de serviciu.

– Trebuia să fie o plimbărică scurtă, până spre amiază, spuse tovarăşul Popoviciu. Dar ne-a mâncat în cur şi ne-am abătut de la cărare. De fapt, pe mine m-a mâncat, adăugă, privind-o cu îndoială pe Leta. Nu suntem securişti, chiar dacă suntem membri de partid.

Bătrânul ţigan ridică indiferent din umeri.

– Securişti, comunişti, tot aia. Oricum nu aveţi ce să luaţi. Decât ce vă dăm noi de bunăvoie, şi nu altfel. Aşa să ştiţi voi şi cei care v-au trimis. Mă rog, sau care nu v-au trimis. Mi-e totuna.

– Tovarăşe, domnule... Anel, rosti cu greutate tovarăşul Popoviciu apelativul interzis de Partid, nu vă supăraţi. Am văzut, peştera e goală, dar astea? Arătă spre ghete. Şi astea? Scoase ţigările. De unde le-aţi luat?

Ţiganul trase de mai multe ori din lulea ca şi cum nu l-ar fi auzit. Tăcerea se prelungi stânjenitor. Într-un târziu, vorbi încet, aproape şoptit, pe un ton egal:

– Voi cum credeţi că mai există încă ţara asta după ce i-aţi alungat pe intelectuali? Cu paparude lipsite de minte, așa ca tine, în scăfârliile cărora nu a încăput nimic altceva decât doctrină? Care nu

sunt în stare să taie o bucată de pâine fără să se umple de sânge? Sau să citească tainele stelelor?

– Eu ştiu să citesc foarte bine, asta şi fac la slujbă, la Planificare, protestă tovarăşul Popoviciu roşu de ruşine. La astrologie nu mă pricep, cu asta vă ocupaţi voi, ţiganii.

Nimeni nu îi mai vorbise în acest fel. Era şi Leta de faţă. Însă bătrânul ţigan se dezlănţuise.

– Habar nu ai despre ce vorbeşti, nu-i aşa? ripostă el. Ştii să citeşti cerul înstelat? Nu, desigur. Dar află că a făcut-o altcineva şi pentru tine, acum trei veacuri, când a scris *Sidereus Nuncius*. Sau ştii teoriile lui Carnot, care se credea că ar fi inventat motorul viitorului? Sau... De fapt, ce ştii tu?

– Galileo, şopti Leta. El a scris *Sidereus Nuncius*. Ai citit-o... eşti... sunteţi un intelectual.

Amândoi o priviră uimiţi. Ţiganul îndreptă coada lulelei spre ea.

– Bravo. Ai nimerit-o. Da, sunt intelectual, unul dintre puţinii scăpaţi de epurare. Ne-au ascuns ţiganii, sunt mai bine de zece ani de când trăim printre ei, așa că poţi să-mi spui și mie tot ţigan. Ei ne-au adăpostit, iar noi le-am dat... Ce le-am dat? Puterea pe care o au asupra voastră. Fără ţigani, veţi ajunge să vânaţi animale cu pietre, ca acum trei mii de ani. Şi să vă îmbrăcaţi în blănurile fiarelor, asta dacă le prindeţi. Voi nu mai ştiţi să faceţi nimic, nu ai remarcat asta? îl întrebă pe tovarăşul Popoviciu, care lăsă capul în pământ. Poţi să planifici cât vrei acolo, la slujba ta, dar dacă ţiganii nu vă mai repară maşinăriile sau nu vă vând altele noi, s-a terminat, chiar dacă tu mai ai încă cerneală, stilou şi hârtie. Tot de la ţigani.

– Nu am mai cunoscut niciodată un intelectual, rosti împăciuitor tovarăşul Popoviciu. Vremurile Revoluţiei comuniste au trecut. Acum la conducere se află tovarăşul Petru Groza, iar el vede altfel lucrurile. Se spune că o să se reînfiinţeze Universitatea, că or să aducă profesori tocmai de la nemţi sau de la engleji.

– Iar cerneala şi hârtia se fac în întreprinderile poporului, îi sări în ajutor Leta.

Pen Anel izbucni în râs, dar se înecă cu fumul lulelei şi răbufni într-un acces de tuse. Se linişti cu greu şi hârâi când trase de câteva ori aer în piept. Adună o flegmă şi scuipă spre foc, nimerind un buştean pe jumătate ars.

– Uite ce mi-aţi făcut, spuse el când îşi recăpătă răsuflarea. Întreprinderile poporului taie frunză la câini ca să dea iluzia clasei muncitoare că face ceva. A, că mai e câte o brutărie, vreo carmangerie sau de-astea, e altceva, cu toate că şi acolo e nevoie de ţigani. Ştii cât ţin motoarele cu abur produse la uzina din Roman? Maximum un an, dar numai cu revizii din două în două săptămâni, după care sunt bune de aruncat. Asta dacă nu le dăm noi supapele, caz în care rezistă la nesfârşit. V-am mai dat şi telefoane, iar din astea nu produceţi nicăieri. V-am dat becuri, vi se spune că sunt de import, dar, de fapt, noi vi le aducem. Ca să faceţi şi voi ceva, construiţi abajurul, legaţi firul luat tot de la noi şi puneţi întrerupătorul pe care tot noi vi-l asigurăm. Şi să ştii că pot continua.

– Dar plătim pentru toate astea, spuse tovarăşul Popoviciu.

– Nu avem deloc nevoie de banii voştri, ripostă Pen Anel. Îi luăm doar pentru a vă lăsa impresia că ne daţi ceva în schimb. Vrem să fim lăsaţi în pace, asta e tot. De aceea v-am devenit indispensabili.

– Nu am crezut că ne daţi atât de multe, rosti timid tovarăşul Popoviciu. Şi nici nu ştiam că ţiganii au asemenea uzine. Unde le-aţi ascuns? Oricum, pe măsură ce Universitatea va scoate ingineri...

– Asta n-o să se întâmple prea curând, tună ţiganul. N-o să vină nimeni, neamţ sau englez. Şi în Anglia a ajuns revoluţia bolşevică. Şi ei au făcut epurări. Iar Imperiul n-o să permită nimănui să vină pe aici. Intelectualii s-au adunat în America, iar de acolo garantat nu se mai întorc. Am fost

inginer înainte de război, am lucrat în cercetare. Oho, ajunsesem departe cu ceea ce am descoperit, dacă m-ar fi lăsat să isprăvesc, aş fi pus România în fruntea ţărilor lumii. Dar voi nu, a trebuit să ne mătrăşiţi din casele noastre.

Tovarăşul Popoviciu se simţi nedreptăţit. El, personal, fusese mult prea tânăr când avuseseră loc epurările, cu toate că, la şcoală, la orele de îndoctrinare, fusese întru totul de acord cu măsura dură, dar corectă, luată de Partid împotriva intelectualilor contrarevoluţionari. Comuniştii procedaseră omeneşte alungând o parte peste hotare, când ar fi putut să-i omoare pe toţi. Se pregăti să spună astea, însă bătrânul ţigan continuă privind în gol.

– Ţiganii nu au niciun fel de uzine, spuse apăsat. Nu au nevoie de ele.

– Atunci toate cele pe care le-au înşirat de unde provin?

– De la ţigani, desigur. Unii dintre ei sunt transformatori naturali. Ai auzit de dualitatea corpuscul–undă? Efectul Compton? insistă nerăbdător. Mda, ştiam eu, mormăi văzând nedumerirea de pe chipurile celor doi. E fizică cuantică elementară. Aveţi impresia că vorbesc păsăreşte, nu-i aşa?

– Nu te supăra că nu pricepem, domnule, spuse Leta. Dumneata eşti intelectual şi ştii lucruri din astea, complicate. Noi suntem oameni simpli.

– Atunci o să vă spun ca unor oameni simpli, deşi nu văd rostul, zise Pen Anel. De exemplu, lumina este când corp, când undă, adică radiaţie. Se transformă. Există ecuaţii care explică asta. Eu am descoperit o mulţime de locuri prin munţi, cum ar fi această peşteră. Sunt locuri bogate în minerale de izotopi radioactivi cum ar fi franciu, radiu, actiniu, toriu, uraniu, neptuniu. Le-a descoperit domnul Becquerel, iar doamna Curie, fie-i ţărâna uşoară, a afirmat că transformarea este posibilă. Bineînţeles, la vremea ei, numai teoretic. Dar în

astfel de peşteri radiaţia poate fi transformată în obiecte.

– Adică vrei să spui că ţigările şi gheata le-ai făcut din lumină, se zborşi tovarăşul Popoviciu. Îţi baţi joc de noi, tov... domnule! spuse şi îşi aprinse o ţigară cu mâinile tremurând de nervi.

– Ce e aşa de greu de priceput? Radiaţiile sunt, de fapt, protoni şi neutroni, adică elementele ce compun nucleele atomilor. Iar electroni liberi se găsesc peste tot, deci putem obţine orice fel de atom dorim. Cum obiectele sunt făcute din atomi, focalizezi în minte obiectul dorit şi el se materializează din combinaţia radiaţiilor. Ai înţeles?

Tovarăşul Popoviciu îl privi pierdut. Nu înţelesese nimic, dar nici nu voia să pară tăntălău.

– Îîî... ăăă...

– Desigur, nu oricine poate face asta, ci doar transformatorii. Eu am devenit transformator. E o combinaţie între talent nativ, concentrare şi stimulatorii psihochimici pe care i-am descoperit eu. Dacă aş fi fost lăsat să îmi continui cercetările, poate aş fi mărit puterea stimulatorilor şi n-ar mai fi fost nevoie de așa mult talent. Aș fi putut să le dau tuturor puterea de a crea orice din nimic, chiar și unora ca tine. Fiecare moldovean ar fi putut avea acest dar. Însă, la fel ca tine, comuniştii de atunci nu m-au crezut.

– Nu e primejdios? se auzi glasul subţire al Letei. Dacă toţi ar fi putut să facă orice, atunci, spre exemplu, cine ştie ce arme nimicitoare ar mai fi putut să apară. Ar fi dispărut prăvăliile, nimeni nu ar mai fi muncit, debandadă, ce mai…

Bătrânul ţigan flutură nerăbdător din mână.

– S-ar fi făcut blindaje şi armuri care să le ţină piept. De fapt, ar fi început o eră de pace universală pentru că, dacă toţi ar fi putut avea orice şi-ar fi dorit, pentru ce ar mai fi vrut să se mai războiască? Cât despre prăvălii, locuri de muncă și

altele, de ce ar mai fi fost nevoie de ele, când fiecare și-ar fi creat orice i-ar fi trecut prin cap?

Întrebările plutiră în aer. Ploaia se oprise, iar vântul împrăştiase norii. Luna sclipea în toată splendoarea, alături de stelele care spuziseră bolta cu puncte de lumină.

– Nu se poate să faci lucruri din nimic, spuse hotărât tovarăşul Popoviciu. Ele se fabrică în uzine cu mijloace de producţie, aşa cum descrie atât de bine Marx în *Capitalul*. Numai că acum capitalul şi fabricile şi resursele naturale sunt ale poporului. Restul sunt poveşti.

– Poate că tu nu mă crezi, dar şefii tăi tare vor să pună mâna pe puterea pe care am dat-o ţiganilor. Toate şatralioanele care se învârt prin Moldavia au transformatori, iar eu le dau din când în când stimulatorul. Ei creează obiectele şi vi le vând, iar voi îi lăsaţi să trăiască aşa cum doresc. Asta e răsplata mea pentru că m-au adăpostit când comuniştii mă prigoneau. Pe mulţi alţii, care nu pot fi transformatori, i-am învăţat inginerie ca să vă repare maşinăriile, ca să devină şi ei utili.

Tovarăşul Popoviciu se scărpină încurcat în cap.

– Vrei să spui că ţiganii au devenit intelectuali? Asta e tare. Hai, zău aşa, doar nu te aştepţi să cred una ca asta.

Pen Anel ridică indiferent din umeri.

– N-ai decât să crezi ce vrei. Cam o dată sau de două ori pe an îmi trimit comuniştii pe câte cineva să mă spioneze, aşa ca voi. Numai că m-am descurcat. Crezi că m-au raportat cumva la Partid?

Ce-i drept, tovarășul Popoviciu nu auzise nimic despre viaţa din șatralioane. Că Securitatea încerca să afle ce-i cu ţiganii, era normal. Nu puteau fi lăsaţi să facă chiar tot ce voiau. Pen Anel se întinse până îi trosniră oasele.

– Uite, s-a făcut târziu, iar voi trebuie să fiţi obosiţi. Mă duc să vă pregătesc culcuşurile şi, pe urmă, o să dorm şi eu. Noi o să plecăm dimineaţă, foarte devreme.

Se ridică şi intră iar în peşteră. Leta aproape că adormise; capul îi căzuse în piept și nu era deloc sigur că auzise ultima parte a discuţiei. Tovarăşul Popoviciu terminase de fumat şi privea gânditor flăcările. Se ridică şi el hotărât şi se îndreptă spre gura peşterii, curios să vadă ce face ţiganul.

După ce ochii i se obişnuiră cu semiîntunericul, străpuns de razele Lunii care aruncau sclipiri fantomatice, dar și de flăcările focului de afară, îl văzu pe bătrânul ţigan aşezat turceşte în mijlocul peşterii, cu ochii închişi. Părea că murmură ceva, însă putea fi foarte bine o impresie dată de jocul umbrelor aruncate de flăcările de afară. După un minut sau două, Pen Anel, tot cu ochii închişi, scoase din buzunar un mic şip din care bău puţin. Ridică braţele şi mormăi o incantaţie de neînţeles. Fire extrem de subţiri de lumină albastre, roşii, verzi, aurii şi violet, bâzâind, prinseră să şerpuiască neregulat, asemenea unor trăsnete în miniatură, de peste tot din pereţi până într-un punct aflat cam pe la mijlocul distanţei dintre mâinile ţiganului. Acesta coborî brusc mâinile, iar firişoarele se rupseră din perete şi se adunară într-un ghem multicolor care dispăru cu un pocnet sec, luminând pentru o frântură dintr-o clipă ceva, un obiect care nu fusese acolo.

Tovarăşului Popoviciu i se făcu pielea de găină. Făcu stânga împrejur şi o zbughi până la foc, unde se aşeză tremurând de emoţie lângă Leta, cu mintea refuzând să accepte ceea ce tocmai văzuse.

După o vreme, Pen Anel apăru în gura peşterii şi fluieră uşor, să le atragă atenţia. Tovarăşul Popoviciu, mai liniştit, puse blând mâna pe umărul nevestei, se ridicară şi intrară în peşteră.

– Uite, ai aici un opaiţ electric. Bateria ţine câteva ore, mai mult decât suficient. Acolo v-am făcut saltele, pilote, perne şi plăpumi, pături, cearşafuri. Nu o să vă fie frig. Şi mai e ceva, un dar ca să vă amintiţi că ne-am cunoscut. O să vedeţi mâine-dimineaţă.

Luă desăguţa goală de pe umărul Letei, o desfăcu şi puse ceva înăuntru. O închise şi o aşeză cu grijă lângă mormanul de aşternuturi. Se întoarse să plece.

– Şi cu toate astea ce-o să facem? întrebă tovarăşul Popoviciu arătând spre maldărul de saltele şi pături.

– Mi-e indiferent. Luaţi-le voi sau lăsaţi-le aici, poate s-or folosi şi alţii de ele.

– Cred că o să raportez toate astea, strigă tovarăşul Popoviciu către Pen Anel, iar acesta se opri chiar în gura peşterii.

– Ba eu cred că nu, îi răspunse fără să se întoarcă.

– E de datoria mea, mai şopti tovarăşul Popoviciu înainte de a o urma pe Leta care deja adormise sub mormanul de pilote.

Era aproape amiază când se treziră. Opaiţul electric se stinsese de mult, aşa că tovarăşul Popoviciu îl aruncă în întuneric după ce îl zgâlţâi inutil de câteva ori. Nu mai era nevoie de el. Lumina pătrundea năvalnic prin gura peşterii. Se traseră din aşternuturi şi ieşiră afară. Căruţele ţiganilor dispăruseră. Ori în peşteră nu intrase zgomotul, ori fuseseră foarte obosiţi şi dormiseră adânc, de nu auziseră şuieratul motoarelor cu aburi, scrâşnetele sistemelor de transmisie, mugetele şi nechezăturile animalelor, lătratul câinilor. Şatralionul dispăruse lăsând în urmă doar iarba călcată. Strânseseră până şi resturile focului, adunaseră chiar şi cenuşa. Tovarăşul Popoviciu fluieră uimit. Nu ştiuse că ţiganii pot fi aşa de curaţi.

– Au plecat, constată tovarăşul Popoviciu aprinzând o snagoavă.

Îşi aminti că nu apucase să plătească nici ţigările şi nici celelalte, gheata cea nouă, cureaua sau bundiţa şi cu atât mai puţin cadoul primit, aflat în desăguţa Letei. Deşi era un om cinstit, nu avea remuşcări. El se oferise să plătească tot, în afară de

cadou, care fusese ambiţia ţiganului. Şi aşa spusese că nu au ce face cu banii. Curios, îi ceru Letei să răstoarne trăistuţa.

Fluieră uşor, apreciativ.

– Ăsta da cadou!

Leta înghiţi în sec şi bulbucă ochii. Aşa ceva nu se găsea nici în vitrinele prăvăliilor cu ştaif ţinute de ovrei pe Bulevardul Independenţei din Iași. Ovreii nu aveau de unde să aibă atâta aur şi nestemate; abia dacă primeau dreptul să deţină mici cantităţi de argint şi sidef, topaz şi poate vreo perlă din care făceau lucruri de-a dreptul grosolane faţă de cele căzute din trăistuţă. Desigur, aveau și cocoșeii, dar aceia erau ilegali.

Sub ochii lor, înşirate pe jos, să tot fi fost pe puţin un kil de brăţări, cercei, lănţişoare, ghiuluri, cruciuliţe, pandantive, clame de păr, ace de cravată, butoni de cămaşă şi alte bijuuri cu întrebuinţare încă neclară, toate din aur curat, alb, roz, galben sau roşcat. Lumina răsăritului înconjură cu un nimb alb lăptos grămăjoara de bijuterii.

În mintea tovarăşului Popoviciu se făcu pentru o clipă lumină. Oare aşa se explicau colierele şi broşele minunate cu care se împodobeau unele dintre nevestele tovarăşilor pe la reuniuni sau seri dansante? Oare de asta dânşii, când auzeau de ţigani, în loc să aibă o atitudine revoluţionară şi să-i condamne public pe aceşti neadaptaţi social, preferau să ridice din umeri şi să vorbească despre altceva sau să pretindă că aceştia erau foarte necesari ca să menţină maşinăriile în funcţiune?

Însă gândirea materialist-dialectică, atent cultivată de Partid de când era mic copil, fu mai puternică decât evidenţa. Scutură din cap, alungând asemenea gânduri aberante, şi luminiţa din minte se stinse. La fel de fals fusese şi ceea ce credea că văzuse cu câteva ore în urmă, în peşteră. Probabil visase toată povestea cu firişoare de lumină colorate care se transformă în obiecte. Era

şi normal să-şi închipuie astfel de lucruri în somn, la câte prostii povestise ţiganul ăla bătrân.

Zâmbind, tovarăşul Popoviciu luă la întâmplare un lănţişor din aur alb de care atârna conturul unei inimi, tot din aur, bătute cu diamante mărişoare care aruncau sclipiri de vis. Petrecu lănţişorul în jurul gâtului Letei şi îi fixă încuietoarea. Femeia îl admiră fermecată. Nu primise niciodată un dar atât de preţios. Îşi privi soţul de parcă ar fi fost în transă. Îi prinse capul în mâini şi îl sărută adânc, pasional, cum nu o mai făcuse vreodată. El îi răspunse la sărut, plăcut surprins. Ar fi continuat şi cu altceva, însă din cer se prăvăli peste ei o voce cu iz metalic, ieşită dintr-o portavoce.

– Tovarăşe Popoviciu, tovarăşe Popoviciu, dumneavoastră sunteţi?

Ridicară la unison privirile. Balonul galben al celor de la Cartografiere se afla chiar deasupra capetelor lor, la vreo treizeci de metri şi cobora lent. Se zăreau chiar şi găurile din nacelă unde fuseseră fixate plăcile cu blindaj, în Războiul cel Mare. După câteva clipe de uimire, începură amândoi, ca şi cum s-ar fi înţeles, deşi nu schimbaseră nicio vorbă şi nicio privire, să îndese rapid bijuurile în desăguţă. Când ajunse la vreo doi metri, din nacela balonului cineva aruncă un colac de funie pe care tovarăşul Popoviciu îl prinse şi ajută la coborârea aeronavei. Desăguţa se afla de mult în siguranţă, pe umărul Letei. Din nacelă sări unul din cei doi aeronauţi, identici, cu cască de piele de cap şi ochelari de sticlă traşi peste ochi, înfăşuraţi în mantii de piele maronie. Se repezi spre tovarăşul Popoviciu întinzând mâinile înmănuşate.

– Oh, ce bine că v-am găsit în sfârşit! Atât de multă lume vă caută. Comitetul regional de partid ne-a spus că nu are niciun rost să ne întoarcem fără dumneavoastră. Sunteţi bine, sănătoşi? Ne-am temut de ce-i mai rău. Ei sunt! strigă bucuros spre

celălalt ocupant al nacelei care deschisese deja portiţa laterală.

Ajutaţi de aeronauţi, soţii Popoviciu urcară de două ori emoţionaţi în nacelă. Un moment tensionat, cel puţin pentru ei, se consumă când aeronautul din nacelă se oferi amabil să ia desăguţa Letei, ca ea să poată urca mai uşor. Femeia refuză cam prea înţepat şi cam prea repede, iar pe tovarăşul Popoviciu îl năpădi transpiraţia. Ţiganul avusese dreptate. Conţinutul desăguţei i-ar fi adus mai mult ca sigur pe cap Ilicitul, întrucât, fu silit să recunoască, povestea bijuteriilor obţinute din lumină, într-o peşteră întunecoasă ascunsă în munţi nu ar fi crezut-o niciun tovarăş cu mintea întreagă. Din fericire, aeronauţii nu remarcară nimic. Regretă că nu şi-a întipărit în minte drumul către peşteră, dar fusese flămând şi cu un picior schilodit. Ar fi vrut să se întoarcă într-o bună zi şi să o cerceteze pe îndelete. Era sigur că, pe undeva, se afla vreun cotlon tainic, plin cu bijuuri, ţigări, ghete, curele, bundiţe şi cine ştie câte altele.

După ce îi văzu urcaţi, unul din cei doi aeronauţi deschise larg uşiţa de bronz a arzătorului şi aruncă foarte repede lopeţi de cărbuni, una după alta. Datorită greutăţii suplimentare a noilor pasageri, balonul câştigă lent înălţime. Pe la vreo sută de metri, celălalt aeronaut lansă o rachetă roşie, după care prinse să semnalizeze cu două steguleţe, de asemenea, roşii.

– Anunţăm că v-am găsit, le spuse celălalt, arătându-le mai multe siluete omeneşti care îşi înălţau feţele spre balon. Frumos lănţişor, mai spuse arătând cu bărbia spre gâtul Letei.

– Oh, e o tinichea cu picături de sticlă, răspunse tovarăşul Popoviciu.

Leta îşi privi soţul cu subînţeles şi se înroşi toată.

– E un fleac, întări ea. Mi l-a cumpărat Relu ieri. De la ţigani.

Poveste cu zâne

Aterizaseră de doar câteva ore, dar Sid era deja nemulţumit.

— Este clar că nu o să găsim aici ceea ce căutăm, rosti el după ce își pierdu răbdarea. Făpturile planetei sunt bipezi aflaţi abia la începuturile dezvoltării lor. Sunt de trei ori mai mari decât noi și par atât de ineficienţi! Propun să nu mai pierdem vremea și să plecăm.

Sol era cufundat în gânduri. Stătea întins comod în fotoliul din sala de comandă a astronavei urmărind atent pe monitoare imaginile venite de afară. Spuse într-un târziu:

— Nu sunt de acord. Este adevărat, am fost trimişi să găsim omologi în Galaxie, echivalenţii noştri spirituali. Dar aşa ceva este ca și cum am căuta acul în carul cu fân. Suntem de mai mult de o mie de ani pe drum, iar cei de aici sunt primii raţionali întâlniţi de când străbatem zona necunoscută. De altfel, nici celelalte echipe de căutare nu au găsit pe nimeni, după cum știi. Așa că trebuie să mai rămânem.

Sid tăcu îmbufnat. O vreme lucrară în tăcere, fiecare fiind cufundat în propriile gânduri. Din când în când atingeau vreo comandă de la pupitre. Brusc, râsul lui Sid sparse liniştea. Sol se întoarse, privindu-l întrebător. Printre hohote, acesta transferă pe ecranul principal imaginile unei camere de exterior. Unul dintre bipezii de afară se apropiase de astronavă şi ceruse ceva în limba lui. Compilatoarele intrară automat în funcţiune: „Dă-mi tu, zână bună, un cal falnic şi o sabie ascuţită să nu-mi fie teamă de duşmanul ce-mi ţine mândra ascunsă“, grăise băştinaşul.

Sid își lămuri colegul ce înseamnă cal şi sabie.

— Nava noastră este ascunsă de un camuflaj mimetic inteligent. Acum seamănă cu o făptură supranaturală care face parte din folclorul lor. În sfârșit, i-am sintetizat ce a vrut şi i-am dat. Acum, spune-mi, de ce vrei să mai rămânem pe o astfel de planetă pe care abia după mii de revoluţii o să apară o civilizaţie compatibilă cu a noastră? Au cerut ceva unei forţe supranaturale şi, întâmplător, am fost eu aici. Sunt prea primitivi! Ha, ha, ha! Imaginează-ţi că eu aş spune: „Dă-mi, zână bună, o micronavă superluminică, cu ecran hiperradiant și propulsie antigravitaţională“. Ha, ha, ha!

Urmărind privirea uimită a lui Sol, Sid se întoarse şi se holbă neîncrezător la forma suplă a micronavei, cu ecranul de protecţie sclipind în lumina reflectoarelor sălii de control, apărută ca din senin. O voce răsună ca de nicăieri, vorbindu-le pe limba lor:

— „Vizitatori din depărtări, bine aţi venit pe planeta noastră!“

Balul mascat

Strada principală era acoperită cu un strat gros de-o palmă de pâclă densă, aurie, care odată cu apusul vremelnic al astrului Luminator, prinse a sclipi uniform, urmărind denivelările drumului. Din loc în loc, pâcla forma vârtejuri sau perdele subţiri, abia vizibile, aruncând aureole plăpânde asupra clădirilor dărăpănate aflate de o parte şi de cealaltă a străzii. Privit de la înălţimea ameţitoare a stelelor îngheţate pe cerul fără pic de nori, oraşul părea un captiv prins de zecile de tentacule – dâre luminoase – ale unui animal uriaş ce se strecurase pe toate aleile şi străzile. Stelele şi astrul Nocturn, rânjind strâmb de pe boltă, îşi scuipau cu nepăsare lumina, producând umbre – pete de întuneric – fără a izbuti să ascundă întru totul fosforescenţa pâclei.

Vrăjitoarea păşea cu abilitate printre gropile şi mormanele de pământ uscat presărate pe strada principală, iar picioarele, încălţate în cizme negre, cu tocuri roase, i se afundau până la glezne în pâcla aurie revărsată pe drum. Ridica talpa și o cobora apoi cu grijă, palpând foarte repede solul; făcea asta de fiecare dată înainte de a păşi, chiar dacă uneori se întâmpla să întâlnească porţiuni ceva mai lungi cu asfalt sau pământ bătătorit. Mersul îi era neauzit, părea că pâcla îi înghite zgomotul paşilor. Ţinea capul plecat, iar cu mâinile îşi înfăşurase lunga mantie neagră, ruptă, peticită ici-colo, care, ciudat, nu o stânjenea în niciun fel. Nimeni nu ştia încotro se îndreaptă Vrăjitoarea, iar Spiriduşul, care a încercat de câteva ori s-o urmărească, povestea că urca tot mai sus, la astrul Nocturn şi asta în fiecare noapte, dar oricât l-au întrebat, n-a fost în stare să spună ce ar putea face baba acolo. Au mai încercat şi alţi

curioşi s-o urmărească, dar au fost cât pe ce să-şi rupă oasele pe drum, încercând să se ţină de urma cotoroanţei, aşa că, plictisiţi, s-au lăsat păgubaşi.

În calea Vrăjitoarei se afla caleaşca Vizitiului. Era o construcţie solidă, cu roţi mari, prinse cu buloane de metal, odinioară sclipitoare. Geamurile erau fie sparte, fie plesnite, dar pernele şi tapiseria erau aproape întregi. Aici îşi aflase Vizitiul culcuş. Caii nu fuseseră văzuţi de nimeni vreodată, dar Vizitiul povesteşte cui stă să-l asculte că erau mari, albi, rotaţi şi aveau panaşuri din pene colorate, dar au murit imediat după ce a căzut Steaua şi i-a mâncat el împreună cu alţii aflaţi în preajmă.

Vizitiul avea întotdeauna o ladă plină cu sticle de alcool; se crede că are un talent special în a descoperi locuri unde se află înghesuite sticle de alcool şi cutii rotunde din tablă ce ascund mâncare. Se spune că, mai demult, asemenea locuri erau păzite, iar pentru a lua ceva de acolo, trebuia să oferi altceva în schimb – nimeni nu mai ştie exact ce –, dar acum toată greutatea constă numai în a găsi astfel de locuri.

Vrăjitoarea îşi potrivi grijulie nasul lung de carton – un con roşu, cu vopseaua scorojită –, îşi înnodă sub bărbia prelungită aţele tichiei presărate cu steluţe de staniol, îşi încheie cei doi nasturi rămaşi la manta şi, frământându-şi degetele lungi, descărnate, prelungite cu unghii mari, se apropie de Vizitiu. Acesta o privi cu ochi bulbucaţi, roşii de după găurile măştii – o foaie de plastic închipuind doi obraji mari şi un nas lat după care se răsfăţa o mustaţă groasă –, duse o sticlă la gură şi o goli pe jumătate. Îndepărtă cu un gest câteva dintre firele roşcate ale perucii care-i cădeau pe frunte şi întinse sticla către Vrăjitoare.

– Vrei?

Îl refuză cu un gest. Mirosea groaznic a alcool, iar pernele trăsurii aveau pete mari de vomă. Vizitiul nu se clintise. Nici nu a fost văzut altfel decât aşezat la una din ferestrele sparte ale trăsurii,

cu o mână cuprinzându-şi burta mare, făcută dintr-un braţ de paie, iar cu cealaltă ţinând veşnica sticlă obţinută cine ştie cum, de cine ştie unde. Privirea îi era pierdută, se gândea cine ştie la ce. Se spune că el era printre cei mai bătrâni din oraş şi, dacă alcoolul nu i-ar fi măcinat minţile, printre cei mai înţelepţi. Înghiţi încă o porţie zdravănă de alcool şi îşi îndreptă ochii sticloşi către Vrăjitoare.

– Copilo, iar mergi să zbori către astru. I se spunea doamna Lună.

Rămase gânditor câteva clipe, luă din lada de alături o sticlă plină şi i-o întinse Vrăjitoarei.

– Du-i asta din partea mea şi spune-i să-mi pregătească un culcuş cald. Azi, mâine o să plec şi eu într-acolo.

Bău din nou, plescăi zgomotos din limbă şi scuipă cu nepăsare pe duşumeaua trăsurii. Vrăjitoarea luă sticla cea plină şi o ascunse în manta. Mâna Vizitiului, scăpată de greutate, căzu lovind uşiţa trăsurii.

– Tu eşti o fată bună. Te ştiu de când erai cât ea – îi arătă o sticlă. Da, tu eşti o fată bună...

Vocea îi era hodorogită, articula cu greu cuvintele, dar Vrăjitoarea hotărî totuşi să-i vorbească.

– Mâine se termină Balul. Treceam pe aici şi m-am gândit că ar fi bine să ştii.

Făptura din trăsură era dusă pe gânduri. Capul îi căzuse în piept, părea că nu auzise nimic, iar Vrăjitoarea tocmai se întreba dacă mai are vreun rost să repete, când vocea Vizitiului scârţâi:

– Se termină Balul? Râse. Bine...

Îl lăsă în alcoolul şi duhoarea lui şi-şi continuă drumul. Din urmă răbufniră hohotele vizitiului, spărgând tăcerea nopţii.

– Se termină Balul, ha, ha... se termină Balul!

Vrăjitoarea merse multă vreme, cotind pe uliţe numai de ea ştiute. Ajunse la un colţ mai întunecos, ascultă încordată şi privi grijulie îndărăt. Nevăzând nimic, intră într-o clădire

masivă, strecurându-se printr-o spărtură a gardului din ţepuşe de fier ce o înconjura. Clădirea era aproape întreagă, avea două turnuri, iar pe unul din ele mai stătea încă înfiptă o cruce mare, puţin înclinată, ce arunca umbre prelungi peste pâcla aurie a drumului.

Deschise uşa mare, din lemn, şi intră înăuntru. Aici pâcla nu pătrunsese şi numai stelele cerului aruncau şuvoaie de lumină prin orificiile în care, odată, se aflau geamuri. Fără să acorde vreo importanţă chipurilor pictate pe pereţi, Vrăjitoarea se îndreptă spre altar unde prinse a murmura o seamă de cuvinte al căror sens nu-l ştiuse vreodată. Se prea poate să fi uitat câteva dintre ele, auzise incantaţia demult, aşa că, pentru siguranţă, o repetă de trei ori.

Se strecură apoi printr-un cotlon, la capătul căruia urni, icnind, nişte bolovani. Scoase dintr-un buzunar un ciot de lumânare şi îl aprinse la flacăra Veşnicei Candele atârnate de un perete, deasupra unei lăzi ferecate în metal. Pătrunse în golul negru, proaspăt format, protejând cu palma flacăra plăpândă a lumânării.

Aici se afla fiul ei, Dragonul, a cărui înfăţişare era atât de groaznică, încât fusese nevoită să-l ascundă de lume. Îi cususe cu greutate veşminte verzi din stofă destrămată, dar şi ei îi venea greu să-l privească. Scoase câţiva napi sfrijiţi din buzunare, sticla primită de la Vizitiu şi le înşiră pe toate jos, pe lespezi. Dragonul se apropie în grabă, iar ea stinse lumânarea, să nu-i vadă chipul şi să nu-i rănească ochii neobişnuiţi cu lumina. Acesta se năpusti asupra napilor şi îi înghiţi în grabă, clefăind de plăcere, apoi bău din sticlă. Vrăjitoarea aşteptă să isprăvească, iar când dinţii lui albi prinseră a rânji către ea, grăi:

– Mâine se termină balul. Trebuie să ieşi şi tu. Fără mască.

Dragonul se trase înapoi îngrozit.

– Nuu...

Ea îi căută privirea. Ochii începuseră să i se obişnuiască cu întunericul.

– O să mănânci carne. Să vii, auzi...

Dragonul îşi exprimă zgomotos îndoiala:

– Carne? Nu cred... De unde? Dacă e carne, vin unde vrei! Carne...

– Nu ştiu de unde, dar în fiecare an aduce Împăratul. Trebuie să vii.

Vrăjitoarea plecă, lăsând ascunzătoarea deschisă. Ieşi din clădire, se strecură prin spărtura gardului şi se îndreptă spre un lung şir de blocuri dărăpănate şi pustii, căutând sălaş vremelnic pentru noapte.

***

Prinţesa lipăia cu picioarele desculţe pe asfaltul crăpat al drumului ce ducea către cimitir. Pâcla aurie şi rece îi învăluia gleznele, rămânându-i prinsă de tălpi şi de piele, ca nişte încălţări strălucitoare. Păşea repede, vrând să se încălzească, iar uneori scotea gemete tânguitoare când călca prin vreo adâncitură a drumului, îndoindu-şi dureros încheieturile îngheţate. Mâine era sfârşitul Balului, iar tatăl ei, Împăratul, era prea bătrân ca să mai poată face rost de carne. Prinţesa promisese să-l ajute, răscolise prin clădirile unde odată existau cutii de tinichea în care se afla carne, dar nu găsise nimic. Vizitiul era prea beat ca să-i mai poată spune ceva, aşa că plecase deznădăjduită spre cimitir, dorindu-şi să o afle moartea cât mai repede, pentru că nu se putea întoarce la tatăl ei cu mâinile goale.

Cimitirul nu mai avea gard de mult. Nimeni nu știa exact unde începea şi unde se termina, dar Prinţesa, păşind cu atenţie printre gropile răscolite şi crucile răsturnate, se îndreptă către un loc anume, unde nu mai fusese de multă, foarte multă vreme. Locul era ca o adevărată casă, pavată cu marmură albă şi neagră. Vru să se aşeze pe lespezi, grijulie să nu îşi agaţe rochia albă, murdărită,

ferfeniţită, când un zgomot o făcu să tresară. O hienă mare, sătulă, stătea întinsă lângă cavou.

Prinţesa înşfăcă un lemn greu, îl ridică, se apropie tiptil, ţinându-şi răsuflarea. Izbi cu toată puterea în creştetul animalului. Din pricina efortului, masca, un chip gingaş, îi lunecă într-o parte, lăsând să i se vadă obrajii scofâlciţi şi buzele subţiri ca două aţe, ce înconjurau o gură ştirbă. Lovitura fusese prea slabă pentru a doborî hiena, aşa că aceasta, înfuriată, se pregăti cu un urlet prelung să se arunce asupra Prinţesei. Închise ochii aşteptând resemnată colţii ascuţiţi ce aveau să-i aducă moartea.

Nu se întâmplă nimic. Încet, Prinţesa deschise ochii şi văzu animalul zăcând la picioarele ei şi sângele care îi şiroia din capul crăpat. Ridică privirea şi întâlni masca neagră a Călăului. Mâinile acestuia se odihneau pe securea cea mare, proptită în pământ. Pe Călău nu-l mai văzuse nimeni de multă vreme, iar securea stătea tot timpul înfiptă în buturuga din piaţă, şi cei care au încercat n-au fost vreodată în stare s-o scoată de acolo. Prinţesa îl cercetă lacomă şi îi vorbi repede, ca pentru a-i mulţumi:

– Mâine se termină Balul, o să vii... şi tu?

Călăul nu răspunse nimic; mâinile acoperite cu mănuşi mari de piele săltară securea, după care se pierdu cu paşi mari în noapte. În locul lui apăru Spiriduşul; încercă un salt, dar se împiedică şi se prăbuşi peste oasele gălbui dintr-o groapă. Prinţesa îl ajută să iasă, apoi luară împreună leşul hienei şi, pe căi ocolite, îl cărară către turn.

Pe drum, Prinţesa se opri brusc.

– Am auzit ceva.

Ascultară împreună, încordaţi. Spiriduşul îşi ciuli caraghios urechile mari de pluş. Închise ochii şi, într-adevăr, auzi un mers greoi, târât. În lumina palidă a stelelor apăru, inconfundabil, făptura pe care ar fi vrut cel mai puţin să o întâlnească: Leprosul.

Acesta nu purta mască; nici nu ar fi avut nevoie pentru ceea ce-şi alesese a fi. O glugă mare, albă, îi acoperea aproape întreaga faţă, lăsând vederii numai bărbia ascuţită, acoperită de riduri. În mâini ţinea un felinar spart în care pâlpâia anemic o luminiţă. Era înveşmântat într-o pelerină lungă, albă, fantomatică, ale cărei margini păreau că se îmbină cu pâcla aurie revărsată pe stradă. Spiriduşul se foi neliniştit.

– Trebuie să îi sărutăm felinarul. Cine o face are trei zile noroc. Ştiu sigur, când l-am întâlnit acum doi ani, am sărutat felinarul şi chiar a doua zi am primit un căuş de apă în plus de la Împărat.

Stăteau nemişcaţi în mijlocul străzii. Leprosul de apropie de ei. Păru că nu observă leşul hienei, acoperit de pâclă, și vru să-şi continue calea. Dar Spiriduşul se repezi spre el, înşfăcă felinarul şi-l pupă zgomotos de câteva ori. Leprosul îl privi liniştit sau poate mirat, bodogăni ceva de neînţeles şi porni din nou târându-şi paşii.

– Mâine se termină Balul, zise încet Prinţesa.

Leprosul păru că nu aude, mai făcu câţiva paşi, privi în urmă după o vreme şi, deodată, cuprins de groază, aruncă felinarul, apoi, bolborosind blesteme, o rupse la fugă. Felinarul se cufundă în pâclă, se rostogoli cu zgomot – era ciudat, sunetele păreau că ţâşnesc din stratul fluid – auriu. Prinţesa îl urmări fascinată, iar Spiriduşul scheună de bucurie privind fuga Leprosului.

– Leprosul a fugit, a lăsat felinarul, dorinţa se va împlini!

Prinţesa, nedumerită, vru să afle dorinţa.

– Voi fi eu Împărat, de mâine, rânji Spiriduşul.

Izbuti cu greu să-i potolească bucuria şi să care mai departe hiena ucisă.

Într-un târziu, ajunseră la clădirea Turnului. De jur împrejur se aflau cutii mari de carton rânduite ca un zid, nu prea înalt, cu metereze. Pe cutii se mai desluşeau semne sau simboluri, dar nimeni nu ştia ce ar putea să însemne.

Îi întâmpină Împăratul. Stătuse cocoţat în vârful Turnului şi îi văzuse venind. Jupuiră cu pietrele şi cu unghiile cadavrul hienei după care urcară în Turn. Spiriduşul vru să ia o bucată de carne, dar Împăratul îl pocni peste mână.

– O să te îndopi mâine, la sfârşitul Balului.

Spiriduşul făcu o grimasă nemulţumită şi luă totuşi carnea. Ca la un semn, tustrei prinseră a înfuleca lacomi, înghiţind pe nemestecate, apoi duseră ce mai rămăsese în Turn. Aşezară hălcile sub o ţeavă mare, ruginită. Împăratul, împlinind un ritual, roti un robinet uriaş, iar din ţeavă ţâşni un jet gros de lichid roşiatic în care spălară carnea şi din care băură apoi cu nesaţ. Printre altele, Împăratul era și cel care drămuia apa din Turn.

***

Dimineaţa, dangătul trist al unui clopot scoase de după zidurile caselor arse, din clădirile dărăpănate şi de sub pânzele vopsite, întinse peste ruine, o mulţime de făpturi, lipsite de orice fel de veşminte. Păreau identice, aveau toate parcă aceleaşi picioare subţiri, aceleaşi capete chele, aceiaşi obraji scofâlciţi. Printre ele, se amestecă Dragonul. Îl recunoscură cu toţii şi întoarseră capetele scârbiţi. El îi depăşea cu mult în înălţime, avea păr pe creştet şi se ţinea drept pe picioare. Era vizibil mai gros decât ceilalţi şi avea braţe vânjoase. Cortegiul se îngroşa pe măsură ce înainta pe strada principală. Vagi murmure se transformară ceva mai târziu într-o veselie gălăgioasă. Nemaifiind ascunşi de măşti, se recunoşteau acum, după un an, la sfârşitul Balului.

– Eu am fost Crai...

– Eu Cavaler...

– Eu...

Venise vremea să-şi schimbe măştile şi să îmbrace, odată cu noile chipuri, şi o altă personalitate. Comentau în gura mare ce înseamnă să fii Crai sau Cavaler; îşi transmiteau unul altuia

noile personalităţi şi noile măşti, ca în fiecare an. Pe Dragon îl evitau cu toţii. Doar Vizitiul – el era cel mai gârbovit – se apropie de el, spunându-i:

– Aşa ca tine arătau toţi, înainte de căderea Stelei... Prin tine, natura şi-a regăsit echilibrul. Lor, arătă cu bărbia spre ceilalţi, li se pare că sunt frumoşi dacă se ascund sub măștile lor. Dar eu i-am văzut şi pe cei care au trăit înaintea lor, eu ştiu. Eu ştiu că Steaua a fost făcută de mâna celor care arătau ca tine şi tot ei au făurit o mulţime de stele, bune să ucidă, după care le-au dat drumul în lume.

Vizitiul nu mai mirosea a alcool, iar vocea îi era plină de patimă. Arătă cu un gest larg oraşul.

– Când era întreg, nu se ştia ceva mai frumos. Puţini au scăpat şi atât de tare s-au schimbat după căderea Stelei, încât au început că se împopoţoneze cu veşminte şi măşti de carnaval. Au vrut să refacă lumea dinainte. Poate tu... doar dacă nu e prea târziu.

Ochii i se umplură de lacrimi. Dragonul îl privi speriat: nu mai văzuse vreodată lacrimi.

Pâcla aurie dispăruse odată cu venirea astrului Luminator, iar ziua era la fel ca celelalte: o zi cenuşie.

Părăsiră oraşul şi se îndreptară către o groapă mare, cu margini lustruite, ca o uriaşă ceaşcă de porţelan arsă, înnegrită şi sticloasă, crăpată pe alocuri. Aici, una dintre făpturi se apropie de un mausoleu – o îngrămădire haotică de pietre topite –, puse o halcă de carne vânătă pe lespedea de la baza monumentului şi, cu glas tremurat, vorbi:

– Astăzi s-a terminat Balul. Mâine va începe iar. Aici e locul unde a căzut de mult Steaua şi odată cu ea a adus porunca de începere a Balului. E sărbătoare! Cineva a zugrăvit odată chipul Stelei. Veniţi să-l vedeţi!

Apoi, privind cercetător către mulţime, întrebă:

– Cine vrea să fie Împărat la anul?

Din mulţime se oferi cel ce fusese Spiriduș. Toţi ceilalţi își plecară capetele în semn de acceptare.

După care, încet, se perindară prin faţa plăcii pe care era zgâriat conturul Stelei. Priviră cu luare-aminte şi apoi porniră încet către oraş.

Pe placă se mai desluşeau linii ce închipuiau un tub subţire şi ascuţit, completat de două aripioare. Rămas ultimul, Dragonul se întrebă pentru sine:

– Oare toate stelele cerului sunt aşa?

Dar nu mai era nimeni care să-i răspundă.

Viitorul Mass-Media

După trei ani

În urmă cu şaptezeci de ani, chiar înainte de apariţia preselor offset, străvechiul Heidelberg Zylinder fusese o maşină de tipar înalt foarte căutată. Cilindrul îşi dovedise trăinicia după ce fusese scos, în urmă cu un an şi şapte luni, de sub cutia de sticlă aflată în holul sediului din Bucureşti, de lângă Piaţa Presei, a grupului MediaNet. Stătuse cincisprezece ani acolo după ce fusese adus de la un depozit de fiare vechi din Germania, lustruit şi vopsit.

Masiva maşină de tipar, ţinută pe post de bibelou, îi impresionase la vremea ei pe vizitatorii şi invitaţii televiziunilor grupului. Dar robusteţea extraordinară şi precizia obţinută de inginerii germani care o creaseră s-a dovedit, la treizeci de ani după ce fusese scoasă din uz, când a pornit ca şi cum ar fi fost nouă. În cele două ore pe zi în care se furniza electricitate, Cilindrul scotea, cu aprobarea guvernului provizoriu, o mie de exemplare ale gazetei Patria*, atunci când se găsea hârtie şi cerneală.*

Aici decăzuseră după ce, culmea, fusese atinsă de Viitorul Mass-Media.

Sorel Vântur condusese odinioară MediaNet. *Vasta organizaţie cuprinsese, în momentele ei de glorie, şapte reviste glossy, două ziare naţionale şi un tabloid, la care se adăuga o bogată reţea de ziare, posturi de radio şi televiziune locale şi regionale. Perla fusese postul de televiziune generalist* MediaNet *şi încă alte trei televiziuni:* Star Sport, Star Musique *şi* Star Cinema. *Puterea financiară a grupului atinsese apogeul când cumpărase* RomTelecom, *al cărui sediu central îl*

preluase de la statul elen, aflat în căutare disperată de fonduri.

Grupul media, acum redus la străvechea presă Heidelberg Zylinder, acaparase odinioară trei sferturi din piaţa media din România. Din cei două mii trei sute de angajaţi, rămăseseră numai patru, cu tot cu fostul patron.

Lucrau cu toţii concentraţi, aplecaţi peste câte o cutie de lemn în care introduceau rânduri formate din litere de plumb pe care le culegeau dintr-un dulap înalt cât un stat de om, ticsit cu sertăraşe al căror conţinut fusese inscripţionat deasupra mânerelor, cu un cui încins.

Era foarte frig în holul fostului sediu central al MediaNet *şi, cum mai multe ochiuri de geam fuseseră sparte şi înlocuite cu bucăţi de placaj sau de tablă ruginită, curenţii de aer îşi făceau de cap. Într-un colţ, o sobă improvizată dintr-un butoi metalic, conectată la un burlan transformat în coş de fum, lupta apatic cu frigul. Desigur, o parte din fum rămânea în încăpere, însă chiar şi aşa, aerul devenise cu mult mai curat decât pe vremea Bucureştiului industrial, poluat până la măduvă. Acesta era sigurul avantaj al noii ere.*

În vară, mica echipă visa să se mute la subsol, unde erau ceva mai adăpostiţi, însă, deocamdată, nu găsiseră nicio soluţie prin care să deplaseze cele două mii şase sute de kilograme ale maşinii pe scările înguste. Mai era şi problema iluminatului.

– Daţi-i bătaie, îi zori Vântur ca de fiecare dată. Peste o jumătate de oră avem electricitate şi, dacă nu terminăm, rămânem cu ediţia în braţe. Ştiţi bine că nu putem suplimenta aprobarea pentru energie, numai eu ştiu cum am făcut rost chiar şi de atât.

În ultimii trei ani, nu era zi în care să nu se fi gândit la acei tineri studenţi din Iaşi şi invenţia lor. Întorsese, în minte, sute de scenarii despre cum ar fi trebuit să decurgă acea unică întâlnire

cu Cernea, şeful lor. Poate dacă l-ar fi cumpărat, sau dacă l-ar fi ameninţat, sau dacă ar fi pus presiune pe el prin pârghiile politice de la cel mai înalt nivel pe care le avea atunci, sau dacă pur şi simplu ar fi angajat asasini ucraineni să îi vină de hac, viitorul ar fi fost altul. Însă toate scenariile se blocau într-un singur punct: dacă nu ar fi fost ei, în mod cert ar fi fost alţii. Doar aşa îşi mai liniştea conştiinţa: nu putea cumpăra sau ucide pe toată lumea. Acea invenţie plutea în aer şi ar fi apărut oricum, mai devreme sau mai târziu. Civilizaţia tehnologică ajunsese la apogeu şi se prăbuşise peste ea însăşi. Se simţi minuscul în faţa determinismului implacabil al istoriei.

– Eu am terminat, spuse unul dintre ajutoare, o femeie, odinioară atrăgătoare şi cochetă, şefă la departamentul de marketing. Ce poză punem?

Pe rând, şi ceilalţi terminară. Dar era întrebarea zilei. Se crease o superstiţie: o poză bine aleasă putea aduce mai mulţi cumpărători de ziar. Cei trei nu mai clipeau şi nici nu mai respirau, păreau un tablou de familie, încremenit în sepia, aşteptându-i decizia.

Pe femeie, munca de tipograf o gârbovise şi îi încărunţise părul lipsit şi de vopselele care, la fel ca şi celelalte cosmetice, dispăruseră de mult. De fapt, existau cu totul cincisprezece plăci tipografice din zinc pe care erau imprimate fotografii. Fuseseră primite odată cu Cilindrul şi păstrate pe undeva doar pentru că fuseseră pe inventarul cuiva. Pentru ziarul Patria *nici nu se punea problema realizării de noi fotografii. Fotorezistul şi acidul azotic, la fel ca toate celelalte chimicale necesare, dispăruseră de mult.*

Vântur alese la întâmplare o placă pe care era imprimat un peisaj bavarez urban, cu tramvaie şi maşini, cu oameni bine îmbrăcaţi, care păşeau preocupaţi. Imaginea pe care o asamblă în matriţa cu prima pagină era veche de cel puţin jumătate de secol. Amănuntul era lipsit de importanţă. Prin

comparaţie, Bucureştiul nu arătase aşa frumos nici în vremurile bune. Însă oamenilor le plăceau pozele din ziar, aveau un ton optimist.

Puse matriţele în Cilindru şi pregăti teancul firav de foi gălbejite, primite de la guvernul provizoriu. Începură tiparul imediat ce se aprinse becul roşu al unui releu de protecţie. Terminară cu cinci minute înainte ca acesta să se stingă. Mai petrecură o oră ca să îndoaie foile şi să le adune. Împărţiră teancul de ziare în patru teancuri mai mici, din care luă fiecare câte unul, împreună cu ciomagul cu care se apărau de haitele de câini sălbăticite sau de tâlharii costelivi, la fel de sălbatici. Urmau să le vândă a doua zi, pe străzi, de dimineaţă. O ediţie costa un leu nou, bani emişi de guvernul provizoriu, având acoperire nu în aur, ci în alimente şi alte bunuri de larg consum, cum ar fi săpun grosolan, fabricat într-un mic atelier aflat în subsolul unei vile din Cotroceni, pături sau haine şi încălţăminte, toate manufacturate cu utilaje improvizate, cu tehnologii redescoperite, vechi de două secole.

Când încă mai circulau ştirile, pentru că funcţiona postul de radio Iaşi – ca o ironie, locul de unde pornise totul – România Actualităţi, ce emitea şi pe unde medii, aflaseră că peste tot în ţară oamenii părăsiseră oraşele, căutând hrană prin sate. După ce se umpluseră cu refugiaţi, satele nu mai primiseră alţii. Se dăduseră lupte crâncene între supravieţuitori.

Guvernul provizoriu însemna, de fapt, câţiva militari, nici măcar o companie, care puseseră mâna pe arme de foc şi rechiziţionaseră mai multe depozite cu alimente şi efecte ale armatei aflate în nordul Bucureştilor, aproape de fostele aeroporturi. Lor li se alăturaseră doi medici inimoşi şi patru asistente care încercau să menţină în funcţiune un minispital improvizat chiar în dispensarul unităţii. Într-un fel, echipa lui Vântur făcea şi ea parte din guvernul provizoriu, numai

că, pentru a mări credibilitatea gazetei, acest lucru era ţinut sub tăcere. Cu toţii încercau să dea o aparenţă de normalitate ţării, restrânse aproximativ la dimensiunea unui fost cartier bucureştean. Conducătorii aleşi o şterseseră încă din al doilea an, când devenise evident că lucrurile nu aveau să se mai îndrepte vreodată. Nimeni nu ştia unde plecaseră, circulau doar zvonuri despre insule exotice, bine aprovizionate şi straşnic apărate, transformate în refugii de lux.

– Să strigaţi că este aşteptată venirea ajutoarelor americane, îi dăscăli Vântur, şi că ruşii sunt pe punctul de a termina de reparat conducta ucraineană de gaz, aşa că o să avem iar cu ce ne încălzi.

Astfel de ştiri vindeau ziarul. Ştirile cu crime nu mai erau băgate de nimeni în seamă, de aproape trei ani făcând parte din cotidian, la fel ca furturile, incendiile, jafurile, violurile. Corupţia devenise invidiată, ca întotdeauna în România, numai că, de această dată toţi s-ar fi lăsat corupţi doar pentru o bucată de pâine în plus.

Nu urma să vină niciun ajutor american şi nici gaze ruseşti. America, la fel şi Rusia, abia dacă mai erau capabile să se ajute pe ele însele. Cele mai multe ţări, asemenea României, îşi pierduseră chiar şi această capacitate.

Numai că, pentru români, speranţa moare ultima. Ştirile care umpleau cele patru pagini ale proaspătului ziar tipărit Patria *nu se deosebeau cu mult de cele din ediţiile anterioare. De fapt, schimbând puţin proporţiile, respectau tradiţia presei autohtone din ultimul veac şi jumătate. Jumătate din ştiri erau pur şi simplu minciuni, de genul sosirii iminente a ajutoarelor străine, dintotdeauna atât de dragi românilor. Un sfert lăuda puterea, prefăcându-se că, de fapt, o critica. Sfertul rămas descria realitatea pe care oricum o ştia toată lumea, şi deci, nu prezenta interes. Exista şi o rubrică de mici anunţuri, toate oferind*

trocuri în natură de genul: „ofer un sac de cartofi pentru zece litri de lapte“ sau „caut muncitori, douăsprezece ore pe zi, se asigură cazare, masă“. Preţul anunţurilor se negocia pe loc, de regulă tot în natură, cu acela dintre tipografi care le primea. Cei patru făceau prin rotaţie la primirea anunţurilor şi tot ce obţineau le aparţinea.

Pe a treia dintre cele patru pagini, în interior, la cererea guvernului provizoriu, fusese publicat anunţul prin care se decreta creşterea numărului de ore de lucru voluntar, la săparea de gropi comune. Morţii, mai numeroşi iarna, erau aduşi în căruţe trase de cai sfrijiţi, în parcurile Herăstrău şi Floreasca sau, mai rar, în Pipera, pentru a fi îngropaţi.

Numai că, astfel de ştiri nu erau cumpărate de nimeni.

În prezent

Vântur măsură scârbit cu privirea blocul înalt de zece etaje aflat în inima cartierului Tătăraşi, unde venise imediat ce aterizase pe modestul aeroport de la Iaşi, adică în urmă cu o jumătate de oră. Avionul ajunsese ceva mai repede decât plănuise. Era prost dispus pentru că trebuise să facă acest drum, iar faptul că aeroportul nu avea salon VIP şi trebuise să-şi aştepte câteva minute limuzina în hol, împreună cu toată lumea, îi accentuase mohoreala. Zâmbi totuşi când văzu că aeroportul nu avea nici măcar bandă automată pentru bagaje; călătorii curselor regulate şi le împărţeau aşa cum puteau, într-o încăpere minusculă unde stăteau claie peste grămadă împreună cu manipulantul care le aducea de la avion.

Amintirea ultimului sfert de oră de zbor, în care stomacul îi urcase de câteva ori în gât, datorită golurilor de aer, a revenit în forţă; a fost scuturat pe cei câţiva kilometri de drum, care unea aeroportul cu oraşul, tapisat cu gropi mari, căscate în asfalt, cu care amortizoarele pe pernă de aer ale

luxosului său automobil luptaseră de cele mai multe ori în zadar.

Tencuiala imobilului lipsea în mai multe locuri. În faţă, o hoardă de copii enervanţi jucau cine ştie ce joc stupid, făcând o gălăgie insuportabilă. Şoferul său, care abia ajunsese cu maşina de serviciu de la Bucureşti, de unde plecase cu cinci ore înainte, special ca să îl ia de la aeroport, căută inutil un loc mai apropiat de parcare; orice suprafaţă disponibilă era ocupată de tot soiul de vehicule despre care avea serioase îndoieli că ar mai putea merge vreodată. Aşa că ridică din umeri, ignoră semnul de oprire interzisă, apăsă butonul de avarie şi opri luxosul Mercedes S 600 Brabus lângă trotuar, cât mai aproape de scara blocului unde preşedintele director general al MediaNet, cel mai mare conglomerat media din ţară, îi spusese să-l aducă. Nu era treaba lui să se mire sau să întrebe. Se asigură, aruncând o privire scurtă în oglinda retrovizoare, că nu vine nimeni din spate şi ieşi pentru a-i deschide ceremonios portiera şefului său.

– Am ajuns, domnule.

Vântur coborî, murdărindu-şi pantofii din piele de crocodil în noroiul omniprezent, format după o ploaie matinală. Abia se abţinu să nu înjure, întrebându-se dacă chiar fusese o idee bună să se plimbe cu avionul companiei la Iaşi, în existenţa tristă a unui oraş ponosit de provincie, pentru ceea ce era convins că este o goană după himere. Înşfăcă nervos servieta pe care şoferul o scosese din portbagaj.

– Aşteaptă-mă aici! îi porunci, fără să-l privească, şi porni spre bloc.

Unul dintre copii se ciocni de el destul de tare, însă îşi continuă fuga fără să se sinchisească. Vântur aproape îşi scăpă servieta. Încercă să-l plesnească, nu reuşi, aşa că scăpă o înjurătură printre dinţi, cu referire la mama puştiului. Se pregăti, încordat, să urce scările de la intrare.

Vopseaua scorojită de pe uşa metalică a blocului păru ca tremură când aceasta se deschise. Apăru un tânăr subţirel, cu părul lung, legat în coadă de cal la spate. Cele câteva tuleie de păr de pe obrajii lui supţi încercau fără prea mult succes să improvizeze o barbă şi o mustăcioară. Clipi de câteva ori, ca să îşi adapteze ochii mari, de un albastru spălăcit, la lumina de afară, mai puternică decât becul palid ce lupta cu semiîntunericul din casa scării.

– Domnule Sorel Vântur, vă aşteptam. Poftiţi, vă rog, spuse ţinând deschisă uşa ca oaspetele să poată intra. Eu sunt Mihai Cernea, adăugă întinzând mâna, după ce o şterse reflex de cămaşa mototolită, lăbărţată peste blugii roşi.

Vântur era prea nervos. Ignoră mâna întinsă.

– Unde este... Cum îi spuneţi voi... Viitorul...

– Viitorul Mass-Media, îl ajută amabil tânărul, deloc afectat de ostilitatea oaspetelui său. Ajungem imediat, îl asigură şi înlătură o piesă ruginită şi grea de metal care împiedica uşa liftului să se închidă.

– Ca să nu îl ia alţii, se scuză arătând cu un gest luminiţele aprinse pe panoul de control. Mergem la ultimul etaj. E tot numai al nostru, spuse cu mândrie în glas.

Liftul porni hurducându-se, însoţit de bubuituri frustrate în uşi ale celor care aşteptau în zadar să coboare de la etajele superioare. Lumina gălbuie a becului chior din lift clipi de câteva ori şi, dintr-odată, se stinse de-a binelea, însă reveni înainte ca Vântur să se sperie. Dimpotrivă, începuse să se relaxeze, iar pe buze îi flutură un zâmbet scurt. Concurenţa de care cei de la marketing îl tot avertizau de câteva luni dovedea resurse extrem de limitate. Nu putea fi nicio legătură între blocul amărât unde se aflau cei ce îşi spuneau Viitorul Mass-Media şi clădirile gemene City Gate, de lângă Piaţa Presei, preluate de MediaNet odată cu RomTelecom. Numai chiria pe care o plătea către

Global Trade Center, proprietarul, se ridica la o sumă cu care, probabil, ar fi cumpărat în fiecare lună cel puţin câte un etaj pe lângă care urca acum cu liftul. Se opriră, în sfârşit.

Însoţitorul său, al cărui nume nici măcar nu se ostenise să-l reţină, ieşi primul şi ţinu amabil uşa deschisă.

– Bine aţi venit la Viitorul Mass-Media, domnule. De aici dăm ştiri în timp real. Suntem singurii care fac asta. Deocamdată, spuse cu subînţeles.

Vântur ieşi din lift zâmbind larg, de această dată fără să se mai ascundă. Pereţii apartamentelor fuseseră dărâmaţi, rezultând un soi de hală de câteva sute de metri pătraţi ticsită cu birouri din pal melaminat ieftin şi panoplii de monitoare plate, printre care se învârteau treizeci sau patruzeci de femei şi bărbaţi dintre care, ar fi putut jura, niciunul nu depăşea vârsta de treizeci de ani.

– Pe aici, domnule.

Îşi urmă gazda privind în jur cu un sentiment amestecat cu amuzament şi curiozitate, fără să înţeleagă cum putea funcţiona ceva atât de haotic. Evită în ultima clipă un şarpe de fire, gros cât braţul, înşirat direct pe podea. Remarcă mai multe mănunchiuri de cabluri amestecate cu fibre optice care uneau birourile şi panopliile cu monitoare. Unele urcau spre tavan, ieşind probabil pe acoperiş, făcând legătura cu echipamentele aflate acolo.

– Folosim panouri solare, spuse timid tânărul. Ne producem singuri toată electricitatea de care avem nevoie, iar pentru noapte stocăm în acumulatori. Ce-i drept, iarna, când e ziua scurtă, mai luăm şi din reţea. Viitorul Mass-Media are impact minim asupra mediului.

Amănuntul îl lăsă rece pe Vântur. Deşi i se propusese, refuzase să folosească asemenea năzbâtii, chiar dacă dădeau bine la relaţiile cu publicul. Dacă tinerii aceştia doreau să-şi toace

banii pe asemenea chestii ineficiente, era treaba lor. Numai că asta deja îi spunea cam cu cine avea de-a face.

Îşi roti dispreţuitor privirea prin încăpere. De tavan fuseseră prinse tuburi argintii, gofrate, terminate pe alocuri cu grile albe din plastic, din care ieşea un curent blând de aer rece. Gazda lui intrase deja în detalii, despre pompe de căldură sau aşa ceva, care oricum nu îl interesau. Mult mai interesantă părea viermuiala tinerilor care treceau pe lângă el ca şi cum ar fi fost invizibil. Nu se lămuri dacă se prefăceau sau chiar nu îl cunoşteau, însă înclină spre prima variantă; chipul îi apăruse de prea multe ori, atât în mass-media controlată de el, cât şi la concurenţă.

În hală, toată lumea vorbea cu toată lumea, cei mai mulţi folosind căşti cu microfon, atârnate de urechi. Din când în când, ca luaţi de un curent, mai mulţi se adunau în jurul a câte unui operator care se holba la o panoplie cu monitoare. Se sfătuiau gesticulând câteva minute după care plecau brusc, împrăştiindu-se care încotro, lăsându-l în urmă pe operator tastând frenetic la câte trei claviaturi deodată.

Tânărul lui însoţitor se opri în dreptul unei uşi din sticlă polarizată, o deschise, dezvăluind un dreptunghi negru – semn că ferestrele lipseau – şi îl pofti înăuntru. Un senzor aprinse luminile în încăpere.

– Am mai păstrat totuşi câteva camere pentru publicitate, contabilitate şi, desigur, pentru director, spuse în timp ce îl invită, cu un gest, să ia loc pe o canapea.

Nici biroul nu se deosebea de harababura de după uşa din sticlă. Peretele opus uşii fusese tapisat cu monitoare, toate oprite. În faţa lor, la vreo doi metri, se întindea un fel de masă de lucru care unea pereţii laterali, ticsită cu tastaturi, fire cu mufe, plăci cu microprocesoare şi alte componente de calculator pe care Vântur nu le recunoscu. Masa

avea şi pete negre, arse, iar un ciocan de lipit electric, aşezat momentan corect în suportul său, oferea o explicaţie pentru ele. Un mănunchi gros de cabluri cobora de pe masă, atârna pe suporţi de plastic alb, prinşi în perete, şi ajungea într-un dulap tip rack, cu servere, aflat chiar lângă uşă. Unit cu un cablu asemănător, de cealaltă parte a uşii se afla un alt rack cu unităţi de stocare.

Tânărul împinse un scaun cu rotile către Vântur.

– Luaţi loc, domnule.

Se aşeză nesigur, ţinându-şi servieta în poală. Tânărul îşi aduse un scaun identic, se aşeză în faţa lui şi zâmbi. Uşa izola destul de bine zgomotul, aşa că, pentru o vreme, în încăpere se auzi doar fâşâitul ventilatoarelor care menţineau temperatura constantă în rackuri. Cu toate acestea, în aer se simţea un miros persistent de echipamente electrice încinse. Tăcerea se prelungi, aşa că Vântur hotărî să termine cât mai repede. Îşi notă în minte să pună pielea pe băţ idioţilor de la marketing care l-au făcut să piardă vremea trimiţându-l într-o hrubă aflată la etajul zece al unui bloc muncitoresc în care nişte amatori din Iaşi îşi închipuiau că reprezintă viitorul.

– Deci, asta este o... televiziune pe internet, nu-i aşa?

Tânărul îi zâmbi relaxat, împreunându-şi palmele.

– Cred că-i totuşi ceva mai mult. E şi televiziune, şi radio, şi ziar. E tot ce au fost astea până acum şi ceva în plus. Ştiri în timp real.

Accentul moldovenesc al tânărului era abia perceptibil. Totuşi, mai înmuia unele vocale.

– Iar tu eşti proprietarul, avu Vântur o străfulgerare, amintindu-şi brusc numele lui: Mihai Cernea.

– Nu chiar. Eu sunt cel care conduce totul. Eu am inventat conceptul: Viitorul Mass-Media. Este lucrarea mea de masterat. Dar proprietari suntem cu toţii, făcu un gest vag către sala de alături.

Respectăm principiul de bază al netului: totul e liber, fiecare ia cât vrea şi tot ce-i place. E drept, câştigăm ceva bani din reclamă. Îi împărţim după ce ne plătim cheltuielile. Şi după ce mai cumpărăm câte ceva. Costă să fii pe val cu ultimele noutăţi tehnologice.

Peste doi ani

La fel ca toată lumea, Vântur luase şi el parte la luptele pentru hrană şi apă îmbuteliată, ultima fiind un moft reflex al vechiului mod de viaţă. Începuse să iasă din adăpost de când Viitorul Mass-Media dădea semne de oprire în toată lumea. În unele locuri, aşa ca în Bucureşti, furnizarea electricităţii avea mari sincope. Altele, ca de pildă în Orientul Mijlociu sau în Asia de Sud, unde pulsurile electromagnetice provocate de exploziile nucleare distruseseră electronica reţelelor de telefonie mobilă şi prăjiseră nodurile de internet, deveniseră găuri negre, de la care nu mai veneau niciun fel de informaţii. Nenumărate camere video din toată lumea căzuseră sub răngile vandalilor care spărseseră băncile, bancomatele, casele de schimb valutar şi pe cele de amanet, când banii încă mai însemnau ceva. Când nu au mai însemnat nimic, a început lupta pentru supravieţuire.

Mai întâi, cel puţin în Bucureşti, luptele se dăduseră în micile prăvălii de cartier, apărate de vreun patron cu doi salariaţi înfricoşaţi. Dar s-au mutat repede în hypermarketuri, care erau foarte bine păzite de trupe speciale, totuşi nu suficient cât să împiedice mulţimile mânate de foame şi disperare.

S-a tras în plin, fără să îi pese nimănui de cei căzuţi. În asaltul mallului Băneasa Shopping City, care durase o săptămână, căzuseră peste o mie de oameni.

– Atenţiune! Păstraţi ordinea! Întregul conţinut al clădirii a fost rechiziţionat şi va fi distribuit populaţiei sub formă de raţii, a strigat în zadar un ofiţer de jandarmi prin portavoce. Este interzis să vă apropiaţi. Avem ordin să deschidem foc fără somaţie. Atenţiune...

Discursul nu putea fi mai neinspirat. Românilor nu le-a păsat vreodată de raţii şi raţionalizare, mai ales că de vreun an nici nu se mai putea aranja câte ceva, aşa cum povesteau cu nostalgie cei trăiţi pe vremea comuniştilor. În plus, în amintirea colectivă, a ultimelor decenii, indiferent că la putere fusese comunismul sau democraţia, rămăsese bine întipărit că astfel de mesaje, privind binele colectiv, se rezumau la binele personal al celor care le emiteau. Nimeni nu se îndoia că jandarmii sau cine ştie ce şef rămas în capitală voiau să pună câte ceva deoparte.

Vântur asistase, fără să participe, la ultimele două asalturi ale mulţimii şi estimase corect că următorul va frânge rândul tot mai firav de jandarmi.

– Eu am făcut Revoluţia, a strigat chiar în stânga sa un individ între două vârste, odinioară gras, dar căruia acum îi atârnau, fleşcăite, falduri de piele. S-a tras în mine la Televiziune. N-o să dau acum înapoi. Înainte! Uraaa!

Individul se năpusti răcnind, urmat de alţi câţiva entuziaşti, iar Vântur le făcu bucuros loc. Aceştia antrenară mulţimea asemenea bulgărelui de zăpadă care declanşează avalanşa. Alte zece mii de burţi goale, din Afumaţi, Corbeanca şi Baloteşti, cărora li se alăturaseră cei veniţi din Sectorul 1 şi Pipera, au călcat în grabă peste cadavre, au pulverizat linia de jandarmi, lăsând în urmă proprii morţi, printre care şi fostul revoluţionar, pentru a sparge şi fura ceea ce mai rămăsese.

Luat de mulţime, Vântur îşi stabilise din mers tactica, ce se dovedise foarte eficientă, de a

rămâne cu orice preţ în al doilea val. Lăsase deoparte hainele şi pantofii de lux, bijuteriile şi ceasurile care, în mod inexplicabil, atrăgeau încă numeroşi bucureşteni, pentru a se concentra pe conserve, inclusiv dintre cele pentru câini şi pisici, pungi cu orez şi sare, cuţite, toporişti, chibrituri. Şi el deţinuse un mic sipet cu bijuterii. Şi-ar fi putut cumpăra şi un container de camion dacă ar fi vrut, numai cu banii pe care îi deţinea în băncile elveţiene. Însă preferase să cumpere bijuterii scumpe din ţările pe care le vizitase, dând curs unei condiţionări pe care o primise de copil, când comoara piraţilor din cărţile citite era tot ce se putea obţine mai scump în lume. În ultimele luni îşi schimbase, fără regrete, comoara pe legume proaspete, conserve şi, tot mai rar, pentru pastramă sau salam, făcut din combinaţii dubioase de carne.

Reuşise să pună mâna pe un cărucior de cumpărături, pe jumătate plin cu boarfe – pe care le aruncase – lăsat în supravegherea unui copil sfrijit şi nespălat, de vreo treisprezece ani, care strigase după ajutor fără să îl bage nimeni în seamă; îl alungase cu un şut în fund.

Ca să parcurgă cei câţiva kilometri pe care înainte îi făcea în douăzeci de minute cu maşina – asta când exista trafic de nu puteai să arunci un ac – pentru a-şi aduce prada la adăpost, însemnase o aventură de două zile. După o primă ciocnire cu alţi doi disperaţi, din fericire aflaţi într-o formă fizică mai proastă decât a lui, Vântur nu mai îndrăzni să îşi împingă căruţul decât noaptea şi numai după ce îi ungea bine cu ulei alimentar rânced osiile. Ziua se adăpostea în vreunul dintre hotelurile sau reprezentanţele companiilor părăsite de pe DN 1, aţipind scurt, atent la cel mai mic zgomot.

După ce se ferecă în odaia sa, în care făcuse cât de cât curăţenie, Vântur aşteptă să vină curentul

electric. Uneori trecea şi câte o zi până când ecranul calculatorului prindea viaţă.

Într-o noapte, după o pană record de şapte zile, electricitatea a revenit pentru scurt timp. Pe Vântur, care dormea iepureşte, l-a trezit zumzetul scos de ventilatorul calculatorului. A ţâşnit nerăbdător la taste, însă ecranul a rămas gol indiferent la ce a încercat el să facă. Căzuse şi internetul, iar odată cu el, Viitorul Mass-Media devenise trecut.

În prezent

– Adică eşti student. Voi toţi sunteţi studenţi.

Afirmaţia sunase ca o acuzaţie. Cernea aprobă, scurt, din cap.

– Eu, la automatică, pentru încă două luni, când susţin masteratul. Dar suntem de peste tot: matematică, informatică, jurnalism, litere, filologie. E şi cineva de la istorie. E nevoie de interdisciplinaritate. Avem şi ecologişti, ei sunt cu panourile solare, spuse Cernea arătând tavanul.

Iaşiul nu era tocmai oraşul favorit al lui Vântur. În tinereţe petrecuse trei luni şi jumătate în penitenciarul de lângă parcul Copou pentru că fusese prins bişniţărind ţigări şi blugi, în complexul studenţesc Tudor. Desigur, el nu era student. Noroc că fusese eliberat la vreo lună după Revoluţie. Din fericire, tot răul fusese până la urmă spre binele său: pentru că fusese persecutat de comunişti, îşi scosese certificat de revoluţionar şi primise gratis pământ şi un spaţiu comercial. Le vânduse pe amândouă şi intrase în afaceri, dar asta era o altă poveste. Până la urmă, poate că Iaşiul nu era un oraş chiar atât de rău.

Mihai deschise un sertar al biroului de unde luă două pahare de plastic dintr-un tub de celofan în care erau băgate unele în altele. Scoase de sub birou o sticlă cu apă plată, deşurubă dopul şi umplu paharele. Dădu deoparte două tastaturi ca să facă puţin loc şi împinse unul către Vântur. Acesta

îl ignoră, hotărât să nu atingă aşa ceva. Decise că văzuse destul, aşa că se ridică furios.

– Cred că e mai bine să plec, spuse hotărât. Îmi pierd vremea. Nu acesta e viitorul mass-media. E o glumă, cu gadgeturile voastre ecologiste cu tot. Dacă vrei să arunci o privire în viitorul acestei industrii, treci o dată pe la noi.

Evident, invitaţia era pur formală. Îşi închipui cu plăcere cum acest tinerel este expediat de portar afară, prin uşă. Cele câteva calculatoare cu care se jucau aceşti studenţi nu se puteau compara cu ultimele achiziţii ale grupului în materie de tehnologie video.

Mihai ridică din umeri.

– Cum doriţi. Dumneavoastră aţi cerut această întâlnire, domnule.

Într-adevăr, după ce îi ignorase jumătate de an, prefăcându-se că Viitorul Mass-Media nu există, cei de la marketing nu mai rezistaseră şi puseseră adevărul pe masa consiliului de administraţie: clienţii de publicitate plecau masiv către noul star media. Cei de la Relaţii Publice se dăduseră peste cap ca să aranjeze o întâlnire cu proprietarii concurenţei care acceptaseră în cele din urmă cu două condiţii:

1. Să vină Vântur în persoană.
2. Să vină singur.

De gura lor şi a acţionarilor a acceptat, cu toate că apariţiile sale publice erau extrem de rare, iar în cele de afaceri nu se deranja pentru mai puţin de un milion de euro. Din acest motiv, devenise la fel de vânat de partea din mass-media pe care nu o controla, precum politicienii, actorii sau cântăreţii celebri. Cu toate acestea, marketingul ar fi putut măcar să îl prevină cu cine va avea de-a face.

– Cei de la mine, de la tehnic, mi-au spus că folosiţi ceva inventat de voi, o nouă tehnologie media. Dar, drept să-ţi spun, după tot ceea ce am văzut, am impresia că am făcut drumul degeaba. Maşina cu care am venit e mai scumpă decât tot

ceea ce aţi adunat aici, răbufni. Cu tot cu etaj. Aşa cum ţi-am spus, mă faci să pierd timpul, iar mie nu îmi place asta. Timpul meu costă. Şi costă mult.

Obrajii tânărului se îmbujorară. Când vorbi, ochii îi aruncară scântei.

– Nu e deloc aşa şi până acum nu aţi văzut nimic. Maşina energofagă de jos nu face doi bani faţă de ce-i aici. Cu tot cu avionul cu care aţi venit! De asta v-am luat aproape toţi clienţii de publicitate! Şi încă ceva: nu există mai multe căi de viitor pentru mass-media. E numai una. Cea de aici. Iată!

Tânărul îşi răsuci energic scaunul şi tastă o comandă pe una dintre tastaturile împrăştiate pe masă. Pe perete, ecranele prinseră viaţă, toate odată. Chiar atunci o fată cu părul vâlvoi deschise uşa şi îşi strecură capul. Dădu să spună ceva, dar Cernea o opri cu o fluturare a mâinii. Însă fata nu se lăsă intimidată.

– Mihai, şi Vodafone şi Orange vor în Prime-Time, strigă ea, fluturând câteva foi de hârtie listate la imprimantă. Ce să le... se opri şi duse mâna la gură când văzu că şeful ei nu era singur. Oh, scuzaţi.

Cernea se ridică şi se duse spre fată. Înainte de a închide uşa, îi şopti, dar nu suficient de încet:

– Vezi că am treabă. Nu ştiu, înjgheabă o licitaţie, ceva. Te descurci, da?

Vântur scăpă un oftat amintindu-şi câtă curte făcuse serviciul lui de publicitate şi chiar el, personal, celor doi giganţi din telefonia mobilă pentru a obţine contracte. Contracte care, în ultima vreme, se subţiaseră rău de tot, iar acum văzuse şi motivul real. Cernea reveni şi îi făcu semn din cap să privească panoplia cu monitoare. În centrul acesteia trona un monitor mai mare pe care se desfăşura o scenă ca desprinsă dintr-un film de acţiune.

Doi indivizi mascaţi spărgeau o casă de schimb valutar. Unul din ei băgase ţeava pistolului pe care

îl agitase când intrase prin fanta peretelui de sticlă armată, prin care se schimbau banii, strigând ceva neinteligibil. Peste câteva clipe, sonorul se îmbunătăţi suficient ca să se înţeleagă că cerea, printre înjurături şi blesteme, casierei îngrozite să deschidă uşa. Femeia se conformă ezitând, însă reuşi să apese butonul de alarmă silenţioasă. Cei doi năvăliră în spatele tejghelei şi o imobilizară cu gesturi iuţi pe casieră, folosind o rolă lată de bandă adezivă. Deschiseră o geantă şi îndesară cele câteva teancuri de bancnote găsite în casa de bani. Afară, prin vitrină, se vedeau doi poliţişti care veneau în fugă. Fluxul evenimentelor se întrerupse pentru a face loc unei reclame la Marlboro care dură doar câteva secunde, exact atâta timp cât să nu enerveze, dar să se facă totuşi remarcată.

– Parcă sunt interzise reclamele la ţigări, spuse Vântur încruntat şi se aşeză din nou în scaunul său.

– Nu şi pe internet, răspunse vioi Cernea care părea să fi uitat grosolănia oaspetelui său. Le luăm banii atât lor cât şi celor cu băuturi alcoolice tari: whisky, votcă. Merg chiar şi plantele etnobotanice, desigur, alea care sunt legale şi mereu sunt câteva. Este chiar nedrept, unele dintre cele mai cumpărate articole de pe planetă să nu îşi poată face reclamă. Ipocrizie specific umană, conchise ironic.

Ca pentru a-i confirma vorbele, înregistrarea părăsi ecranul central şi se mută pe unul dintre cele secundare, însă nu înainte de a apărea un spot scurt cu votca Voronskaya. Hoţii îi văzură pe poliţişti şi se refugiară după tejghea. Poliţiştii vorbeau într-o staţie de emisie–recepţie, cerând probabil ajutoare. Situaţia deveni statică, fiecare din părţi aşteptând să reacţioneze cealaltă.

Pe ecranul central apăru o scenă paşnică de pe autostrada A2, după cum reieşea dintr-un panou uriaş de semnalizare, aflat mai departe, în fundal, care indica încă douăzeci de kilometri până la Cernavodă. În câteva secunde lucrurile o luară razna. O Dacia Logan albă semnaliză, pentru a

trece pe banda de la ax, intenţionând să depăşească un TIR uriaş, cu remorcă. Aproape simultan şi fără să se asigure, TIR-ul schimbă banda, fără măcar să semnalizeze. Tamponă Dacia care se rostogoli violent, rupse gardul de separare de pe axul autostrăzii şi intră pe celălalt sens, unde un microbuz o pulverizează pur şi simplu. Şoferul TIR-ului, realizând ce a făcut, frână atât de violent, încât remorca se opri în diagonală, blocând cele două benzi şi jumătate din banda de rezervă a sensului pe care se afla. În carambol intrară alte şi alte maşini, de pe ambele sensuri. O cisternă Petrom frână, însă masa uriaşă a vehiculului rase pur şi simplu mai multe autoturisme până se opri. Din cisterna fisurată începu să curgă un şuvoi gros de carburant.

Vântur urmări fascinat scena până când partea de jos a ecranului se întunecă şi, pe o bandă, apăru reclamă la detergentul de rufe Ariel care mai apoi umplu ecranul pentru câteva secunde. Abia atunci realiză că urmăreşte un accident în direct. De fapt, se îngrozi imaginându-şi că ar fi fost el în Logan. Ce-i drept, asta nu s-ar fi întâmplat vreodată, întrucât mergea numai cu Mercedesul. Dar, chiar şi cu supermaşina lui, dacă s-ar fi ciocnit cu un camion...

– Unde... Cum... abia reuşi să îngâne, arătând către ecran.

Cernea zâmbi fără pic de superioritate.

– Aşa cum am spus, difuzăm ştiri în timp real.

– Ştiri în timp real, repetă fără convingere Vântur.

– Da. A sosit vremea ca ştirile să fie difuzate chiar în timp ce se întâmplă. Citim mâine în ziare ce s-a petrecut azi. De fapt, ce s-a întâmplat până la închiderea ediţiei. Sau ce au reuşit reporterii să afle. Televiziunile şi radiourile au făcut un pas în faţă şi difuzează ştirile din aceeaşi zi. De fapt, tot din cele de care reuşesc să facă rost. Nu cred că accidentul acesta va prinde jurnalele lor principale,

care la ora asta sunt deja procesate. Poate pe cele de noapte.

Fără să îşi dea seama, Vântur aprobă din cap, supărat pe armata sa de regizori, cameramani, ingineri de imagine şi de sunet, realizatori şi prezentatori gras plătiţi, care se încurcau unii pe alţii.

– Acum a venit rândul nostru, continuă Cernea, fără să îl privească. Ultimul venit în mass-media şi totodată cel final. Ştiri în timp ce se întâmplă. Aşa cum am spus.

Vântur se ghemui în scaunul său. Duse gânditor o mână la bărbie. Omul de afaceri din el încerca să traducă în termeni financiari ceea ce aflase.

– Înseamnă că aveţi o armată de reporteri. Şi de care de reportaj. Şi elicoptere. Şi... se opri când realiză că ceva nu este în regulă cu raţionamentul său. Nu cumva... Avu o revelaţie şi arătă cu mâna spre panoplia de ecrane. Însă Cernea înţelese altceva.

– Ah, nu, în niciun caz nu provocăm noi ştirile. Ar fi prea de tot. Ştiu, s-a mai practicat pe ici, pe colo, în lume. Au fost câteva cazuri izolate şi atât. Aranjezi o crimă, apoi ajungi primul acolo, eventual faci şi un interviu cu criminalul, iar când poliţia vrea să afle de unde ştii amănuntele, invoci libertatea presei şi necesitatea de a păstra secretă identitatea surselor. Ar presupune o anumită regie. Ar fi, în general, prea scump și prea riscant.

Peste un an

Turnurile Nord şi Sud ale complexului ROMEXPO erau alimentate cu electricitate doar în virtutea inerţiei. Uneori factura o plătea fie vreun creditor care încă mai spera să-şi recupereze banii, fie era pur şi simplu uitată de ENEL, care nutrea aceeaşi speranţă. Mare consum nici nu mai era. Ceva mai mult decât becurile de siguranţă pentru noapte. În acest fel, calculatorul lui Vântur (cel de-al doilea se stricase) încă îi mai

putea aduce ştiri despre Viitorul Mass-Media, software-ul care făcuse praf lumea sa şi lumea, în general.

În ţară nu se mai întâmpla mare lucru. Conflicte permanente, potolite când de armată, când de jandarmi, când de poliţie sau de ceea ce mai rămăsese din ele. Ungurii din Harghita şi Covasna se declaraseră autonomi, urmaţi de cei din Satu-Mare, Cluj, Târgu-Mureş şi cine ştie din câte alte comune şi sate. Ştirile continuau să sosească, numai că, de această dată, preponderent prin Viitorul Mass-Media. Începuseră jafurile pe scară largă.

Din odăiţa sa, aflată în turnul de Nord al ceea ce fusese City Gate a Bucureştiului, Sorel Vântur se simţea ca un spectator într-o sală de proiecţie în care ecranul despărţea lumea sa reală de cea imaginară, din film. Atunci când încă fusese posibil, cumpărase mai multe lăzi de conserve şi recipiente cu apă îmbuteliată. Rarii săi vizitatori îi mai aduceau câte ceva de mâncare. De câteva luni – le pierduse numărul –, cu mici excepţii ce ţineau de nevoi fiziologice, nu mai ieşise din încăperea sa, care se transformase într-o cocină urât mirositoare, în care duhoarea trupului său nespălat se combina cu miasmele resturilor rămase în cutiile de conserve aruncate peste tot. Devenise expert în utilizarea programului de calculator Viitorul Mass-Media. Corela şi anticipa evenimentele. Nu că ar fi fost prea greu.

Situaţia politică internaţională se deteriora cu repeziciune. Primele rachete au început să cadă după ce Mossad-ul a stabilit, fără îndoială, că iranienii construiau arme nucleare, şi nu reactoare paşnice, aşa cum susţinuseră. Evident, şi iranienii aflaseră despre iminentul raid pe care evreii îl pregăteau asupra instalaţiilor lor, aşa că au hotărât să atace primii, preventiv, amănunt care nu a scăpat inamicilor lor. Într-o singură zi,

Orientul Mijlociu a luat foc, la propriu, întrucât Israelul chiar deţinea focoase nucleare.

Tot preventiv a fost şi atacul taiwanez asupra Chinei de Sud care a ripostat, atrăgând Flota a III-a din Pacific a Statelor Unite. China şi SUA au schimbat câteva lovituri nucleare tactice, de câte o kilotonă în strâmtoarea Taiwan, în Marea Chinei de Sud, scufundându-şi sau, mai bine zis, vaporizându-şi reciproc navele.

Coreea de Nord a simţit că este momentul să invadeze sudul bogat şi, după ce a pus stăpânire peste imensul parc industrial de la Kaesong ridicat în cooperare cu vecinii din sud, în semn de detensionare a relaţiilor politice, a revărsat un puhoi nesfârşit de soldaţi şi tancuri peste Linia de Demarcaţie stabilită în 1953, copleşindu-i pe sud-coreeni. E drept, în ţară nu mai rămăseseră prea mulţi. Preferaseră să ia calea refugiului, cei mai neinspiraţi către Taiwan şi Japonia, iar cei mai inspiraţi către State, imediat ce aflaseră intenţiile vecinului lor, chiar dacă SUA trimisese Flota a VII-a în ajutor. Cum şi nord-coreenii aflaseră amănuntul, aveau ogivele nucleare deja armate.

Au mai fost atentatele din India, dovedite fără putinţă de tăgadă ca fiind puse la cale de guvernul din Islamabad, adevăr care a adus peste trei sute de milioane de morţi în ambele ţări, doar în prima săptămână.

În vizuina sa, unde se simţea protejat, Vântur urmărea aproape non-stop firul evenimentelor pe display-ul calculatorului rămas funcţional, setând mereu parametrii programului Viitorul Mass-Media ca să îi aducă informaţii chiar din inima conflictelor. Iar conflictele se înmulţeau.

În prezent

Între timp, şi accidentul de pe ecran se mutase pe un altul, secundar. Carburantul care se scurgea în valuri din cisterna crăpată nu se aprinsese. Cei mai mulţi dintre ocupanţii autovehiculelor

apropiate, chiar dacă nu se ciocniseră, ieşiseră, îşi abandonaseră maşinile şi plecaseră în grabă, sărind peste gardurile autostrăzii. Unul singur, cu o Dacie străveche, scociorâse prin portbagaj, scosese un stingător de incendii minuscul cu spumă, pe care îl descărca eroic, dar inutil, peste vehiculele avariate. Începuseră să sosească echipele de descarcerare, dar îşi făceau cu greu loc pe benzile de rezervă ale autostrăzii, năpădite de şoferi şmecheri care voiau să scape primii din ambuteiaj. Coloane de maşini se întindeau pe ambele sensuri, atât cât se putea vedea. Un elicopter SMURD se învârtea pe deasupra, căutând zadarnic un loc în care să aterizeze.

Pe ecranul principal, două găşti de cartier se încăieraseră cu furie. Se scoseseră reteveie scurte şi cuţite. Într-o clipă, în învălmăşeală intraseră cel puţin douăzeci de tineri care se transformară într-o masă compactă, unduitoare. Vântur nu reuşi să înţeleagă care erau taberele, părea că fiecare loveşte pe cine apucă. Bătaia era în toi când apăru reclama la gama de autoturisme Dacia. Conform tipicului, reclama dură câteva secunde, suficient să atragă atenţia, dar insuficient să întrerupă firul relatării. Se desfăşura o promoţie şi amatorii puteau să-şi cumpere autoturismul în rate, cu avans zero; mai primeau în plus jante de aliaj. În bătălia de pe stradă deja două victime erau la pământ, sângerând abundent. Un al treilea combatant căzu, lovit cu bocancii de alţi doi bătăuşi. Acesta se ghemui în poziţie fetală, în încercarea disperată de a atenua efectul ploii de lovituri care curgeau fără încetare asupra lui. Unghiurile de filmare se schimbară de mai multe ori, redând fie detalii, fie scena în ansamblu, ca privită de sus.

– De ce se schimbă mereu ştirile? întrebă Vântur.

– Nu se schimbă. Ecranul mare este cel ce redă cea mai urmărită ştire a momentului. Există un fel de top. Cele mai urmărite zece ştiri. Pe astea le am

şi eu aici, arătă cu mâna spre panoplia de ecrane. Există undeva şi clasamentul primelor o sută. Dar topul se prelungeşte la nesfârşit, o ştire iese de tot doar în anumite condiţii. Punem topuri pentru că oamenilor le place aşa ceva.

– Adică difuzaţi simultan mai multe ştiri, se lămuri Vântur. Aha! Şi, cum mama naibii faceţi asta?

Cernea apăsă din nou câteva taste. Ecranul mare se umplu de dreptunghiuri în care se desfăşurau înregistrările diferitelor evenimente. Sub fiecare dreptunghi se aflau trei câmpuri cu numere, cel de sus roşu, cel din mijloc albastru, iar cel de jos negru, care se schimbau cu repeziciune.

– Numărul de sus arată câţi privesc simultan o ştire, iar cel din mijloc, câtă lume a privit-o de când am început să o difuzăm până în prezent. Câmpul de jos este calculat după o ecuaţie ce foloseşte ceilalţi doi termeni pentru a exprima interesul general. De fapt, asta indică poziţia ştirii în top. Nu am fi pus şi asta, dar au insistat sponsorii. E principalul indicator după care încasăm publicitate. Aşa stabilesc cei de la marketing preţul. Clienţii sunt înnebuniţi după cifre. Mă rog, eu am altă părere.

– Deci transmiteţi numai pe net, concluzionă Vântur, fără să îi fie clar dacă trebuia sau nu să se simtă uşurat.

– Videostreaming de mare viteză, aprobă Cernea. Le-am unificat pe toate. De fapt, le-au unificat alţii, mai de mult. Conexiuni wi-fi sunt peste tot. Fibră optică, sateliţi, tot tacâmul. Totul e să asiguri lăţimea de bandă potrivită, iar noi am găsit cum s-o facem. Costă ceva la început, e drept, până amorsezi sistemul, dar de-aia vindem reclamă. E ca masa critică la bombele atomice. Odată declanşată reacţia în lanţ, nu mai trebuie să pui sau să faci nimic. Totul vine de la sine. E drept, nici nu mai poţi s-o opreşti.

– Lăţime de bandă pentru un milion de telespectatori? Nu ştiam că s-au inventat astfel de dispozitive, recunoscu Vântur.

– Încă nu există aşa ceva, admise Cernea. Cei care vor ştiri în timp real de la noi trebuie să descarce şi să ruleze pe calculatoarele sau pe telefoanele lor mobile un programel pe care îl oferim gratuit, adică VMM. Ceva asemănător cu torentele, metoda prin care circulă filmele şi muzica pe internet, care tot un program special foloseşte. Acesta împarte filmul în mai multe pachete de mici dimensiuni. Cel care doreşte să îl descarce primeşte pachete diferite de la toţi cei care le au deja în calculatorul lor. Acelaşi program reasamblează pachetele la destinaţie până se obţine iar întregul. Desigur, noul deţinător al filmului devine, la rândul lui, o sursă chiar din momentul în care a primit un prim pachet complet. În acest fel, volume mari de date se propagă cu uşurinţă, fără a fi limitate în vreun fel. Este ca efectul bulgărelui de zăpadă care provoacă o avalanşă. Sau ca reacţia în lanţ. Îmi place acest termen.

Pe ecranul principal, dreptunghiurile cu ştiri se roteau permanent. Vântur nu le mai urmări, ci doar citi cifrele de audienţă de sub ele. Tâmplele începură să îi pulseze dureros. Ştirea cu accidentul de pe autostradă depăşise deja un două milioane şi jumătate de accesări, iar cifra continua să crească. Îşi aminti, dureros, că principala emisiune de ştiri a postului generalist al MediaNet, de la ora nouăsprezece, nu depăşise niciodată un milion de telespectatori, iar alea fuseseră puncte de audienţă şi estimări, nu accese contorizate individual, ca la aceşti puşti.

– Totuşi, nu înţeleg. Este cu neputinţă să aveţi atâtea echipe de teren.

Din nou, Cernea îi dădu dreptate.

– Nimeni n-ar putea. Este imposibil.

– Atunci cum... începu Vântur, dar se opri brusc când înţelese; se plesni cu palma peste cap.

Folosiţi camerele de supraveghere.

– V-aţi prins. Aşa este, folosim şi camerele de supraveghere a traficului. Dar şi pe cele din magazine, pe cele ale sistemelor de alarmă private, în general cam tot ce poate culege imagini.

– Dar nu sunt parolate? se miră Vântur, descumpănit de faptul că tânărul tocmai recunoscuse ceva ce era sigur că este ilegal. Adică ar trebui să nu poată fi accesate. Nu cred că e voie, spuse sfios, cu admiraţia unui fost infractor care descoperă un coleg mai priceput.

Cernea se roti pe scaunul său. Îşi împreună degetele palmelor, puse coatele rezemător şi se ghemui până îşi sprijini bărbia de degetele mari. Zâmbi iar.

– Nimeni nu are vreun interes să protejeze în mod special camerele de supraveghere. În definitiv, culeg imagini din locuri publice, care pot fi văzute de oricine. Avocaţii noştri sunt siguri că nu încălcăm nicio lege. Dacă am fi încercat să le bruiem, da, o păţeam.

Cernea se aplecă brusc spre oaspetele său şi îi culese din buzunarul de la piept pixul în care era camuflată o cameră video minusculă care transmitea imagini prin Bluetooth telefonului său mobil, aflat într-un alt buzunar, unde erau înregistrate. Fusese ideea lui să facă pe James Bond. Dorea să le arate celor din consiliul de administraţie cu cine aveau de-a face.

– Dacă tot vorbim, de asta nu mai ai nevoie, spuse Cernea, o închise, după care îi dădu drumul într-un sertar. E un model simplu, uşor de păcălit. Nu are rost să o mai bruiem.

Vântur simţi cum roşeşte. Se bâlbâi:

– Dar nu este ce credeţi....

Broboane de sudoare îi apărură pe frunte şi se prelinseră spre nas. Nu îndrăzni să le şteargă şi nici nu remarcă faptul că se inversase modul în care se adresau unul altuia. Cu toate astea, Cernea nu părea deloc supărat. Reluă, firesc:

– De fapt, asta este acoperirea noastră principală. Utilizăm imagini publice, culese din locuri publice. Restul e partea pe care preferăm să o trecem sub tăcere. Nu e chiar legală. Iată, de exemplu, arătă spre ecranul principal unde o nouă ştire urca rapid pe primul loc ca audienţă.

O fată durdulie de vreo douăzeci de ani se lupta cu doi vlăjgani într-o încăpere. Deşi o ţineau de mâini, fata se zbătea cu putere. Îl muşcă de antebraţ pe unul din ei şi reuşi să scape pentru o clipă. Se năpusti spre uşă. Imaginea tremură uşor. Unul din agresori strigă ceva obscen. În cadru apăru o mână care o prinse de păr şi o trase înapoi.

– Ăsta e cel care filmează cu telefonul mobil, explică Cernea netulburat. Avem un viol colectiv în plină desfăşurare. De fapt, o tentativă de viol, cel puţin până acum. Ei bine, asta e partea pe care nu o vom recunoaşte niciodată. Îi interceptăm individului înregistrarea.

– Interceptaţi semnalul GSM? Credeam că e cu neputinţă, spuse Vântur.

Cernea dădu neglijent din mână, ca şi cum ar fi alungat o muscă.

– Oricine poate intercepta semnal GSM, a fost decodificat de vreo doi ani, cel puţin. Însă noi facem ceva mai mult. Mult mai mult.

Pe ecranul principal, imaginea se plimbă repede, în toate părţile, prin încăperea foarte sumar mobilată, semn că şi cel care filma dădea o mână de ajutor. Se desluşi totuşi o saltea dublă pe care era aruncată o pătură jegoasă ce ţinea loc de pat şi o ladă mai mare, din lemn, înconjurată de trei cutii cilindrice din tablă cu rol de masă şi scaune. Pe ladă se aflau mai multe pahare de plastic, o sticlă de whisky din care se băuse şi câteva cutii cu bere. Se auziră din nou ţipete; imaginea se mută brusc spre doi tineri care reuşiseră să smulgă o parte din hainele de pe fată. Îi rupseseră bluza şi rochia scurtă, dezgolindu-i picioarele şi sânii. Aceasta încetase să se mai zbată după ce unul din agresori

o pălmuise cu putere de câteva ori. Gemea încet. La gât i se bălăngănea o cruciuliţă atârnată de un lănţişor subţire din aur. Pe obrajii învineţiţi îi curgeau lacrimi care îi dizolvaseră parţial machiajul, lăsând urme gri, prelungi. Cel care o pălmuise, un individ mic şi subţirel, tatuat cu şerpi răsuciţi pe antebraţe, se desfăcu la curea şi îşi dădu jos blugii lălâi şi apoi chiloţii. Celălalt, un grăsan ceva mai înalt, îşi descheie cămaşa şi îl încurajă, strigând şi gesticulând, burta şi fălcile tremurându-i ca piftia. Cu toată violenţa imaginilor, Vântur simţi că se excită. Însă spuse:

– Nu puteţi face nimic? Dacă îi interceptaţi telefonul, ştiţi sigur unde se petrece asta, nu-i aşa?

– Jurnaliştii nu se implică, e regula de bază, comentă Cernea relaxat. În acest caz nici nu e nevoie. Nici în altele. Locaţia este scrisă jos, pe bandă. Îţi dai seama câte apeluri a primit poliţia până acum?

Violul se petrecea în Bucureşti, într-un bloc cu apartamente din Balta Albă. Audienţa sărise deja de un milion şi continua să crească. Probabil liniile telefonice de urgenţă 112 erau deja blocate. Pe ecran, individul încercă să se strecoare între picioarele fetei. Imaginile îşi schimbară unghiul, rotindu-se în jurul victimei şi agresorului.

– Interpolare în timp real, explică tacticos Cernea. Necesită ceva putere de calcul, dar, după cum vezi, este posibil. Ah, exclamă, observând nedumerirea lui Vântur, recompunem imaginile dintr-un unghi diferit, plecând de la cele pe care le avem deja. În acest fel, simulăm imagini culese de o cameră video acolo unde, de fapt, nu există. Cam asta ar fi interpolarea imaginilor. De fapt, e un termen matematic.

Respectul lui Vântur pentru Cernea crescu repede. Desigur, nu pricepuse nimic din explicaţiile primite care puteau fi la fel de bine şi în păsărească, numai că studentul părea că ştie ce

vorbeşte, iar asta îl impresionă cel mai mult pe boss-ul de la MediaNet.

Fata, victima violului, ieşi brusc din apatie şi îşi pocni agresorul cu un genunchi scăpat liber pentru o clipă în locul cel mai sensibil. Acesta icni surprins după care zbieră ascuţit şi se îndoi de la mijloc, în echer. Mâinile i se adunară reflex peste organul lovit, eliberând fata care se năpusti din nou spre uşă. Se auziră hohotele de râs ale celorlalţi doi. Cel care nu filma, grăsanul, înşfăcă o sticlă pe jumătate plină cu băutură, se repezi în spatele ei şi o lovi cu putere în moalele capului. Sticla nu se sparse, dar fata se prăbuşi, retezată. Un firicel de sânge i se prelinse din locul unde fusese lovită. Agresorul îşi reveni cât de cât sărind pe călcâie şi se grăbi să-şi tragă pantalonii, înjurând înfiorător. Chiar atunci, uşa locuinţei sări în lături şi poliţişti mascaţi şi înarmaţi năvăliră înăuntru răcnind fioros, cerând să nu li se opună rezistenţă. Agresorii ridicară încet braţele. Filmul se opri când cel care înregistrase totul lăsă să îi cadă telefonul mobil a cărui cameră se fixă pe tavan. Sunetele continuau să se audă. Doi bărbaţi se sfătuiră despre starea victimei. Unul raportă că are puls şi că începe să-şi revină. Un geamăt prelung. O voce de femeie ceru cuiva pansamente şi o injecţie calmantă după care, pe un ton potolit, încercă să o liniștească. Poliţiştii schimbară între ei propoziţii scurte, comunicând prin radio cu un dispecerat.

– Tare, nu? spuse Cernea. O să avem imediat iar imagini. Căutăm o nouă cameră.

Dar imaginile reveniră abia după ce grupul de poliţişti ieşi din clădire. Cei trei infractori fuseseră încătuşaţi şi împinşi către o dubă a poliţiei. Aveau capetele aplecate. După ce duba plecă, fu scoasă şi fata, învelită într-o pătură. O poliţistă o conduse grijulie către o ambulanţă, urcă după ea, închise uşa şi vehiculul porni cu sirena tânguindu-se şi girofarurile clipind. Grupurile de curioşi se dispersară care încotro, iar strada rămase goală. Un

car TV de reportaj sosi în trombă şi frână violent, chiar lângă imobil. Ieşiră de-a valma cameramani, tehnicieni şi un prezentator. Vântur tresări, recunoscând sigla MediaNet. O văzu şi Cernea.

– Au ajuns cam târziu, răsuci el cuţitul în rană. Noi am fost primii, aşa cum vom fi mereu de acum încolo. Gândeşte-te numai la faptul că trăieşti unul dintre punctele de inflexiune ale istoriei. Mai mult, eşti chiar martor, prezent în locul unde s-a creat asta. VMM va schimba totul. Cum a fost, de exemplu şi la întâmplare, revoluţia adusă de locomotiva cu aburi. Atunci, probabil, se făceau cele mai bune bice din lume, cele mai bune trăsuri, cele mai bune hamuri. Dar acea tehnologie, a caleştilor şi poştalioanelor, îşi trăise traiul. Nu i-au mai trebuit nimănui nici bicele, nici hamurile, nici măcar hanurile sau caii. Cam aşa s-a petrecut şi cu casetele video, cu monitoarele cu tub cinescop, asta le aşteaptă pe cd-uri. Deja caseta audio, discul de vinilin şi clişeul filmului de celuloid au dispărut. Şi atâtea altele.

– Nu e cazul nostru, am cumpărat tot ce-i mai nou pentru MediaNet, încercă Vântur să se apere, dar Cernea nu îl băgă în seamă.

– Mă amuză când crainicii de la unele posturi de radio încă mai folosesc sintagma mercurul din termometre, care coboară sau urcă, pentru a se referi la temperatura de afară. Te asigur că pentru mulţi, chiar şi dintre cei ce lucrează aici, expresia nu are niciun înţeles, ba chiar sună ameninţător: această generaţie ştie că termometrele sunt electronice şi nu au nimic de-a face cu mercurul, care e un metal toxic şi atât. La fel, actuala mass-media e depăşită. Nimeni nu mai vrea să citească ziare tipărite pe hârtie obţinută din copaci morţi. Sau să asculte un radio pe FM când conexiunile wi-fi sunt peste tot. Iar dacă mai crezi că televiziunea care nu este interactivă are vreo şansă, înseamnă că eşti asemenea dinozaurilor. VMM pătrunde peste tot, în casele oamenilor, în instituţii,

în sediile companiilor, pe stradă, oriunde există o cameră video sau un microfon, indiferent dacă e una de supraveghere, de telefon mobil sau de computer. Şi, slavă Cerului, acum există din belşug de toate.

Din nou, cineva deschise uşa fără să bată. Văzu că şeful său are vizitatori şi se retrase atât de repede încât, deşi amândoi se întorseseră reflex, nu reuşiră să vadă cine fusese.

– A fost o cameră de supraveghere a unui bancomat, spuse Cernea după ce reveniră la ecrane.

De această dată, Vântur nu fu de acord. Îşi etală din puţinele cunoştinţe tehnice.

– Dar sunetul? Din câte ştiu, asemenea camere nu înregistrează şi sunet.

– În ultimii ani mai toate camerele de supraveghere înregistrează şi sunetul. Dar aşa este, cea pe care am folosit-o în final nu avea microfon. Sunetul a fost sintetizat din ceea ce s-a putut citi pe buzele protagoniştilor. Desigur, pentru reproducerea zgomotelor făcute de paşi, motoare, sirena salvării sau uşi trântite nu sunt probleme, sunt adăugate după cum e cazul. E la fel ca efectele speciale din filme, numai că la noi treaba asta o face software-ul Viitorul Mass-Media, automat, şi ne-am convins că nu greşeşte prea mult. Dau foarte bine. Însă, pentru voce, mai folosim şi altceva.

– Dar teatre sau balet sau concursuri sportive nu aveţi? întrebă Vântur, doar ca să spună ceva.

– Ba da, numai că nu intră aproape niciodată în top zece. Se mai întâmplă uneori, cu meciurile de fotbal, cu alea în care joacă naţionala sau când vin la noi cluburi mari. Cred că Manchester cu Rapid de luna trecută a fost ultimul care a intrat în top, şi asta abia după ce au marcat ai noştri a doua oară.

Cernea tastă grăbit ceva, selectă câteva opţiuni cu mausul dintr-un meniu şi se opri dezamăgit.

– Uite, am vrut să-ţi arăt, dar ştirea cu fotbalul nu mai este.

– Cum adică nu mai este? se minună Vântur.

– Aşa cum ţi-am spus, o ştire dispare în anumite condiţii. Asta se întâmplă atunci când nu o mai urmăreşte nimeni o perioadă, cred că vreo oră de la ultima vizionare. Programelul de care spuneam o şterge după acest timp din toate calculatoarele-gazdă, ca să facă loc altei ştiri, proaspete. Chiar şi aşa, ştirea nu dispare de tot, o păstrăm noi, dar de data aceasta cerem bani pentru acces. O să-ţi arăt mai târziu, acum băieţii fac mentenanţa arhivei.

Vântur era tot mai impresionat. Se simţea ca un troglodit de pe o insulă proaspăt descoperită în faţa exploratorului net superior intelectual şi tehnologic. Adună mintal zecile de milioane de euro cheltuite pe echipamente despre care i se spusese că sunt de ultimă generaţie. Procesoare grafice, camere video de înaltă definiţie, care de reportaj, elicopter cu trei schimburi de piloţi... Iar aceşti puşti, cu doar câteva calculatoare mediocre... Presiunea din tâmple crescu alarmant. Simţi că îl ia durerea de cap.

– Tot nu înţeleg cum faceţi selecţia ştirilor. Şi nici cum e cu redactarea, editarea, prezentarea. Cum sincronizaţi sunetul cu imaginea.

– E simplu, spuse neatent Cernea tastând ceva. Cuvinte-cheie. E o metodă folosită de, cred, vreo jumătate de secol de serviciile de informaţii din toată lumea. De când s-au inventat computerele. În linii mari, se procedează cam aşa: se înregistrează absolut toate convorbirile, iar apoi sunt trecute prin programe de recunoaştere vocală. Dacă cineva, într-o conversaţie telefonică, pronunţă, spre exemplu, cuvântul bombă, înregistrarea convorbirii este transferată spre un operator uman care o analizează, la rândul său, şi conchide dacă e vorba despre un atac terorist sau despre o bombă sexy. Desigur, convorbirile neinteresante sunt mai apoi şterse.

Peste trei luni

Vântur era hotărât să rămână pe poziţii până la sfârşit, mai ales că îl simţea aproape. Băncile de la care împrumutase trecuseră de la somaţii la executări. Îi luaseră la început Mercedesul, avionul şi elicopterul. Sechestraseră clădirile şi majoritatea aparaturii scumpe deţinute de MediaNet, ba chiar şi ROMTELECOM, bunuri pe care încercaseră zadarnic să le vândă pentru că industria media clasică practic încetase să mai existe. Chiar şi compania de telefonie stârnise un interes minor pe o piaţă în care ajunseseră de vânzare nenumărate alte afaceri. Apoi şi băncile comerciale deveniseră de vânzare. Bursele din toată lumea se prăbuşeau cu zgomot. Criza devenise fără precedent.

Vântur bântuia singur, ca un duh, prin clădirea Turnului Nord a cărei chirie nu o mai plătise de două luni de zile. Ce-i drept, nu i-o mai cerea nimeni. Proprietarii dispăruseră, refugiindu-se fiecare în ţara sa. Şi colaboratorii săi de la MediaNet plecaseră pe rând. Doar trei sau patru dintre cei mai apropiaţi treceau din când în când să îl vadă şi, uneori, să-i aducă ceva de mâncare. Măcar lor le spusese de la bun început ceea ce credea despre programul studenţilor ieşeni.

Majoritatea încăperilor aveau sigiliile executorilor judecătoreşti, deşi şi aceştia dispăruseră. Mai scăpaseră două birouri aflate la parter unde, de obicei, stăteau paznicii. Aici Vântur adusese ceea ce reuşise să salveze. Nu era mare lucru: două calculatoare, două monitoare, un birou, un scaun şi o cafetieră în al cărei filtru zaţul mucegăise. De aici urmărea, atât cât putea ţine ochii deschişi, răspândirea software-ului Viitorul Mass-Media.

Studenţii ieşeni integraseră şi perfecţionaseră modulul de traducere de la Google. Cu transmisia norocoasă a zborului A307, prăbuşit în Atlantic,

Viitorul Mass-Media practic înconjurase planeta în doar câteva zile. Fiecare deţinător de calculator sau telefon mobil devenise, simultan, beneficiar şi furnizor de ştiri. Aproape nimeni nu ştia că plecase din România, o ţară aflată undeva în Balcani.

– Este la fel ca Dracula, bolborosi Vântur printre pereţii goi, cu toate că ştia prea bine că un moldovean era creatorul VMM. Diferenţa e că Cernea a tras în ţeapă pe toată lumea. Le-a supt sângele tuturor.

La Iaşi, deşi ura să dea dreptate altcuiva, Cernea înţelesese ce se întâmplase. Deschisese capacul Cutiei Pandorei, iar de acolo scăpase în lume Viitorul Mass-Media, software de care era foarte mândru, dar pe care nu îl mai putea controla. Din păcate, urma să se oprească în singurul mod posibil: prin dispariţia camerelor video, a telefoanelor celulare, a computerelor personale. Adică la sfârşitul civilizaţiei tehnologice. Îi veni în minte soluţia sau, cel puţin, una provizorie. Îşi adună în grabă toată echipa. După o oră şi jumătate de discuţii, fiecare ştia ce are de făcut.

Şi-au scos din bănci toate economiile şi au cumpărat bunuri de pe o listă lungă, pe care şi-o împărţiseră. Au golit hipermarketurile de conserve, seminţe, unelte şi scule, cutii cu şuruburi şi cuie, generatoare electrice, canistre cu carburant, pături, corturi, saci de dormit, manuale de agricultură şi despre creşterea animalelor. Au încărcat totul în maşini. Cernea a făcut rost de arme şi muniţie de pe piaţa neagră. Unii dintre ei şi-au convins familiile. Alţii au spus unde se duc, pentru a fi urmaţi de cei dragi când lucrurile aveau să se înrăutăţească. S-au stabilit la Rădeni, într-un sat din judeţul vecin, Botoşani, unde Cernea moştenise o casă bătrânească din paiantă, un hambar şi câteva zeci de hectare de pământ lăsat în paragină pentru care nu găsise nici

cumpărător şi nici arendaş. Locaţia, departe de marile oraşe, era suficient de izolată pentru ceea ce-şi propuseseră.

Sătenii i-au privit miraţi pe cei vreo cincizeci de tineri cum au descărcat totul, dar şi-au văzut de ale lor. Le-au vândut tot ce au dorit: cai, păsări, porci, vite, saci cu grăunţe şi seminţe de grâu şi cartofi. Cum nu se tocmeau la preţ, i-au ajutat să îşi facă şoproane pentru animale, să ridice din lemn zeci de căsuţe, le-au lucrat pământul şi i-au învăţat cum să îl semene. Tinerii plăteau fără să se uite la bani, ceea ce, la început, le-a atras vorbe de batjocură la crâşma din sat, unde oamenii veneau să bea votcă ieftină şi rachiu, cu toate că Rădeni devenise celebru prin ţuica de prună produsă de localnici, care însă nu mai ajungea de la un an la altul. Apoi crâşmarul, un privatizat care aducea marfa cu un Mercedes străvechi, cumpărat la cine ştie a câta mână din Germania, a început să aducă whisky şi coniac Courvoisier, scumpe foc. Şi-a schimbat şi maşina, pe un jeep BMW, tot la mâna a doua, dar mult mai nou. O vreme, ţăranii au mârâit, supăraţi pe noile preţuri, dar au continuat să soarbă licorile, căci aveau bani berechet. Apoi n-a mai contat.

În prezent

– Cu asta vă ocupaţi voi? Ascultaţi telefoanele? întrebă îngrozit Vântur.

Cernea se opri din tastat şi îşi răsuci scaunul spre oaspetele său. Îl privi drept în ochi.

– Hai să ne lămurim cum stă treaba. Noi nu suntem NSA şi nici măcar SRI. Resursele noastre sunt mult mai limitate. Chiar dacă am vrea, nu am avea cum să ascultăm toate convorbirile telefonice. Aici nu există nici pe departe atâta putere de calcul pentru o asemenea analiză.

– Dar aţi spus că... începu Vântur, nedumerit.

– Nu, n-am spus încă. O să-ţi spun acum. Să o numim inteligenţă artificială ar fi prea mult.

Program expert e prea puţin. Probabil e ceva între acestea. I-am spus Viitorul Mass-Media, ştii, la fel ca postul nostru, pe scurt VMM. O bună parte din cod am scris-o chiar eu. Este capabil să interpreteze anumite evenimente în timp real. Baleiază internetul fără să aibă nevoie de unităţi de stocare uriaşe. Mai tot traficul telefonic şi video trece acum prin internet. Dacă surprinde un cuvânt-cheie sau o imagine – şi avem o bază de date suficient de mare – porneşte, ca un ogar care adulmecă vânatul, către locaţia respectivă. De fapt, către telefoanele şi camerele video de acolo. VMM analizează şi corelează totul. M-ai întrebat de redactare, păi, tot VMM o face. Ce-i drept, cam succint. Cel mai des lasă martorii să vorbească. Atunci e cel mai impresionant. Să-ţi arăt.

Cernea se întoarse la tastaturi şi readuse accidentul de pe autostradă pe ecranul principal. Din difuzoare se auzi o voce isterizată de femeie: „Este sânge peste tot, e ca într-un film de groază. Cred că au ridicat cinci morţi până acum şi nu ştiu câţi sunt răniţi...“.

– Parcă aţi spus că nu ascultaţi convorbirile, ripostă Vântur.

– Ţi-am spus că nu le ascultăm noi, precizează Cernea. În acest caz, VMM, după ce a determinat că e vorba de un accident, a stabilit locaţia şi a căutat în listele companiilor de telefonie convorbirile desfăşurate în zonă imediat după ora accidentului. Ştii, este o lege care îi obligă să păstreze o jumătate de an înregistrările. A extras de acolo întreaga convorbire, a filtrat-o, separând-o de chestiuni personale, a modificat vocea, eventual a combinat-o cu fragmente din altă înregistrare. Desigur, asta e o explicaţie simplistă pentru că VMM a analizat şi combinat toate convorbirile din zonă. Uneori, rar, intervin şi colegii mei de dincolo.

– Asta nu explică cum a fost cu violul. În acea încăpere nu existau camere de urmărire a traficului

şi nici convorbiri telefonice din care să extrageţi cuvinte-cheie.

Cernea îşi privi cu subînţeles oaspetele.

– Aşa este. Ţi-am spus că, pentru a urmări ştirile noastre, îţi trebuie un programel.

– Care este, de fapt, o poartă de intrare pentru VMM, completă Vântur, iar Cernea îl aprobă, dând energic din cap.

– Exact. Până acum a fost instalat pe... stai să verific, cam opt milioane de telefoane mobile şi pe trei milioane şi ceva de calculatoare. Cred că avem mai mult de jumătate din totalul acestora din România. În curând vom atinge masa critică şi ne vom face simţită prezenţa de-a binelea în toată lumea.

Vântur strânse puternic din maxilare. Rulase şi el programul. De fapt, toţi de la MediaNet îl instalaseră, de acolo culegeau şi ei ştiri. Bineînţeles că fusese testat cu antiviruşi, unii, mai avansaţi, chiar semnalaseră că ar putea fi ceva în neregulă.

– Şi de ce mi-aţi spus toate astea?

Cernea ridică din umeri.

– Păi, nu de asta ai venit? Să afli cum facem?

– Aş fi putut să-ţi fac o ofertă.

Peste o lună

Pe măsură ce treceau zilele, speranţa lui Vântur se transforma încet-încet în disperare. Viitorul Mass-Media se propaga în mod constant prin internet şi nimic nu părea să îl oprească. Poate că deznodământul ar mai fi putut fi amânat o vreme, poate chiar câţiva ani, iar Vântur ar fi găsit o retragere onorabilă. Numai că, aşa cum se întâmplă în istorie, un eveniment singular schimbă mersul firesc al lucrurilor. Aşa s-a petrecut în secolul trecut cu asasinatul de la Sarajevo, care a declanşat Marele Război. La fel s-a petrecut în 2004, la Madrid, când atentatele teroriste de atunci au dus la schimbarea guvernului.

Ceea ce a convins definitiv publicul să descarce Viitorul Mass-Media, a fost viteza incredibilă cu care se fixa pe evenimente, chiar în timp ce se produceau. A devenit emblematică transmisia zborului A307, Londra–Washington, prăbuşit în Atlantic la două ore după decolare. Imaginile luate din cabina piloţilor care s-au străduit inutil să salveze aparatul de zbor au fost folosite de Autoritatea Aeronautică pentru a elucida misterul accidentului. Însă filmul dramei ultimelor clipe trăite de pasageri, unii rugându-se, alţii luându-şi rămas-bun, alţii ţipând îngroziţi, a fost ceea ce a emoţionat întreaga lume. După acea transmisie, Viitorul Mass-Media, pe atunci lipsit de modulul de traducere, a fost instalat pe mai mult de un miliard şi jumătate de calculatoare şi telefoane mobile în doar patruzeci şi opt de ore, la doar câteva luni din momentul în care fusese lansat de Cernea.

A devenit repede o modă să-ţi spionezi, cu ajutorul VMM, vecinii, colegii, amicii, nevasta, soţul sau copiii. A crescut exponenţial numărul divorţurilor, al concedierilor, al despărţirilor. Apoi a apărut primul incident, tot în Balcani şi tot în România, de unde pornise VMM. O bancă comercială a fost prinsă încărcând ratele cu comisioane ascunse, la doar o zi după ce directorii ei ieşiseră public, într-o conferinţă de presă, tocmai pentru a dezminţi asta. Numai că a avut cineva ideea să îi urmărească la o şedinţă a consiliului lor de administraţie, de unde două telefoane mobile şi cel puţin cinci laptopuri au înregistrat şi transmis clar că, de fapt, aceştia premeditaseră şi chiar estimaseră câştigurile pe care aveau să le obţină din şmecheria făcută la limita legii. În consecinţă, zeci de depunători furioşi au devastat mai multe sedii ale acelei bănci. Prin reflexie, alte bănci comerciale au fost devastate, laolaltă cu câteva magazine şi cam cu tot ce s-a întâmplat să stea în calea oamenilor

furioşi. Autorităţile au restabilit cu greu calmul. Însă asemenea incidente s-au răspândit peste tot, la scară planetară. Politicienii au căzut primii. Statele Unite au declarat stare de necesitate după ce telefonul celular codificat al preşedintelui l-a surprins pe acesta rostind: Fuck the people, *în direct, într-o discuţie privată avută în dormitor cu Prima Doamnă, căreia îi explica părerea sa despre poluarea făcută de marile companii petroliere. Cu VMM, milioane de americani au văzut şi au auzit totul. Revolta naţională s-a răspândit imediat de pe Coasta de Est pe cea de Vest, alimentată şi de culoarea pielii preşedintelui.*

În următoarele două luni, asemenea pieselor de domino, au dat faliment toate marile trusturi media de pe glob, cu excepţia celor susţinute de guverne care au mai rezistat o vreme, unele încă aproape un an. Epoca ziarelor, radiourilor şi televiziunilor apusese. Atunci a fost Vântur cel mai aproape de moarte. La fel ca mai mulţi confraţi din toată lumea, s-a gândit la sinucidere. Unii nu s-au mulţumit doar cu gândul.

În prezent

Cernea ridică mirat sprâncenele.

– O ofertă de cumpărare?

– Da, dar acum mă întreb dacă mai are rost. După tot ce mi-ai spus şi ce mi-ai descris, e doar o chestiune de timp până îmi vor face şi ai mei un program asemănător cu al vostru, spuse calm Vântur.

Cernea râse în hohote.

– Probabil că la asta o să se gândească mulţi alţii. Atâta doar că primii contează. Google are o grămadă de competitori. La fel şi Amazon sau eBay. Şi ce dacă? În plus, suntem aproape de faza următoare. Răspândirea mondială. Avem deja zeci de mii de descărcări din America şi Asia, deocamdată din diasporă. Modulul de traduceri nu este încă bine pus la punct, dar o să rezolvăm

repede şi asta, e deja o chestiune de zile. În cazul nostru, după cum vezi, am grijă să nu mai apară nimeni, aşa că nu are rost să te străduieşti să replici ceva asemănător.

– Ce te face să fii aşa sigur? E o chestiune de timp până voi avea propriul program. Realizezi că am acces la resurse la care nici nu visezi, spuse Vântur acum, după ce aflase ceea ce îl interesa, regăsindu-şi ceva din trufia şi siguranţa de sine cu care venise.

– E simplu. Noi oferim VMM gratuit oricui doreşte să-l descarce. Aşa că nu văd rostul pentru care cineva ar investi în dezvoltarea unui software asemănător. Nu păstrăm pentru noi niciun fel de avantaj, exceptând portalul de ştiri. Poate că, folosind VMM, or să apară nenumărate alte portaluri de ştiri, cu toate că şi aici contează enorm cine a fost primul. Bineînţeles, dacă vom fi în stare să ne menţinem nivelul.

– Aş putea să-ţi ofer foarte mulţi bani, spuse apăsat Vântur. Asta dacă mă hotărăsc să-l cumpăr, simţi nevoia să precizeze.

Cernea, deloc impresionat, ripostă.

– Viitorul Mass-Media nu este de vânzare. El ne-a dat deja totul, deci nu ai cum să îmi oferi mai mult de atât. Dacă aş lua bani de la tine ca după aia să îl pui într-un sertar, ar fi ca şi cum mi-aş vinde sufletul. Nu, mulţumesc. VMM nu va avea soarta motoarelor nepoluante, păstrate în seif de companiile petroliere ca să nu li se micşoreze profiturile.

– Chiar există aşa ceva? se miră sincer Vântur.

Cernea ignoră întreruperea.

– Oricum, bani avem mai mulţi decât ne trebuie. Poate eu ar trebui să-ţi fac o ofertă, numai că nu îmi dă prin cap la ce mi-ar trebui MediaNet. E ca şi cum aş fi inventat vaporul, dar aş vrea să îmi cumpăr o flotilă de corăbii cu pânze. Ar fi stupid, nu-i aşa? Mai ales că Viitorul Mass-Media se va răspândi cu mult mai repede decât s-a întâmplat, la

vremea respectivă, cu vaporul. De fapt, va fi inovaţia cu cea mai rapidă propagare din istorie. O să vezi.

Peste o săptămână

Vântur s-a întors de la Iaşi chiar în ziua în care plecase, aşa cum îşi propusese, de altfel. Ceea ce nu înţelegea era starea de confuzie în care se afla. După o noapte de nesomn, ceruse o întâlnire de urgenţă cu principalii acţionari ai MediaNet şi, la ora nouă dimineaţa, era deja la ultimul etaj al turnului Nord, cunoscut ca City Gate, al fostului sediu RomTelecom, de lângă Piaţa Presei, unde se afla impunătoarea sală de şedinţe a organizaţiei. Începu prin a cere bani. Îi convinse cu greu, după trei ore furtunoase în care ameninţase, linguşise, promisese. Acţionarii erau îngrijoraţi, pe bună dreptate, de scăderea dramatică a veniturilor din vânzările de publicitate, iar creşterea cheltuielilor pur şi simplu îi îngrozea.

În prima săptămână de după întoarcerea de la Iaşi, Vântur reuşise să organizeze cea mai mare reţea de corespondenţi interni şi externi dintre toate televiziunile din Europa de Est. Chiar dacă Cernea se ţinuse de cuvânt şi oferise tuturor, gratuit, VMM, încheiase şi câteva contracte cu nişte companii indiene şi româneşti de software pentru a obţine un program de calculator asemănător cu VMM. În primul rând, codul acestuia nu era disponibil şi ar mai fi dorit unele modificări menite să-i asigure controlul. Ar fi vrut să trateze cu Microsoft, însă se temuse ca aceştia să nu vândă ideea marilor şi mult mai avutelor televiziuni americane. Bineînţeles, toate aceste performanţe înghiţeau din plin bani care curgeau şuvoi, veniţi de la bănci, în vreme ce trustul producea doar un firav flux de încasări.

Cei din jur credeau că şi-a ieşit din minţi. Numai că el ştia că, dacă nu învinge, oricum nu mai contează.

Totodată, în fiecare clipă liberă, urmărea răspândirea acelui software numit Viitorul Mass-Media. Câteva zile chiar, şi-a permis să spere că încă mai putea câştiga. În faţa ofensivei mediatice pe care o declanşase, o parte dintre clienţii de publicitate începuseră negocieri pentru a reveni. Punctele de audienţă ale MediaNet crescuseră mai ales după ce încheie contracte cumplit de scumpe cu toate vedetele disponibile de pe piaţă. Lansa mereu noi şi noi emisiuni, cumpăra şi transmitea cele mai noi filme şi seriale. Contactele lui de la SRI l-au informat că au încercat să păstreze VMM pentru uz propriu, împiedicându-i propagarea. Nu erau singurii. Pe rând, toate serviciile secrete ale statelor lumii au încercat, fără succes, acelaşi lucru.

Viitorul Mass-Media a intrat imediat şi în atenţia hackerilor din întreaga lume. Comunităţile acestora au încercat să spargă serverele portalului de ştiri şi chiar au reuşit, de mai multe ori. Au constatat însă că aveau acces la aceleaşi informaţii ca toţi ceilalţi utilizatori. Au fost tentative de a adăuga ştiri false. Şi acestea au reuşit, pentru scurt timp, fiind repede înlăturate de redundanţa sistemului. O ştire lipsită de confirmări era eliminată. Deşi iniţial circumspecte, secţiile de poliţie din mai toate ţările şi-au dezvoltat echipe specializate în urmărirea VMM, păstrând în alertă echipe de intervenţii.

Ceva mai târziu, au reacţionat şi administratorii internetului, când au înţeles ceea ce era pe cale să se întâmple. Însă nimic nu a putut opri VMM să înconjoare lumea, de mai multe ori.

De atâtea ori, încât până la urmă a oprit-o.

În prezent

Vântur începu să se întrebe dacă gazda sa nu fusese lovită de paranoia.

– Vom da tuturor Viitorul Mass-Media. Fiecare va putea vedea orice doreşte. Oricând. Oricât. Internetul e liber şi e pentru toţi.

Vântur simţi iar că ameţeşte. De fapt, avea probleme cu tensiunea. Îşi propusese de mai multe ori să se lase de trabucuri şi de cafele. Înşfăcă paharul cu apă de pe masă şi-l bău pe nerăsuflate. Doar o clipă se gândi că ar mai putea fi o şansă, că ar putea, cumva, să oprească miliardele de camere video, computere şi camere web, microfoane şi toate telefoanele din lume transformate de aceşti studenţi în tot atâtea miliarde de spioni la care avea acces oricine, după bunul plac. Să dea omenirea îndărăt cu jumătate de secol, când toate acestea încă nu existau. Desigur, ştia că este imposibil ca acest lucru să se întâmple de bunăvoie. Mai înţelese însă că aceşti spioni omniprezenţi vor trebui totuşi să dispară într-un mod teribil.

Cu o acuitate extraordinară, îşi percepu lumea, care rămânea în trecut, cu mare viteză. Lumea pe care o cunoştea bine, în care valorile erau de mii de ani aceleaşi, legile şi oamenii pe care îi putea manipula şi conduce. Oameni care tremurau când îi auzeau numele, care îl implorau sau îl invidiau, oameni care lucrau pentru el, oameni care îl serveau şi îl linguşeau. Dispărea şi averea sa uriaşă pe care şi-o dorise şi pentru care luptase, nu întotdeauna cinstit. Banii, la fel ca toate celelalte, erau pe cale să-şi piardă înţelesul.

O lume în care fiecare ştia ce face vecinul, şeful sau necunoscutul, în care nu mai exista nimic secret, în care intimitatea şi viaţa privată erau termeni depăşiţi. Toţi vor putea şti orice vor dori. În ciuda absurdului situaţiei, îşi dori răspunsurile la întrebările generaţiei sale: cine l-a ucis pe Kennedy, ce au găsit americanii în Zona 51, cine s-a făcut vinovat de masacrele Revoluţiei române, adevărul despre Isus Hristos, care este cifra reală a populaţiei Chinei sau unde îşi păstrează ruşii

focoasele nucleare, pentru că secretele militare sau cele de stat vor deveni, la fel ca şi lefurilor angajaţilor săi, publice.

Îşi aminti scandalurile avute cu propriii angajaţi când aceştia aflau că vreun coleg câştigă ceva mai mult. Ce se va întâmpla atunci când vor afla cât câştigă patronii? Sau cât câştigă din corupţie primarul, parlamentarul, ministrul sau preşedintele ţării? Imaginea publică a tuturor urma să dispară pentru a fi înlocuită cu cea dezbrăcată de haine şi urât mirositoare, pe care oamenii se străduiesc s-o ascundă.

Odată cu dispariţia secretelor, lumea avea să se schimbe într-un mod profund, ireversibil şi, totodată, imposibil de imaginat. Oare urmau să dispară până şi micile convenţii sociale, cum ar fi politeţea? Cum să-i spui cuiva că arată bine, dacă, de fapt, ai altă părere pe care nu o mai poţi ascunde? Chiar şi el, cum o să mai poată face pe şeful cel dur când, de fapt, ştia prea bine că este timid, se teme de câini şi şobolani, iar siguranţa de sine afişată cu atâta pricepere este o mască groasă, în spatele căreia îşi ascundea frustrările şi spaimele.

– Oamenii vor afla adevărul. Vor vedea cu ochii lor cum marile companii fac profituri distrugând ecosistemul, cum îşi varsă gunoaiele în ape pe care apoi noi le bem, cum se topesc gheţarii de la poli puţin câte puţin, iar autorităţile tac, deşi ştiu ce catastrofe urmează să se petreacă, peroră dezlănţuit Cernea ridicând vocea.

– Sunteţi... ecologişti?

Cernea râse cu poftă.

– Adică din cei care luptă pentru supravieţuirea balenei albe şi a bufniţei cu guler sau care stropesc cu vopsea hainele de blană? Nu, nu suntem doar atât. Noi credem cu tărie că lumea are dreptul să ştie tot ceea ce i se ascunde. Şi, totodată, e bine ca oamenii să fie puşi în faţa unei oglinzi ca să poată evalua singuri efectele a ceea ce fac. Ai o maşină

puternică, aşa ca a ta, OK, se termină mai repede ţiţeiul tuturor, ba ne mai pui să îţi suportăm şi dioxidul de carbon. Sau, la scară mare, vrem creştere industrială, foarte bine, apar locuri de muncă şi salarii, însă mărim gaura din stratul de ozon, iar copiii noştri vor face cancer de piele. VMM aduce adevărul. Nu televiziunile, nu radiourile şi în niciun caz ziarele tale. Le-am înglobat pe toate. Apropo, cred că ar trebui să-ţi vinzi repede tipografiile.

Din nou, Vântur înţelese altceva.

– Ca să scape pădurile de tăiere? De asta? Planeta verde...

– Salvarea copacilor n-are nimic de-a face cu salvarea planetei. E ca paradoxul maşinii electrice. Nemţii au constatat că, dacă îşi perfecţionează motoarele Diesel, poluează mai puţin decât un automobil electric ce trebuie încărcat cu electricitate, care se produce poluând. Aşa că ziarele sunt răul cel mai mic. Miliardul de computere personale aflate în uz la care se mai adaugă vreo trei miliarde de telefoane mobile, cu celulele lor, cu servere, internet şi tot ceea ce înseamnă civilizaţie tehnologică, au un nivel de consum echivalent cu cel puţin cinci sute de centrale termonucleare de tipul celei de la Cernavodă. Sau de trei ori mai multe termocentrale de mărimea celei de la Rovinari, care ard zilnic milioane de tone de cărbuni. Diferenţa e că nici uraniul şi nici cărbunele nu se regenerează, în timp ce arborii, din care se făcea hârtie, cresc dintotdeauna.

– Vrei să opreşti industria, concluzionă Vântur.

– Nu vreau să opresc nimic, îl contrazise imediat Cernea. Noi nu dăm soluţii. Nu ne pricepem la asta. Doar informăm. Vrei să ştii dacă politicianul tău te minte atunci când îţi cere să-l votezi? Ei bine, acum poţi să afli. Bănuieşti că patronul de la alimentara din colţ a spălat salamul de mucegai şi apoi i-a schimbat eticheta ca să îl

vândă, când ar fi trebuit să-l arunce? Acum te lămureşti. Nu vor mai exista hoţi şi nici speculă, iar lumea va decide, spre exemplu, dacă doreşte să conserve planeta şi resursele ei sau să le distrugă. Sau dacă îi place de un politician corupt. Nu va mai exista minciună. A venit vremea ca oamenii să afle adevărul despre orice doresc. Tehnologic vorbind, în sfârşit putem face asta. Adevărul ne va elibera pe toţi. Nu-i aşa că-i extraordinar?

Vântur văzu norii negri care se adunau repede pe cerul din imaginaţia sa. În faţa revelaţiei, nu mai avu puterea să argumenteze. Spuse încet, ca pentru sine:

– Nu vor mai exista secrete... Nu va mai exista minciună...

– Da, exact, îl aprobă fericit Cernea.

– Atunci nu va mai exista nimic, răbufni şi rămase minute în şir privind în gol.

Cronica Akasha

Preotul își așeză ușor palma dreaptă pe fruntea domnului Victor Comârzan, simţindu-i fierbinţeala care putea avea și o altă cauză decât cea provocată de bătălia zadarnică dusă de organism împotriva cancerului invadator. Cu excepţia bolnavului, în rest, în rezervă era foarte plăcut. Prin geamul larg deschis intrau nestingherite mirosurile primăverii târzii însoţite de trilurile păsărelelor. Soarele strălucea cu putere, dar încăperea se afla în partea umbrită a clădirii clinicii medicale private în care se găseau. Bolnavul își recăpătă cunoștinţa și deschise ochii într-unul dintre tot mai rarele momente de luciditate. Își privi mirat vizitatorul, care se așezase pe scaunul apropiat de patul său, apoi se încruntă când acesta îi spuse cine este.

— Eu sunt părintele Darie. Am venit să-ţi fiu alături în aceste momente. Pot să te spovedesc dacă dorești, după care ne putem ruga împreună.

— Părinte... Cât mi-a mai rămas? întrebă articulând cu greu cuvintele.

Acesta îi zâmbi cu bunătate și-și luă palma de pe fruntea fierbinte a domnului Comârzan, mutând-o pe umărul acestuia. Bolnavul îşi scoase mâna dreaptă de sub cearşaful cu care era învelit, iar preotul clătină din cap când văzu că purta la încheietură un Last Fellow. Aparatul, de forma unui ceas de mână, încă avea două dintre cele zece leduri verzi aprinse. Când durerile provocate de boală deveneau de nesuportat, dincolo de puterea de liniștire a calmantelor, culoarea lor devenea roșie, iar Last Fellow își elibera mica încărcătură de chimicale în corpul bolnavului pentru a-i pune capăt suferinţei și vieţii.

— N-ar trebui să porţi asta, fiule. Sinuciderea este un păcat foarte mare. Dumnezeu ne învaţă că,

oricât ne-ar fi de greu, trebuie să ne ducem crucea până la capăt.

Brăţara aducătoare de moarte devenise foarte populară printre bolnavii aflaţi în faze terminale din întreaga lume, în ultimul deceniu, după ce începuse comercializarea ei pe scară largă. Provocase numeroase dezbateri sterile, însă dreptul suferinzilor, cărora medicina modernă nu le putea acorda nicio șansă, la o moarte demnă biruise de această dată. Desigur, principalele biserici condamnaseră în cor atât dispozitivul cât și pe cei care îl foloseau. La fel făcuseră cu avortul și cu relaţiile homosexuale.

— Doare tot mai rău, părinte. Crezi că ar trebui să mă chinuiesc până voi ajunge să ocărăsc numele lui Dumnezeu? Te rog, spune-mi, cât timp mi-a mai rămas?

— Asta doar Dumnezeu o cunoaște.

— Părinte... vreau să știu...

— Medicii cred că chinul tău va înceta cel târziu până la apus, răspunse preotul după o scurtă ezitare.

Pleoapele bolnavului căzură iar și preotul crezu că și-a pierdut din nou cunoștinţa. Numai că, după câteva momente, ochii muribundului se deschiseră și-l priviră întrebător.

— Crezi că mai urmează ceva... după... părinte? Că există viaţă de apoi?

Preotul zâmbi trist și clătină ușor din cap.

— Nu cred, știu sigur. Există viaţa de apoi.

Domnul Comârzan reuși să ridice puţin capul și, cu un efort, să se salte ceva mai sus pe pernă. Analiză neîncrezător informaţia, apoi rosti:

— Și cum e acolo? Cu rai și iad, cu îngerași cântând la harfe și diavoli cu furci și cazane cu smoală topită?

— Nu. Raiul și iadul ni le facem noi, aici, pe pământ, îi răspunse preotul. Viaţa de apoi este altfel.

O vreme se auziră doar piuiturile fine ale diferitelor aparate la care era conectat domnul Comârzan, al cărui puls se înviorase. Părintele Darie își împreună palmele și își coborî pleoapele până ce aproape îi acoperiră ochii. Buzele i se mișcau ca într-un film mut pe când spunea rugăciunea; din când în când făcea semnul crucii și își înălţa privirea dincolo de tavan, către cerul senin de afară sau poate chiar și mai sus. Un medic sparse liniștea deschizând brusc ușa salonului. Aruncă o privire aparatelor și își notă ceva cu un stylus, pe o tăbliţă electronică.

— Aș da oricât să aflu ce mă așteaptă după ce voi muri, rosti într-un târziu domnul Comârzan. Mi-ar fi mult mai ușor.

— Tuturor celor aflaţi pe patul de moarte le-ar fi mult mai ușor. Trebuie doar să crezi, fiul meu.

— Nu pot să cred, părinte. Cel puţin, nu așa cum aș vrea. Sunt un om care toată viaţa a avut nevoie de dovezi. Mi-am clădit averea nu cu credinţă în Dumnezeu, ci prin acţiuni concrete. Aș mai fi putut trăi ani buni dacă n-ar fi fost cancerul, iar asta este realitatea, chiar dacă nu îmi place să o accept. Pentru mine credinţa ar fi să sper că aș mai putea avea zile, nu că voi reînvia pe undeva.

— Chiar e posibilă prelungirea vieţii. Și nici măcar nu este chiar atât de greu.

Vorbise medicul care încă mai studia preocupat aparatele ce îl ţineau în viaţă pe domnul Comârzan. Atât bolnavul cât și părintele Darie se întoarseră miraţi spre el. Pe ecusonul atârnat de buzunarul de la piept al halatului scria: dr. primar Cezar Adamescu – oncologie.

— S-a descoperit cumva vreun tratament de care n-am aflat? Mă ofer chiar acum să-l încerc, strigă domnul Comârzan și se săltă în coate. Plătesc! Indiferent cât costă.

Însă doctorul Adamescu clătină din cap și speranţa ce se aprinsese în ochii domnului Comârzan se stinse. Se prăbuși epuizat pe perna

lui. De pe brăţara Last Fellow, după ce clipi de câteva ori, se mai stinse un led.

— Cum vă permiteţi să daţi speranţe false unui pacient aflat în fază terminală? Ce fel de doctor sunteţi? se indignă părintele Darie.

— Nu sunt speranţe false. Există o tehnologie. Nu un tratament.

O albină intră bâzâind pe fereastră. Se roti de câteva ori și, neobservând nimic interesant, plecă. Doctorul Adamescu își încheie inspecţia aparatelor și se pregăti să iasă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Ce fel de tehnologie? întrebă bolnavul cu vocea gâtuită de emoţie.

— Transfer neural, spuse medicul fluturând neglijent un braţ. E o metodă care se folosește de câţiva ani. Au fost salvate până în prezent, cred, câteva mii de persoane aflate în situaţii ca a dumneavoastră. Încă insuficient pentru a genera o lume. Dar de ajuns pentru a le oferi tuturor bolnavilor incurabil un mediu perfect în care să-și trăiască anii rămași din viaţă.

— Nu se poate așa ceva, clătină neîncrezător din cap domnul Comârzan. Aș fi aflat. Ar fi aflat toată lumea.

— Așa cum v-am spus, procedeul este încă experimental. Cred că a apărut câte ceva și în presă despre asta. Metoda a patentat-o Apple. Chiar aţi crezut că Steve Jobs a așteptat senin să moară de cancer la pancreas? El a fost prima persoană care a trecut în mediul virtual. L-au urmat apoi și alţii. Dar deocamdată, pur și simplu, nu suntem pregătiţi să facem faţă avalanșei de cereri de pe întreaga planetă, care au și început să curgă. Însă, pe măsură ce tehnologia va avansa... Oricum, nu mai devreme de un an sau poate chiar doi, vom putea să o oferim tuturor.

— Aș vrea... murmură bolnavul. Aș vrea să știu mai multe despre... această metodă.

Doctorul Adamescu se așeză pe marginea patului, la picioarele domnului Comârzan. Îi zâmbi, privindu-l cu simpatie.

— În România, această tehnologia este prezentă doar de câteva luni. Asta înseamnă că s-au efectuat doar câteva zeci de transferuri neurale, deocamdată numai de la bolnavi aflaţi în fază terminală, așa ca dumneavoastră, după ce, în prealabil, și-au dat acceptul, desigur.

— Ce-i aia transfer neural? articulă cu greutate bolnavul.

Preotul își mângâie instinctiv barba cu mâna. Se încruntă, dar nu spuse nimic.

— Oh, e ceva foarte simplu. Și complet nedureros. Vă transferăm conţinutul creierului într-un set de procesoare și o memorie artificială. Veţi continua să existaţi în mediul virtual.

— Aha, oftă domnul Comârzan dezamăgit. E ca în filmul ăla, *Matrix*.

Părintele Darie răsuflă și el ușurat. Bolnavul își pierduse interesul.

— Nu chiar, spuse doctorul Adamescu. De fapt, nu este deloc așa. Acolo oamenii erau interconectaţi fizic la un computer uriaș, iar acesta genera pentru ei un fel de existenţă artificială, în care se folosea de persoane false, de fapt programe, care interferau cu persoanele reale. Tehnologia pe care o folosim noi transferă efectiv personalitatea dumneavoastră împreună cu amintirile. Deci se conservă întreaga experienţă de viaţă, în computer. Nimeni nu vă va impune nimic. Vă păstraţi neatins liberul arbitru.

— Adică vreţi să-i oferiţi o lume fabricată, compusă din zero și unu, concluzionă preotul. O lume de siliciu, lipsită de Dumnezeu.

— Nu se mai folosește siliciul de ceva vreme, precizează doctorul Adamescu. Și nici biţii. Acum este era qbiţilor și a calculatoarelor cuantice, care permit asemenea capacităţi uriașe de procesare și stocare. Iar dacă tot aţi adus vorba, să știţi că mulţi

dintre transferaţi sunt persoane religioase care și-au păstrat credinţa și în mediul virtual. Ar fi foarte necăjiţi dacă v-ar auzi.

— Vă rog, domnule doctor, încetaţi cu aberaţiile. Îmi spuneţi că există calculatoare cu suflet! Este prea de tot.

— Nu există calculatoare cu suflet, admise doctorul Adamescu. N-aș vrea să existe nicio confuzie. Dar există, în schimb, fiinţe raţionale, oameni care au fost transferaţi integral în calculatoare. Din acest punct de vedere, dacă există, au fost transferate și sufletele lor.

— Sufletul vine de la Dumnezeu, răspunse convins părintele Darie. El îl dă și la El se întoarce pentru a-i fi judecate faptele săvârșite în vremea cât a purtat veșmântul de ţărână.

— Să știţi că nu sunt pregătit să susţin o dezbatere teologică în contradicţie cu tehnologia pe care o promovăm, spuse ușor exasperat doctorul Adamescu. I-am transferat pe oameni exact așa cum sunt. Cu bune și rele. Le oferim o viaţă acolo, cu nimic mai puţin adevărată decât cea pe care au avut-o în, așa cum aţi spus atât de poetic, veșmânt de carne, parcă. Însă mult mai bună. Ce-i așa de greu de înţeles?

— Blasfemie, lucru satanic, murmură preotul și își făcu în grabă trei cruci mari. Doamne, apără și păzește.

O umbră de interes apăru în ochii domnului Comârzan.

— Și ce presupune acest transfer? Este dureros? Deși, la câte am îndurat… Indiferent cât costă, îmi permit să-l plătesc, dacă…

— Nu doare deloc, v-am mai zis, îl asigură repede doctorul Adamescu. Cum procedeul este încă experimental, nu este trecut în asigurarea medicală. Dar, cu toate astea, e oferit gratuit. Există o schemă de subvenţii, asigurată de Uniunea Europeană, la care a aderat și statul român. Dacă vreţi părerea mea, presupun că au

făcut-o deoarece costul transferului neural este mult mai mic decât cel al actualului tratament oncologic la care sunteţi supus.

— Parcă spuneaţi că prin această procedură îmi salvaţi viaţa...

— Nu am spus că vă putem salva și actualul trup. Am spus că vă transferăm în interiorul unui supercomputer, preciză doctorul Adamescu. Nu este deloc același lucru.

— Adică mă transformaţi într-o mână de biţi, constată domnul Comârzan.

— Qbiţi. Da, însă în acest fel veţi continua să trăiţi.

— Și trupul meu?

— Se întoarce în pământ, așa cum spune părintele Darie. Veţi dobândi, în schimb, un trup virtual absolut identic, ba chiar ușor îmbunătăţit.

Acesta îi aruncă o privire furioasă.

— Adică vreţi să-l ucideţi. Dar asta este crimă. Voi informa autorităţile despre ceea ce aveţi de gând, domnule, că doctor nu vă mai pot spune. Doctorii sunt cei care salvează vieţi!

— Exact asta fac și eu, părinte. Iar autorităţile au fost deja anunţate despre acest demers.

Scoase din buzunarul halatului un document împăturit pe care îl desfăcu și i-l întinse preotului. Acesta, neîncrezător, îl citi în grabă, apoi îl lăsă să cadă pe pat și își ascunse faţa în palme. Hârtia avea mai multe ștampile de la Ministerul Sănătăţii Publice care întăreau semnătura unui secretar de stat, dar și un timbru sec, imprimat pe foiţă aurie, ca să-i confirme autenticitatea.

— Procesul este invaziv, continuă netulburat doctorul Adamescu. Sarcina electrică a neuronilor este minusculă, cu toate că, până la urmă, creierul este mult mai mult decât o baterie de condensatoare electrice miniaturale. Sarcinile electrice ale neuronilor mai apropiaţi de suprafaţa creierului le ecranează pe cele ale neuronilor aflaţi în interior. Așa că citirea o facem de la exterior

spre interior. Citindu-le, le descărcăm și încă nu am aflat cum să punem la loc ceea ce am luat. Însă, chiar dacă ar fi posibil așa ceva, tot n-am putea face rescrierea de teama erorilor care, chiar dacă ar fi infime, ţinând seama de numărul imens al celulor cerebrale, nu putem ști ce am provoca. S-a teoretizat că astfel de erori sunt posibile numai la o eventuală rescriere, nu și la citire, unde riscul este nul.

— Deci procedura despre care vorbiţi ucide pacienţii, punctă părintele Darie.

— Cred că termenul corect ar fi că îi extrage din trupul muribund în care sunt închiși fără nicio șansă de vindecare, ripostă doctorul Adamescu.

Domnul Comârzan păru să nu audă această parte a conversaţiei. Sau, dacă o auzi, nu-i stârni niciun interes.

— Este nevoie de operaţie? Pentru că nu cred să mai suport încă una...

Doctorul Adamescu arătă spre o cască asemănătoare cu cea de motociclist, legată printr-un mănunchi de fire de unul din aparatele aflate la capul bolnavului. Domnul Comârzan nu-și amintea când ajunsese acolo obiectul respectiv, ceea ce nu era de mirare, ţinând cont de frecventele lui episoade de somn induse de calmante.

— E de unică folosinţă. Dacă nu efectuează un transfer în următoarele șase ore, se autodistruge. Nu trebuie niciun fel de operaţie. Vă așezăm casca pe cap. Scanăm creierul. Durează puţin peste o secundă. Nici n-o să vă daţi seama.

— Mie îmi seamănă foarte mult a sinucidere asistată, rosti părintele Darie, însă domnul Adamescu alese din nou să-l ignore.

— Și acolo, în computer, ce aș putea să fac?

— Așa cum v-am spus, nu este nicio diferenţă. Este asigurat suportul pentru o viaţă confortabilă și sigură. Veţi trăi exact cum trăiaţi în prezent. Mai puţin boala.

— Și voi ști că, de fapt, trăiesc într-un computer?

— Nu. Cel puţin, nu deocamdată. Ce este realitatea? Am putea să filozofăm mult și bine, dar degeaba. O imităm atât de bine, încât nu o să sesizaţi nimic în neregulă. Veţi avea toate cele cinci simţuri, vă veţi mișca atât cât veţi dori, veţi respira, bea, mânca, veţi face dragoste. Vă transferăm nu doar personalitatea și amintirile, ci și toate funcţiile și caracteristicile corpului dumneavoastră atunci când era în formă fizică maximă. Bine, poate că mai îmbunătăţim câte ceva, dar nu va fi ceva ieșit din comun. N-o să puteţi fi campion la atletism, de exemplu.

— Și mă voi trezi tot într-un spital?

— Da, exact ca acesta. Dar acolo, în virtual, vom fi capabili să vă oferim un tratament care vă va însănătoși. Nu trebuie să vă speriaţi. În lumea virtuală pe care programatorii noștri au creat-o veţi întâlni și alţi oameni ca dumneavoastră. În niciun caz n-o să vă plictisiţi. În viitoarea dumneavoastră viaţă veţi petrece o perioadă într-un sanatoriu de lux, pentru recuperare. Asta până reușim să mai populăm lumea pe care suntem pe punctul s-o creăm.

Dar domnul Comârzan nu-l mai auzi. Închise epuizat ochii și aţipi. Ultimul led verde al brăţării Last Fellow clipi leneș o dată, însă rămase totuși aprins.

— Creaturi artificiale, făcute și nu născute, izbucni părintele Darie. Credeţi că dacă generaţi această iluzie de om chiar aţi creat o fiinţă?

— De unde știţi? Adică de ce nu aţi crede că acum, în acest moment, sunteţi o fiinţă găzduită într-un computer?

— Pentru că eu am suflet. Și credinţă. Și Dumnezeu.

Doctorul Adamescu zâmbi îngăduitor.

— Dumnezeu este pretutindeni, măcar atâta lucru știu și eu. Deci, de ce n-ar fi și în computer?

Mai mult, îmi amintesc că în secolul nouăsprezece, un profesor a pus în faţa studenţilor lui trei obiecte: o pânză neagră, un ceas și o piatră, după care le-a cerut să demonstreze că acestea nu aveau viaţă.

Preotul clipi nedumerit.

— Ei bine, continuă neabătut doctorul Adamescu, acel profesor le-a explicat că pânza, expusă la soare, acumulează căldură, asemenea unui corp viu, ceasul, câtă vreme are resortul întors, ticăie și mișcă acele, deci are caracteristici care l-ar putea defini ca fiind viu.

— Orice obiect negru se încălzește la soare. Iar ceasul e antrenat de un resort, răspunse dispreţuitor părintele Darie.

— De unde ştiţi care este resortul ce animă omul atât cât trăiește? Nu trebuie neapărat să fie un arc din oţel, la fel ca în cazul ceasului. Iar despre soare, să nu uităm că plantele nu pot trăi fără să facă fotosinteză și veţi fi de acord cu mine că ele sunt fiinţe vii. Chiar credeţi că este mare diferenţă între a produce clorofilă și a acumula căldură?

— Bine, și piatra? întrebă preotul deloc convins.

— Cum puteţi să vă imaginaţi că noi, oamenii, putem percepe mișcările subtile ale unei fiinţe care, poate, numai pentru a se încrunta are nevoie de o mie de ani?

— Oricum, asta nu dovedește nimic. A trăi într-un computer, presupunând că este posibil, este cu totul altceva.

— Ce altceva? Gândiţi-vă ce anume poate să facă un computer bine programat. A dezlegat de zeci de ani șahul. Au fost generate jocuri de realitate virtuală, cu nimic deosebite de realitatea însăși. Au fost produse filme, cu actori virtuali, în trei dimensiuni, absolut realiste. Computerele sunt prezente peste tot. Și, desigur, nu au un Duh Sfânt ascuns în ele, ci sunt animate doar de elanul programatorilor și de nimic altceva. Chiar așa, sunt

convins că aţi trăit experienţa 3D sau cea a sunetului polifonic. Aţi remarcat vreo deosebire faţă de ceea ce numiţi realitate?

— Nu este deloc același lucru, repetă încăpăţânat părintele Darie.

— Credeţi că este de preferat asta?

Doctorul Adamescu arătă cu bărbia spre brăţara Last Fellow de la încheietura mâinii domnului Comârzan.

— N-am spus așa ceva, se încruntă părintele Darie. Oamenii sunt datori să accepte tot ceea ce le oferă pronia divină. Să respecte poruncile Bibliei. Sinuciderea este un păcat capital, care compromite nemurirea sufletului. Indiferent dacă este făcută cu acea brăţară sau cu tehnologia dumneavoastră.

— Așa o fi, dar mai am exemple: poate aţi fost într-un Montagne russe. Dacă da, atunci aţi secretat adrenalină, n-aţi avut de ales, trupul dumneavoastră a făcut-o pentru că așa a fost programat să o facă de cel care credeţi că v-a creat, să spunem Dumnezeu. Și acolo aţi trăit o realitate în care primejdia era evidentă, din care n-ar fi trebuit să scăpaţi cu viaţă. Cu toate astea, vă aflaţi aici, viu și nevătămat. Înţelegeţi ce vreau să spun? Realitatea depinde de sistemul de referinţă, iar percepţia noastră despre ea este dată de cele cinci simţuri. În cazul parcului de distracţii, le păcălim. În computer, le reproducem exact cum sunt ele. Nu este nicio diferenţă.

— Adică nu le puteţi amplifica? Nu puteţi genera o realitate paralelă în care totul să fie altfel, mai bine, mai mult, mai interesant?

Întrebarea ieșise din gura preotului aproape fără ca el să vrea.

— Ba da, numai că atunci nu mai generăm realitate. Persoanele aflate în virtual percep asta ca pe ceva fals. Am putea provoca tot soiul de minuni sau lucruri nefirești, cum ar fi, să spunem, un salt de o sută de metri sau apariţii stranii, ar depinde doar de imaginaţia programatorilor și scenariștilor

lumii virtuale. Însă în acest fel alterăm puternic realitatea, iar persoanele transferate acolo sunt grav afectate, uneori ireversibil, așa că nu ne permitem să facem asta fără riscul de a distruge totul. Este adevărat că intervenim practic asupra fiecărui nou-venit, în primul rând, îl vindecăm de boala pe care a avut-o în lumea fizică. Uneori mai îmbunătăţim câte ceva, dar nu facem nimic ieșit din comun. Există limite pe care nu le încălcăm niciodată.

— Spre exemplu, puteţi să generaţi persoane? Soţi și soţii ideale, prieteni perfecţi, părinţi desăvârșiţi, muncitori devotaţi și patroni inimoși, enoriași pătrunși de cuvântul Domnului...

— Ei bine, tocmai asta e, oftă doctorul Adamescu. Putem genera orice decor neînsufleţit dorim. Case, mașini, iahturi, ba chiar orașe și parcuri, dar nu putem crea oameni. Este o sarcină mult prea complexă, iar aici cred că trebuie să vă dau dreptate, părinte. În lipsa altei explicaţii, se prea poate ca actul de creaţie a omului să rămână apanajul Divinităţii. Factorul aleator introdus de fiinţele umane este, deocamdată, imposibil de reprodus. Poate, odată, în viitor, vom reuși ceva mai mult decât surogatele palide pe care nu am îndrăznit să le introducem nici măcar ca lucrători care adună gunoiul sau tund iarba. Așa că avem numai persoanele reale pe care le-am transferat, pentru că doar ele pot popula lumea virtuală. Desigur, pot interveni când și cum doresc asupra obiectelor virtuale create de software.

— Chiar așa, spuse preotul. Cine adună gunoiul? Cine tunde iarba? Cine face cele o mie de lucruri mărunte, dar esenţiale, fără de care nimic nu poate funcţiona?

— Printre cei transferaţi găsim persoane care să accepte asemenea sarcini.

— Și când nu găsiţi?

— Atunci e mai dificil, recunoscu doctorul Adamescu. Intervenim noaptea pentru a nu

deforma realitatea. Atunci, spre exemplu, nimeni nu pândește echipa care adună gunoiul de pe străzi. Sau care repară drumurile. Desigur, nu există astfel de echipe, rezolvă totul foarte simplu programatorii. În general, am avut grijă ca obiectele virtuale să fie mai rezistente, astfel încât să necesite mentenanţă minimă. În final, când vom ajunge la un fel de masă critică a celor care s-au transferat în mediul virtual, vom avea toate meseriile. Din acel moment, viaţa va începe se semene foarte mult cu cea de aici, din lumea cu oameni din carne şi oase. Personalităţile din mediul virtual vor prelua controlul asupra realităţii, iar treaba va deveni mult prea complexă pentru a mai interfera și noi, cu programatorii noștri. Care programatori, mai devreme sau mai târziu, oricum vor trece și ei în virtual. Lumea virtuală va deveni lume reală. Sau, dacă vreţi, se va autoprograma la un cu totul alt nivel decât cel din prezent. Poate că atunci, când își vor conștientiza și își vor accepta existenţa virtuală, oamenii vor începe să caute și să descopere noi limite care n-o să li se mai pară nefirești.

— Dar în acest fel, în computer, oamenii pot trăi veșnic, șopti preotul neîncrezător.

— Nu, deloc. Ar altera realitatea. Și în computer oamenii trăiesc o viaţă cu o durată obișnuită.

— Adică mor și acolo?

— Desigur. Ciclul vieţii este complet. Numai că, măsurată în timp obiectiv, viaţa în computer este foarte scurtă, de doar câteva minute, datorită vitezei procesoarelor. Însă, în timpul subiectiv al celor de acolo, totul decurge absolut firesc, chiar dacă zilele lor pot să ne pară nouă doar pâlpâiri ce ţin fracţiuni de secundă. Da, viaţa lor nu este veșnică. Dar, în schimb, poate fi trăită de oricâte ori, plecând din clipa în care a fost încărcată în computer. Uneori asta se petrece simultan. Cred că este ceva similar cu un același program care rulează pe mai multe calculatoare. Asta doar până

la un punct, pentru că nicio persoană care trece în virtual nu își trăiește în mod identic restul vieţii, la rulări diferite, chiar dacă parametrii de intrare sunt identici.

– Adică un singur om poate avea nenumărate variante de a-și trăi viaţa? Și chiar le trăiește pe toate?

– Da, aici intervine acel factor aleator de care am pomenit. Însă noi chiar încercăm să-i grupăm pe cei care s-au cunoscut înainte de a fi transferaţi sau care au trăit deja una sau mai multe existenţe împreună. Uneori reușim.

— Dar nu pot muri toţi odată. Ce se petrece până atunci?

— Nimic, părinte. Nu uitaţi că ne aflăm în lumea digitală. Personalitatea rămâne stocată în memorii până la o nouă rulare. Mă rog, până va trăi o altă viaţă. Se întâmplă să blocăm cu totul un set de existenţe dacă din acea realitate lipsește cineva sau ceva care o abate de la firesc până, desigur, obţinem elementul lipsă.

— Mai multe vieţi pentru o singură făptură omenească? Nu interferează între ele?

— Amintirile existenţelor precendente nu trec în noua viaţă, chiar dacă rămân stocate în memoria computerului. Acolo experienţele personale sunt analizate și folosite pentru îmbunătăţirea mediului virtual. Seamănă, dacă vreţi, cu ciclul budist al reîncarnărilor.

— Dar copiii? Ce fel de lume este aceea lipsită de copii?

— Deși sunt și copii bolnavi incurabil, evităm să îi transferăm pentru că este destul de dificil să crească fără părinţi, iar scenariștii au mai mult de lucru, replică imediat doctorul. Însă se nasc copii și în mediul virtual. Exact ca în lumea pe care o numiţi reală. Senzaţiile procesului de procreaţie sunt identice, iar atunci când două personalităţi hotărăsc că a sosit momentul, fac un copil.

— Două personalităţi? Vreţi să spuneţi un bărbat și o femeie?

— Oh, nu este neapărat nevoie de așa ceva. Însă un copil născut din două persoane de același sex ar altera realitatea, așa că, deocamdată, rămânem la metoda tradiţională. A fost dezvoltată o aplicaţie complexă care preia din caracteristicile celor doi părinţi pentru a-l înzestra pe nou-născut. Seamănă foarte mult cu ceea ce se întâmplă atunci când se combină genele. De fapt, programul chiar reproduce acest proces, lucru destul de simplu mai ales acum, după ce genomul uman a fost descifrat. Doar sexul este stabilit aleatoriu. Vă asigur că un copil născut în lumea virtuală nu diferă cu nimic de unul obișnuit.

— Nu cred că-i puteţi numi copii, pentru că sunt făpturi artificiale, lipsite de suflet, începu părintele Darie făcând semnul crucii. Numai Dumnezeu poate da viaţă și nimeni altcineva. În sfârșit, spuneaţi că există programe guvernamentale. Care este rostul lor?

— Cei care și-au pus primii problema să dezvolte această tehnologie la scară largă au fost chinezii, iar indienii i-au urmat foarte repede. Ei consideră că au găsit rezolvarea ideală pentru suprapopularea ţărilor lor. Am auzit că intenţionează chiar să legifereze obligativitatea transferului la împlinirea unei anumite vârste, iar până atunci să rămână o chestiune opţională. În plus, cred că sunt obsedaţi de noi cuceriri, așa că vor să fie primii și cei mai numeroși și în spaţiul virtual, deși acolo este loc berechet, practic infinit.

— Și de ce ar vrea cineva să fie transferat în mediul virtual? Desigur, dacă nu este bolnav incurabil.

— Câte ceva tot s-a răspândit despre această nouă lume. Există foarte multe cereri în așteptare. Dar, deocamdată, programul guvernului nostru se adresează numai celor pe care i-aţi menţionat. Ca să vă răspund însă la întrebare, oare cine n-ar vrea

să trăiască în belșug, într-o lume în care resursele sunt nesfârșite, în care practic nu există boală, cel puţin nu una fizică, în care pot să facă ceea ce doresc, câtă vreme nu îi afectează pe ceilalţi.

— E ca în *Utopia* lui Thomas Morus, murmură preotul. Lumea perfectă.

Doctorul Adamescu îl aprobă, dând viguros din cap.

— Așa este. Mai devreme sau mai târziu, eu sunt convins că toţi oamenii se vor muta în spaţiul virtual. Iar vieţile trăite de ei, până la ultimul cuvânt pe care l-au rostit, totul, absolut totul, va fi păstrat în memoria computerelor. Cine știe, poate că, într-o bună zi, oamenii își vor accepta existenţa virtuală și vor dori să își compare diferitele vieţi pe care le-au trăit. Sau poate vor dori să trăiască veșnic sau vor dori să întinerească. Așa cum v-am spus, cei transferaţi pot modifica, în anumite limite, după cum doresc mediul virtual. Iar limitele devin tot mai largi, pe măsură ce se adună tot mai mulţi, iar capacitatea de a accepta noutatea crește. Oamenii se adaptează foarte bine, în orice mediu, fie el și virtual.

— Dar mai păstraţi legătura cu ei?

— E greu de spus. Sunt unii care își acceptă firesc viitoarea existenţă și chiar sunt dispuși să ne ajute. Iată, experimental, unui subiect care, înainte de a fi transferat și-a dat acordul, i-a fost lansată, sub forma unor transmisii radio, personalitatea în spaţiul cosmic. Ideea e că ar putea întâlni în acest fel civilizaţii extraterestre dezvoltate tehnologic, capabile să îi recepţioneze și să-i pună într-un computer. Desigur, am trimis copii ale lui. Sau, dacă preferaţi, copia trăiește aici. Desigur, nu știe de gemenii lor. Sau, mai degrabă, clone.

— Înţeleg că asta s-a petrecut înainte ca acea persoană să fie transferată. Dar ei comunică cu noi? Au vreun fel de activitate? Transmit ceva de acolo?

Schimbarea subtilă de nuanţă în atitudinea părintelui Darie, care deja se referea la transferaţi ca la oameni nu trecu neobservată doctorului Adamescu.

— Nu există canale bidirecţionale, preciză el. Ar fi foarte dificil, la viteza cu care ei își trăiesc vieţile. Din punctul lor de vedere, noi suntem asemenea pietrelor din exemplul cu profesorul și studenţii, despre care v-am vorbit ceva mai devreme. Iar o intervenţie în lumea lor…

— … le-ar altera realitatea.

— Așa este. Numai că noi putem să vedem ce fac.

— Adică îi spionaţi? Care este rostul?

— Oh, nu pe toţi. Ci doar pe cei cu adevărat interesanţi, care creează sau inventează ceva ce putem folosi și noi. În momentul în care o viaţă durează câteva minute, pot să spun că ne așteptăm să luăm din virtual o mulţime de descoperiri ştiinţifice, invenţii sau opere de mare valoare. Acesta este și motivul pentru care încercăm să reproducem cât mai fidel realitatea. Există și acolo oameni bogaţi, care adună bani, aur sau pietre preţioase, dar astfel de valori virtuale nu prezintă interes pentru noi. Cândva, acolo, în spaţiul virtual, se vor aduna toate existenţele, toate experienţele, toată cunoașterea.

— Cronica Akasha, murmură domnul Comârzan care, nebăgat de seamă, se trezise și ascultase o bună parte din discuţia celor doi. Am fost în India și acolo…

La încheietură, pe brăţara Last Fellow clipea intermitent ultimul led, schimbându-și culoarea din verde în roșu.

— Ce anume? întrebă nedumerit doctorul Adamescu.

— Există mai multe interpretări. E un cuvânt care, în sanscrită înseamnă cer, spaţiu sau eter, răspunse preotul. Hindușii îi atribuie baza și esenţa lumii materiale. În sens mai profund, Cronica

Akasha se referă la tot ceea ce a fost și va fi, o sumă a tuturor cunoștinţelor. Seamănă cu ceea ce scrie în Cartea Vieţii din Biblie. E un concept filozofic oriental foarte complex.

— Eu nu cred în așa ceva, articulă bolnavul cu ultimele puteri. Și mi-e teamă de această altă presupusă viaţă. Vreau să fiu lăsat să mor în pace aici, în lumea în care m-am născut. Dacă tot e să mor, am ales să cred, părinte, așa cum au făcut-o miliarde de oameni înaintea mea. Ai dreptate, iar prezenţa ta aici este un semn divin. Ai fost trimis să-mi salvezi sufletul. Aș săvârși un ultim și capital păcat dacă aş pune tocmai acum la îndoială lucrarea lui Dumnezeu. Mă duc la El. Domnule doctor, îmi este imposibil să fac ceea ce-mi cereţi…

Atât reuși să mai spună înainte să închidă din nou ochii, de această dată definitiv.

Ledurile brăţării Last Fellow se coloraseră toate în roșu, semn că durerile pacientului deveniseră prea mari pentru a mai putea fi amorţite de intervenţia calmantelor și aceasta iniţiase procedura de eutanasie. Doctorul Adamescu opri soneriile aparatelor care îl monitorizaseră pe domnul Comârzan și, cu gesturi lente, le deconectă unul câte unul. Părintele Darie își împreună palmele și rosti rugăciunea pentru morţi, cerând Divinităţii să accepte sufletul celui decedat.

— Ce risipă, murmură doctorul și se pregăti să plece. Am pierdut un locuitor al lumii viitorului.

— Nu plecaţi încă, rosti preotul. Transferaţi-mă pe mine.

— Dar, părinte, nu se poate! Echipamentul este deja programat...

— Da, pentru un transfer. Nu va ști nimeni al cui. Trebuie să merg. Și acele suflete, din lumea virtuală, au nevoie de un preot.

Povestea ultimului șoarece de bibliotecă

Bibliotecarul găsise de dimineaţă micul dreptunghi de hârtie, îndoit și sigilat, trimis de serviciul Personal al Primăriei. Ezitase înainte să-l rupă. Nici nu își mai amintea de când nu mai primise ceva asemănător. Se obișnuise cu gândul că fuseseră uitaţi de ceilalţi funcţionari el și biblioteca publică pe care o conducea. Ba chiar asemenea idee avea ceva liniștitor, ca și cum el și cărţile s-ar fi plasat în afara timpului, într-un soi de breșă eternă în care nu pătrundea nimeni din lumea de afară, cu excepţia tot mai puţinilor cititori. Dar foaia nu era altceva decât o invitaţie seacă la cabinetul Primarului, pentru o întrevedere de cinci minute, la ora douăsprezece. Aprecie totuși faptul că fusese anunţat printr-o hârtie, și nu prin mesageria electronică, așa cum soseau de ani buni comunicatele primăriei.

Biblioteca era găzduită într-o parte din clădirea primăriei. Desigur, avea o ușă separată de acces spre exterior, pentru public. Mai exista încă una, foarte rar folosită, păstrată doar la insistenţa pompierilor care alcătuiseră planul de evacuare în caz de incendii, ușă care dădea în holul central, chiar în dreptul ghișeului paznicului, în spatele căruia se afla scara impozantă din marmură ce ducea sus, spre birourile funcţionarilor și spre cabinetul Primarului.

Cu toate că nu îi trebuiau mai mult de cinci minute ca să urce până la Primar, Bibliotecarul hotărî să plece mai devreme. Se ridică de la pupitrul său, abandonând cartea pe care o citea în acel moment și traversă sala de lectură, unde câţiva tineri deja se conectaseră la mediul virtual

folosind Coroanele puse la dispoziţie gratuit de municipalitate. Bibliotecarul strâmbă scârbit din nas când trecu pe lângă ei. Din punctul lui de vedere, Coroanele cu conexiuni neurale erau un fel de perversiune care, împotriva eficienţei dovedite, nu puteau nicidecum înlocui cărţile. De altfel, tinerii erau singurii vizitatori constanţi ai bibliotecii. Nu fusese mereu așa, însă, de când primăria investise în dispozitivele neurale, veneau tot mai mulţi adolescenţi. Lăţimea de bandă necesară transferului cortical era foarte mare și, prin urmare, scumpă, așa că puţini își permiteau să-și instaleze acasă aşa ceva. Resursa software a Coroanelor ajuta la transformarea cărţilor în imagini sau chiar filme, iar creierul completa instinctiv tot ceea ce lipsea. Cititorul devenea fie personajul principal, în cazul cărţilor scrise la persoana întâi, fie vocea narativă care auzea și privea totul de sus, ca un adevărat zeu. Doar o parte infimă dintre cei care veneau la bibliotecă folosea Coroanele pentru a citi rapid literatură adevărată, cum ar fi cărţile clasicilor. Majoritatea descărcau literatură erotică de proastă calitate, excitându-se cu aceste mizerii nefolositoare.

La început, fuseseră mari probleme din cauza acestor dispozitive. Cineva găsise o metodă să șunteze siguranţele Coroanei și o pusese pe internet. Cel puţin cinci tineri rămăseseră catatonici după ce petrecuseră câte opt ore în stază neurală. După ce îi terminase de examinat specialiști de-ai producătorului de Coroane, fuseseră internaţi într-un spital psihiatric și, de atunci, nu îi mai văzuse nimeni. În versiunea oficială, doar unul dintre ei, care stătuse cel mai mult conectat, nu mai ieșise. Se presupunea că mintea îi rămăsese blocată pe undeva, prin sistem, într-un teanc fără sfârșit de cărţi pornografice, iar individul trăia un orgasm perpetuu.

După incidente, la biblioteca publică, în sistemul de protecţie al Coroanelor fusese inclus și

Bibliotecarul, care trebuia să-i decupleze imediat pe toţi cei care abuzau de utilizarea lor. Atunci citise curios tot ceea ce se publicase despre Coroane. Aflase uimit cum aceste dispozitive fuseseră iniţial destinate bolnavilor de cancer aflaţi în fază terminală, pentru a le elimina suferinţa cu mult mai eficient decât o făceau narcoticele. Apoi aplicaţiile se extinseseră și la afecţiunile psihice ocazionale, iniţial cele grave, cum ar fi pierderea unui membru apropiat al familiei sau tratarea dependenţei de droguri, tutun, alcool. Nivelul coborâse în scurtă vreme până la asistenţa în cazul suferinţelor ușoare, încadrate la tulburări psihice minore, cum ar fi dezamăgirile din dragoste, terapia de cuplu sau fobiile mărunte. Asemenea unui foarfece foarte precis, Coroana decupa părţi din memoria și uneori din personalitatea celui care o folosea și le elimina definitiv, în cazul afecţiunilor grave, sau doar temporar, pentru că intrase în industria de *entertainment* și înlocuia vremelnic amintirile cu altele, artificiale, ale personajelor din cărţi.

Într-un fel, Coroanele transformau cărţile într-un soi de filme și le proiectau direct în minte. Pe lângă adolescenţi, dornici de distracţie ieftină, la bibliotecă veneau uneori și studenţi care se pregăteau pentru examene, dar prea puţini erau cei care făceau acest minim efort, în care materia predată într-un semestru le era transferată în cap în mai puţin de o oră.

Se strecură pe lângă paznicii din hol care nu îl recunoscură și îl tratară la fel ca pe oricare vizitator. Fu oprit și trecut prin dispozitivul de securitate. Îi cercetară cardul de identitate după care îl scanară, în căutare de arme sau explozibili, îi verificară amprenta oculară și, abia după ce se convinseră că este cine pretinde, îi permiseră să le arate scrisoarea prin care era convocat la primar. Trecuseră mulţi ani de când nu mai intrase în această parte a primăriei și multe lucruri se

schimbaseră. Dispozitivul de securitate fusese instalat la jumătatea celui de-al doilea mandat al Primarului, după ce un alegător furios, înarmat cu un retevei, năvălise în cabinetul său pentru a-și face singur dreptate.

Se dovedi că fusese inspirat să plece ceva mai devreme. Filtrul de securitate îi luase cele câteva minute pe care și le prevăzuse ca rezervă de timp. Ajunsese în faţa secretarei exact când pendula străveche, împrumutată chiar din primul mandat de la muzeul orașului, instalată în anticamera cabinetului, începuse să bată ora douăsprezece. Secretara îi aruncă o privire grăbită, apoi își consultă monitorul și dădu aprobator din cap. Primarului îi plăcea punctualitatea. Duse o mână la ureche, apăsă pe ceva și șopti politicos în microfonul cât un fir de aţă care îi pornea de la casca aproape invizibilă, strecurată în urechea stângă. Ascultă atentă, aprobă din cap, după care îl privi drept în ochi.

– Domnul primar vă primește chiar acum, îi spuse invitându-l cu un gest spre ușa mare, capitonată, iar el o împinse sfios, după ce mai întâi ciocănise inutil în rama de lemn.

Primarul trona pe fotoliul său citind atent de pe biroul a cărui tăblie fusese înlocuită cu un touchscreen demodat, de mari dimensiuni. Bibliotecarul rămase înţepenit în cadrul ușii.

– Intră, intră! îl îndemnă Primarul, fără să îl privească. Ia loc, termin și eu într-un minut.

Arătă aproximativ în direcţia unuia dintre cele șase scaune impunătoare aflate de o parte și de alta a mesei de ședinţe lipite perpendicular de biroul său. Bibliotecarul îl trase pe cel mai îndepărtat, se așeză sfios și își puse mâinile în poală. Privi cu coada ochiului către Primarul concentrat asupra unor documente care defilau pe ecranul său. Nu mai semăna prea mult cu cel din posterele electorale. Se îngrășase și chelise. În pofida interdicţiei legale, în birou se simţea un miros

stătut, de fum de ţigară. Încruntat, Primarul aprobă câteva documente, apăsând cu degetul mare de la mâna dreaptă pe ecran, după care atinse un simbol în formă de dreptunghi minuscul dintr-un colţ, iar consola își schimbă aspectul, în tăblie de stejar masiv, bine lustruită.

– M-am obișnuit cu el, se justifică Primarul, lăsându-se pe spătarul fotoliului. Știi, cu Coroniţele astea noi nu mă împac deloc. Fac parte dintre nostalgicii care încă preferă să citească cu ochii proprii, spuse mulţumit și deschise un sertar al biroului.

Se ridică de pe fotoliu. Scormoni în sertar și scoase o ţigară maro, lungă, de foi. O aprinse cu o brichetă mascată într-un cub de marmură neagră și pufăi satisfăcut de câteva ori. Se îndreptă spre ușa mare, din sticlă polarizată, care dădea în balconul de deasupra intrării principale a clădirii, loc din care, la festivităţi, își ţinea discursurile către mulţime.

Privindu-i spatele, Bibliotecarul realiză cu uimire cât de repede trecuseră aproape treizeci de ani. Desigur, atunci atât el cât și Primarul, aflat la primul mandat, erau mult mai tineri. Îi ceruse, iar el îl ajutase să își onoreze o promisiune electorală, aceea de a organiza în numai jumătate de an o bibliotecă publică. El aranjase totul în trei luni, și dintr-un profesor de literatură anonim, la un liceu de mâna a doua, devenise Bibliotecarul orașului. Poate că ar fi fost prea mult să spună că, datorită lui, Primarul rămăsese în funcţie atâtea mandate, însă biblioteca fusese trecută la realizări deosebite în fiecare campanie electorală, când fotografii veneau să capteze imagini cu tineri și bătrâni, trimiși din vreme, care citeau fericiţi din cărţi, în sala de lectură.

– Uite, începu Primarul, urmărindu-i gânditor pe trecătorii de afară care traversau preocupaţi piaţa primăriei, te-am chemat să-ţi spun... De fapt, nu

știu cum să-ţi spun... Ba am să ţi-o spun pe șleau. Am hotărât să închidem biblioteca.

Scrumul trabucului se sfărâmă de la curentul aerului condiţionat și căzu pe mochetă, fără ca Primarul să observe. Bibliotecarul simţi cum inima i se oprește în loc. Trase adânc aer în piept și, o vreme, uită să mai expire. Crezu că nu a auzit bine. Nu era cu putinţă să închidă biblioteca. Într-o frântură de secundă înţelese că acolo se afla, de fapt, viaţa lui, așa anostă și cenușie, cum părea din exterior, dar, datorită cărţilor, minunată și plină de culoare. Nu se căsătorise pentru că nu simţise nevoia să aibă copii și familie. Nu călătorea nicăieri, niciodată, deoarece nu găsea niciun rost în asta. Locuia într-o garsonieră modestă, sărăcăcios mobilată, primită de la serviciul social al primăriei și îi era mai mult decât suficient.

– Aici sunt în slujba cetăţenilor și nu pot să fac ceea ce aș vrea, îl auzi ca prin vis pe Primar. Iar acum, am constatat că biblioteca nu se mai justifică și banul public este cheltuit inutil, iar eu nu pot lăsa să se întâmple una ca asta. Cu toate că nu prea obișnuiesc să fac asta, ţie chiar am să-ţi explic pe îndelete motivele. Sper să înţelegi, pentru că nimeni nu are nimic personal cu tine și cu felul în care ţi-ai făcut treaba.

Tot ceea ce își dorise vreodată găsise în cărţi. Acolo fusese sărac sau bogat, trăise în bordeie, dar și în palate scumpe, se plimbase cu mașini puternice și plutise prin văzduh cu avioane personale. Fusese nevolnic sau foarte puternic, fusese laș sau viteaz, tâlhar sau om al legii, devenise, pe rând, erou al binelui sau răului. Se iubise cu cele mai frumoase femei aflând ce este dragostea și împlinirea, salvase de mai multe ori omenirea de felurite primejdii, cunoscuse celebritatea și decăderea. Trăise aventuri de neimaginat în mult mai multe vieţi decât cea modestă, pe care o parcurgea cu silă, în lumea reală. Străbătuse de mai multe ori întregul

diapazon al trăirilor omenești, cu cea mai mare intensitate, și asta era singura lui comoară, pe care nu i-o putea lua nimeni, pe care cărţile i-o aduseseră. Ele îi fuseseră suficiente, îi hrăniseră spiritul și îi dăruiseră extraordinarul. Nu era cu putinţă să se închidă biblioteca. Trebuia ca aceasta să rămână deschisă pentru eternitate și să ofere și altora măcar o frântură din ceea ce primise el. Înghiţi în sec și dădu să spună ceva legat de promisiunea făcută în campania electorală, dar vorbele îi rămaseră în gât când își aminti că Primarul este un politician hârșâit și nu avea nici cea mai mică șansă să îi schimbe părerea. Acesta se întoarse la birou, apăsă pe un simbol discret al biroului său și transformă din nou tăblia cu aspect masiv în ecran.

– Uite, tună el scoţând nori de fum, răsucind imaginea de pe touchscreen pentru ca Bibliotecarul să o poată privi. Am aici un grafic care arată câţi cetăţeni mai vin la bibliotecă și, mai ales, câţi împrumută cărţi. Ei bine, cărţi nu mai ia nimeni, cu excepţia ta, desigur. O vreme, până am cerut să mi se facă această statistică, am crezut că mai împrumută lumea cărţi. Apoi te-am bănuit că luai tu cărţi ca să îţi justifici postul. Este clar că m-am înșelat și într-un caz și în celălalt. Cărţile apar trecute corect numai în fișa ta de împrumut. Spune-mi, tu chiar le citești?

Bibliotecarul aprobă încet din cap, însă Primarul nu aștepta un răspuns. Scutură scrumul într-o scrumieră invizibilă, aflată undeva pe sub birou.

– Știi câte cărţi se mai citesc, în medie, la noi în ţară? Sub una pe an, dacă luăm de bune declaraţiile respondenţilor de la ultima cercetare sociologică. După cifrele editurilor, lucrurile stau cu mult mai rău, chiar dacă nu ţinem seama că oamenii încă mai cumpără cărţi cu speranţa stupidă ca acestea să fie citite de copiii lor. Adică vor să le lase moștenire, ca să citească urmașii ceea ce n-au avut ei chef! Ce prostie!

Pufăi nervos din trabuc și eliberă un nor gălbui de fum care pluti leneș pe deasupra lui, înainte de a se răspândi în toată încăperea.

– Hai să spunem că tot asta este și media de lecturi din orașul nostru, deși ultima librărie s-a închis de cel puţin trei ani. Nici măcar edituri nu mai există de ceva vreme. Au fost înlocuite de analizoare de text, corectoare sintactice și automate și autoeditoare. Software specializat care, de ceva vreme, scrie cărţi cu condiţia să primească ceva parametri de intrare. Ce fel de roman vrei? De dragoste, de acţiune, istoric? Există algoritmi pentru orice gen, iar romanul îţi este trimis ambalat așa cum dorești, direct în formatul acceptat de Coroane sau chiar listat pe hârtie, în formă de carte, pentru nostalgici ca tine. Înţelegi, faci parte dintr-o generaţie care a apus de mult! De fapt, și eu, deși m-am adaptat, măcar mai citesc la asta, arătă spre touchscreen. Mi s-a spus că nu prea suporţi asemenea echipamente.

Bibliotecarul oftă adânc. Pe undeva, Primarul avea dreptate. Nici nu băgase de seamă când, în jurul său, lucrurile se schimbaseră. Ar fi trebuit să remarce câte ceva în toţi acești ani, de când lucra pentru biblioteca publică, măcar pe drumul de câţiva kilometri, de la primărie până acasă, la garsoniera sa din periferie, pe care îl străbătuse de mii de ori, înainte și înapoi. Numai că, și atunci în minte îi răsunau șoaptele cărţilor. Nu remarcase cum îmbrăcămintea, tunsoarea și podoabele oamenilor pe lângă care trecea se schimbaseră de câteva ori, la fel ca și vehiculele care șuierau cu viteză pe stradă sau mijloacele de transport în comun, de care se folosea atunci când îl obliga vremea. Se schimbaseră și clădirile, unele fuseseră dărâmate pentru a face loc altora noi, iar cele mai vechi își schimbaseră perdelele, apoi ferestrele și culorile și panourile cu reclame ţipătoare, dar acestea oricum se schimbau mereu, pe măsură ce alte și alte obiecte și servicii inutile erau oferite

spre vânzare de oameni pentru alţi oameni asemenea lor, și nu asemenea lui. Nu văzuse absolut nimic din toate acestea, nici măcar culorile florilor și copacilor decorativi ale tot mai puţinelor spaţii verzi strecurate în încleștarea clădirilor și străzilor, iar schimbarea anotimpurilor o remarca doar când era nevoit să mai ia o haină ceva mai groasă.

El trecuse pe lângă toate aceste schimbări îmbrăcat în costumul său gri ponosit, ţinând tot timpul ochii plecaţi, asemenea unui actor de dramă impasibil până și la filmul în culori care defilează cu mare viteză pe lângă el.

Toate acele schimbări nu însemnau pentru el absolut nimic și nu se puteau compara cu foșnetul foilor de hârtie, cu literele tipărite, care se înșiruiau ordonat, formând cuvinte, fraze, idei, creionând destine și personaje alături de care și în care trăise, cu care explorase lumea. Cărţile adevărate nu puteau fi nicidecum înlocuite cu umbrele palide formate din nori de electroni care se învârteau cu viteze ameţitoare prin microprocesoare și, cu atât mai puţin, cu surogatele sintetizate de Coroanele neuronale. Iar diferenţa dintre cărţile scrise de oameni și pastișele penibile produse automat era pur și simplu uriașă. Cele scrise de software specializat păreau că se adresează cretinilor și era evident că înșiruirile de bits, de simboluri binare, nu vor putea niciodată să replice imensa bogăţie a sentimentelor umane, atât de iscusit descrise de clasici. O umbră de îndoială îi trecu prin minte când își aminti că la fel se crezuse și că omul va rămâne veșnic campion la jocul de șah în înfruntarea cu software, dar lucrurile se schimbaseră la doar două decenii de la începutul erei computerelor moderne. Iar acele computere erau de-a dreptul rudimentare în ziua de azi. Își scutură ușor capul pentru a-și alunga temerile. El nu comandase niciodată cărţi scrise automat, de programele de divertisment. Asemenea gunoaie nu

aveau loc în biblioteca lui. Creaţia este şi va rămâne veşnic apanajul omului, iar asta nu o va putea schimba nici cel mai avansat software. În pofida situaţiei încordate, zâmbi scurt gândindu-se la un computer cu imaginaţie.

– Toate cărţile bibliotecii publice vor fi reciclate, continuă necruţător Primarul, fără să-l privească. E o modă pornită de ecologiștii care câștigă nepermis de mult teren, iar eu nu pot permite una ca asta, mai ales acum, când se apropie alegerile! Toată lumea se întrece în a preda cărţi, așa că am amenajat și noi o mulţime de puncte de colectare, că doar nu era să rămânem pe dinafară. Și pe cele din bibliotecă le vom transforma în hârtie igienică sau cartoane, sau bilete de intrare la stadion, cine mai știe, ca să respectăm trendul. Nu va fi nicio pierdere, absolut toate sunt stocate în baze de date redundante și vor putea fi accesate online de oricine, oricând, nu doar de luni până vineri, între orele nouă și cinci după-amiaza, așa ca acum. Mi s-a spus că vom scoate câteva tone bune de maculatură, poate vreo zece. Cică ar fi cam douăzeci de mii de volume.

Două lacrimi fierbinţi porniră din ochii Bibliotecarului; se strădui din răsputeri să nu izbucnească de-a binelea în plâns. Adunase pentru bibliotecă aproape treizeci de mii de cărţi, multe dintre ele doar în câte un singur exemplar, pe care le organizase militărește, cronologic, pe secţiuni. Știa în orice moment unde se găsea oricare carte. Era adevărat că nu mai împrumutase nimeni nimic de nici nu mai știa câtă vreme, dar asta îl făcea să se simtă bine. Cărţile erau părţi din el. Erau ca și copiii săi și era fericit când se aflau cu toţii acasă.

– Nici nu știu pentru ce sunt bune atâtea cărţi, reluă Primarul. Mi-au făcut cei de la Contabilitate o socoteală simplă, care mie nu mi-a trecut prin cap. Știi câte cărţi poate citi un om într-o viaţă? Desigur, nici eu nu am știut. Să spunem că e un cititor înrăit, așa cum ești tu, și că citește cam câte

una pe săptămână. Asta ar da vreo cincizeci de cărţi pe an. În zece ani poţi citi cinci sute de cărţi, iar dacă, prin absurd, ai începe să citești imediat cum te naști și reușești să trăiești o sută de ani și să-ţi păstrezi mintea limpede, abia dacă ajungi la cinci mii de cărţi. Dar se spune că deja sunt cu milioanele. Habar nu am cum poţi să le alegi, pe care trebuie să le citești și pe care nu? Bănuiesc că pe cele mai multe nu le citește nimeni. Înţelegi? Nici măcar tu n-o să poţi vreodată să citești toate cărţile, nici măcar pe astea din biblioteca orașului, pentru că n-o să-ţi ajungă viaţa!

Primarul strivi violent chiștocul ţigării în scrumiera lui ascunsă. Sistemul de aerisire luptă cu succes la înlăturarea fumului, dar nu și a mirosului adânc impregnat în pereţi, perdele și mocheta de pe jos. Bibliotecarul renunţă să îl contrazică, pentru că făcuse mai demult aceeași socoteală. El citea cel puţin o carte pe zi, mai ales în ultimii ani, când lipsa de cititori îi permitea să se cufunde în lectură și în cele opt ore cât se afla la serviciu. Însă, chiar și așa, nu citise nici jumătate din volumele aflate pe rafturile bibliotecii, iar acesta era unul dintre principalele motive pentru care era mai mereu mohorât. Erau atât de multe cărţi care încă îl așteptau! Cât despre modul de selecţie, ei bine, deși avea propriile criterii valorice, pur și simplu nu se gândise la asta. Existau cărţi de critică literară, doar că lui, când punea mâna pe o carte, îi era imposibil să o lase până când nu o termina.

– Vom finanţa Coroanele neurale, pentru că asta vrea acum electoratul. Au inventat un model foarte sigur, care nu poate face niciun rău, așa că nu mai este nici măcar nevoie să-i păzească cineva ca tine pe cei care se conectează. Va fi distracţie ieftină pentru toţi. Nimeni nu mai dorește cărţi. Este de prost gust să citești de pe hârtie făcută din copaci morţi. Să distrugi pădurea pentru atâta lucru, când există variante mult mai prietenoase cu mediul! Iar

în spaţiul rămas liber vom amenaja cabine individuale pentru cuplarea la Coroane. Sau o cantină de ajutor social, dacă ne mai rămâne loc. Sau un club de dans. Sau cabinete de consiliere. Sau poate pur și simplu ne vom extinde birourile. Nu știu încă, aștept următorul sondaj de opinie. Asta a fost tot.

Fusese un verdict. Primarul se cufundă din nou în lectura documentelor afișate pe consola sa, iar Bibliotecarul înţelese că întrevederea a luat sfârșit. Se ridică încet și își târâi picioarele ca de plumb către ușa pe care intrase.

– Ah, și încă ceva, strigă Primarul în urma lui, iar el întoarse trist capul. Ţi-am aprobat pensionarea, începând de azi. De mâine, eliberăm biblioteca. Bineînţeles, adăugă complice, azi încă mai poţi să treci pe la bibliotecă, să-ţi iei lucrurile personale. Și chiar mai mult de atât. Dacă vrei, poţi să iei oricâte cărţi poţi să cari cu tine, că eu n-o să mă supăr. Am spus paznicilor să închidă ochii. La urma urmei, ai stat o viaţă printre ele, așa că poate vrei să salvezi vreo câteva, știi tu, din cele mai de suflet. Te înţeleg, și eu am citit o grămadă la vremea mea. Dar vremurile s-au schimbat.

Ajunse ca în transă în bibliotecă. Paznicii îl priviră cu milă, semn că îl recunoscuseră. Îi permiseră să intre, dar adolescenţii veniţi să profite de Coroanele cerebrale au fost scoși afară. Zarva tinerilor care protestau, hârșâitul scaunelor și îndemnurile repezite ale paznicilor încetară în câteva minute, iar biblioteca rămase tăcută, așa cum îi plăcea lui atât de mult. Se pierdu în labirintul rafturilor lungi, pline cu cărţi, așezate ordonat, care așteptau tăcute și cuminţi ca vreun cititor să le descopere conţinutul. Mângâie încet, cu gesturi de îndrăgostit, cotoarele frumos aliniate, amintindu-și de clipele minunate în care le citise și le trăise, sorbindu-le cuvintele ca dintr-un izvor dătător de viaţă. Îi era absolut imposibil să se hotărască pe care să le salveze, așa cum sugerase

primarul, și pe care să le lase pentru a fi distruse. Toate cărţile lui aveau să dispară în câteva ore, iar lumea sa va deveni lipsită de sens: un Bibliotecar fără bibliotecă.

Ajunse la rack-ul în care, bine ventilat, protejat împotriva șocurilor sau întreruperii electricităţii, trona serverul care, după cum verificase ultima oară, conţinea peste cinci milioane de cărţi, din toate limbile aflate în circulaţie. Privi cu ură monstruozitatea și doar își imagină că pune mâna pe un ciocan și face zob mașinăria. Un astfel de gest simbolic nu i-ar fi salvat biblioteca. Lumea era plină de servere și baze de date care conţineau aceleași cărţi stocate fie în aschii minuscule de semiconductori, fie pe suporturi magnetice sau optice. Epoca hârtiei se încheiase. Se întrebă cum se vor fi simţit strămoșii omenirii când bronzul înlocuise silexul pentru ca, după o vreme, să fie înlocuit cu fier, când locomotivele cu aburi alungaseră poștalioanele pentru ca motoarele cu benzină să le vină de hac celor dintâi. Cărţile trecuseră și ele, asemenea muzicii, filmelor și fotografiilor, în mediul virtual, transformate în fantome care bântuiau internetul după cum le chema unul sau altul. Cărţile muriseră, iar spiritele lor, lepădate de trupurile de hârtie, ajunseseră în Eternitate.

Un zâmbet larg înflori pe buzele Bibliotecarului. Se întoarse grăbit în ceea ce, pentru câteva ore, încă mai era sala de lectură. Scaunele părăsite de tinerii alungaţi de paznici încremeniseră în dezordine. Pe mese, sub lămpile inutile, fuseseră aruncate Coroanele neurale.

Bibliotecarul scoase din buzunar un mic briceag, cu care își curăţa de obicei unghiile și desfăcu febril o Coroană. Știa precis ce face; chiar dacă le dispreţuia, avusese grijă să își cunoască bine dușmanul. Descoperi imediat cipul de protecţie, băgă lama briceagului sub el și îl smulse de pe cablaj. Suflă mulţumit peste plăcuţă,

înlăturând fragmentele de metal și plastic. Nu mai asamblă dispozitivul în carcasă. Pentru ceea ce avea de gând să facă, nu mai era nevoie.

Pentru prima oară în viaţă, își așează pe creștet o Coroană. Cu toate că, pentru ceea ce își propusese nu avea nevoie decât de vreo două sau trei ore, reglă la maximum timpul de expunere; fără dispozitivul de protecţie, maximumul însemna infinit. Nanofirele Coroanei îl gâdilară ușor când pătrunseră pe sub pielea scalpului, apoi prin craniu, pentru a se conecta la zonele cerebrale. Mai întâi îi amorţi faţa, apoi, pe rând, senzaţia se prelinse pe gât şi după aceea pe mâini, către picioare. În câteva clipe nu își mai simţi deloc corpul și se bucură. Ar fi respirat ușurat, dar nu își mai simţea nici pieptul. Odată cu trupul, dispăruseră și durerile de la genunchi și cele provocate de spondiloza de la baza coloanei vertebrale, și ochelarii, și nasul înfundat, ba chiar și presiunea permanentă de pe tâmple și ameţeala cauzată de inimă, al cărei ritm o luase razna după ce ieșise de la Primar.

Dispăruse nevoia de a mânca și de a bea. Apoi au defilat, sclipind ca niște efemeride, toate dorinţele care îl încercaseră odată: de a fi primit în echipa de fotbal a școlii pentru a le face pe plac părinţilor, de a se săruta cu frumoasa clasei, când era licean, puterea de a-i da un pumn în faţă unui coleg de facultate care îl pălmuise pentru când îl îmbrâncise din întâmplare, un ceas de mână scump la care visase odată. Șirul dorinţelor ascunse în trecut părea să se întindă la nesfârșit. Le contemplă, uimit de cât de multe, dar mai ales cât de mărunte fuseseră. Coroana i le reamintea scurt, apoi i le ștergea pentru totdeauna din memorie.

După ce dispăruse și noţiunea timpului, nu percepu momentul în care Coroana îi luă neîmplinirile. Nu pe toate, ci doar pe cele în care el era un frustrat anonim, incapabil să înfrunte lumea reală, ducând o existenţă searbădă, care nu lăsase

nimic în urmă. Îi rămăseseră însă, în stare pură, dorinţa neostoită de a citi și dragostea pentru dragele lui cărţi, redevenite proaspete și vii. Așa află Bibliotecarul ce mai rămâne dintr-un om dacă îl scoţi dintre ceilalţi oameni și îl desparţi de trupul de carne, dacă îl cerni de amintiri, de dorinţe, de durere și bucurie, de împliniri și neîmpliniri, de vise și de coșmaruri.

Astfel, purificat, ceva ca un vârtej irezistibil îl absorbi cu mare viteză și esenţa Bibliotecarului, transformată într-un flux de bits, trecu definitiv în lumea tuturor cărţilor. Constată încântat că a dobândit puteri de neimaginat. Citi cu frenezie întreaga bibliotecă stocată în servere în doar câteva minute, fără să uite absolut nimic. Le absorbi și, într-un fel, deveni și el asemenea lor, o carte uriașă, o Carte a tuturor Cărţilor.

Pentru prima oară, Bibliotecarul era cu adevărat fericit.

Muncitorii veniţi să dezafecteze biblioteca publică găsiseră corpul lipsit de viaţă a doua zi, de dimineaţă. Chemaseră un medic care nu făcuse altceva decât să constate decesul. Legiștii luaseră trupul pentru a-i face autopsia, deși cauza morţii era evidentă, după ce descoperiseră că înlăturase dispozitivul de protecţie a Coroanei. Primarul clătinase gânditor din cap, dar nu spusese niciun cuvânt. De fapt, în sinea lui, se întrebase dacă atunci când nu va mai fi primar, va fi atât de afectat, încât să renunţe la viaţă.

Cu toate că la început nu fusese evident, tot mai mulţi dintre cei care umblau în spaţiul virtual povesteau că primeau sfaturi foarte bune despre ce ar trebui să citească, să privească sau să afle prin intermediul Coroanelor. Umblă zvonul că primarul instalase un nou software, revoluţionar, ca să-și ajute alegătorii să nu se piardă în noianul imens de informaţii disponibil în virtual. Primarul preluă din mers zvonul și mai câștigă o dată alegerile. Cu

toate acestea, refuză cu îndârjire să își pună vreodată pe cap o Coroană.

De mai multe ori, secretara l-a surprins pe Primar vorbind singur, uitându-se la ecranul său tactil de fiecare dată când lua o decizie importantă. Dar ea nu a îndrăznit să îl întrebe și nici el nu a considerat că trebuie să-i spună.

Second Chance

Clientul măsurase din priviri biroul luxos imediat ce intrase, pe scaunul cu rotile împins de avocata sa. Femeia își foșni fusta și taiorul de culoare neagră, împrăștiind un val discret de parfum de bună calitate, și opri scaunul în dreptul biroului managerului Iuliu Treborius Milescu, așa cum scria cu litere aurii pe o plăcuţă patinată, pusă la vedere pe tăblie. Clientul recunoscu pe pereţi tablouri de Rubens și Picasso, iar într-un colţ, bine pusă în evidenţă, se odihnea o sculptură de Brâncuși. Bineînţeles, nu putea fi sigur că sunt originale, însă abajurul lămpii de pe biroul făcut din acaju era în mod sigur alcătuit din vreo sută de diamante, de cel puţin o zecime de carat bucata, așezate pe o împletitură fină de aur. La asta se pricepea. La femei și la pietre preţioase. Deși, odată cu trecerea anilor, trebui să se mulţumească numai cu cele din urmă. Era obișnuit cu opulenţa, însă ceea ce văzu îi aduse un argument în plus cum că nu dăduse peste niște șarlatani, așa cum crezuse iniţial. Dar încă nu era convins.

Domnul Milescu ieși de după birou să-i întâmpine. Îi strânse mâna mai întâi lui, apoi avocatei care, privindu-l pe după ochelarii cu rame dreptunghiulare, severi, își spuse răspicat numele:

– Eu sunt Irina Toader, de la departamentul juridic al domnului Siritean.

– Bineînţeles, bineînţeles, se grăbi să aprobe domnul Milescu, trecându-și privirea peste cocul sever al femeii și peste faţa ei, discret machiată.

Desigur, știuse dinainte cine îi intrase în birou. Acest moment era etapa finală a unui proiect început cu jumătate de an înainte, în care îl tatonase, cercetase, îi strecurase informaţii atent

controlate, iar la un moment dat, chiar trăsese de timp, totul pentru a stârni interesul Clientului.

Se așeză iar în fotoliul său din spatele biroului după ce așteptă, galant, ca și avocata să se așeze pe scaunul comod, tras într-o parte pentru a-i face loc domnului Siritean. Femeia se așeză picior peste picior și lăsă jos servieta de piele pe care o ţinuse pe umăr. Deși se apropia de patruzeci de ani și avea doi copii, era încă foarte atrăgătoare și era perfect conștientă de asta. Transpira minimum o oră pe zi la sala de sport, își controla atent dieta și reușea astfel cu succes să-și păcălească vârsta.

– Am studiat cu atenţie prospectele dumneavoastră, rosti rar avocata, alegându-și cu grijă vorbele. Este posibil ca domnul Siritean să fie interesat de ceea ce oferiţi. Sau nu. Am vrea mai multe detalii.

Domnul Milescu se foi plin de importanţă în fotoliul său acoperit cu pielea fină a unui animal dintr-o specie aflată pe cale de dispariţie. Își împreună palmele ca pentru rugăciune. Își privi ţintă Clientul, dând impresia că încearcă să vadă dincolo de chipul brăzdat de riduri al acestuia. În realitate, știa absolut totul despre bătrânul aflat în scaunul cu rotile din faţa sa. Echipele de verificare își făcuseră din plin datoria cu luni în urmă, informându-l că speranţa de viaţă a Clientului era de cel mult trei luni de zile, după care cancerul de prostată, în combinaţie cu diabetul și arterioscleroza, plus multe alte boli asociate bătrâneţii, urmau să îl răpună. Urma să negocieze cu un caz tipic de Client captiv. Nu o băgă în seamă pe avocata cea înfumurată. Și despre avocată avea un dosar, incluzând înregistrări în care apărea în posturi foarte compromiţătoare cu amantul ei care, întâmplător, îi era coleg de serviciu. El personal nu găsea nimic neobișnuit în asemenea amănunte. Cu toate astea, știa precis ce părere ar fi avut soţul ei și cei doi copii adolescenţi, un băiat și o fată, despre aventurile

soţiei și mamei lor. Lumea era prizoniera unor prejudecăţi. Așa că îl privi ţintă pe domnul Siritean.

– Dacă aţi ajuns până la mine, sunt convins că vă doriţi mult ceea ce putem noi oferi. După cum sunt sigur că aţi aflat și că ne selectăm foarte strict Clienţii. Mai puţin de unul dintr-o sută de solicitanţi s-au așezat acolo unde vă aflaţi acum dumneavoastră. De fapt, cred că aș putea să număr pe degete câţi Clienţi am avut în total.

Exageră puţin, dar asta dădea întotdeauna bine. Se ridică și făcu câţiva pași până la un bar mascat cu măiestrie într-un glob pământesc uriaș. Scoase trei pahare și turnă puţin coniac în ele. Apoi așeză unul în faţa Clientului care, gândindu-se la avertizările senzorului care îi monitoriza glicemia, se pregăti să refuze. Cu toate astea, înșfăcă paharul și îl dădu hotărât peste cap. Managerul așteptă răbdător ca acesta să plescăie și să își scuture capul, impresionat de aroma fină, dar și ameţit de tăria alcoolului. Avocata privi oripilată la paharul din faţa ei, fără să-l atingă, ca și cum ar fi conţinut otravă.

– Poate că dacă aș primi unele garanţii... rosti cu greu bătrânul.

– Dar aveţi toate garanţiile noastre, zâmbi larg Milescu. Sediul *Second Chance* se află în America, unde această operaţie se practică de mulţi ani. În Europa occidentală suntem prezenţi peste tot. Aici, în România, am deschis doar o sucursală. Vă asigur că nicăieri nu au existat cazuri de Clienţi nemulţumiţi. Tehnologia funcţionează perfect. Atâta doar că este cam scumpă. Ba chiar prohibitiv de scumpă, altminteri s-ar fi aflat de multă vreme la dispoziţia publicului larg. Deocamdată și-o pot permite numai oameni ca dumneavoastră. La fel a fost și cu călătoriile în spaţiu. La început, doar cei foarte bogaţi și în bună condiţie fizică își puteau plăti una. Astăzi, călătoriile spaţiale sunt disponibile pentru toţi.

– *Second Life?* întrebă avocata. La fel ca jocul ăla virtual?

– Nu, întreprinderea noastră se numește *Second Chance,* o corectă domnul Milescu. *Second Life* este o lume virtuală de pe internet. Numai că ceea ce oferim noi este cât se poate de real. Și totodată vital.

– Eu mă gândeam la garanţii ceva mai palpabile, se încruntă domnul Siritean. Mai ales că cereţi foarte mult.

– Asta pentru că ceea ce vă propunem merită tot ce aveţi, până la ultimul bănuţ. Face cât întreaga dumneavoastră avere. Oricum, dacă alegeţi să mai trăiţi o altă viaţă, nu veţi mai avea ce să faceţi cu ea.

Bătrânul oftă învins. Asta deși se obișnuise de zeci de ani ca el să deţină iniţiativa negocierilor, indiferent care ar fi fost natura lor. Prin spatele ochilor îi trecură deceniile în care, de cele mai multe ori complet lipsit de scrupule, adunase una dintre cele mai mari avuţii personale din lume. Pierduse de mult numărul companiilor, proprietăţilor, conturilor, operelor de artă, depozitelor de metale preţioase, iar iahturile, avioanele, mașinile, casele, nu mai însemnau nimic de mulţi, mulţi ani. Îi plăcuse să facă afaceri, iar la un moment dat, chiar crezuse că aceasta era menirea lui. Avea aproape tot ceea ce oamenii considerau că are valoare și o armată vastă de contabili, bancheri și agenţi de bursă îi administrau și sporeau averea. După care se plictisise. Îi lipsea un singur lucru, cel pe care îl negocia în prezent. Sau, mai exact, pentru care i se cerea să dea tot.

– Am pregătit un proiect de contract în care se menţionează ceea ce considerăm noi ca fiind garanţii palpabile, spuse înţepat avocata scormonind în servieta sa, dar bătrânul o opri cu un gest.

– Aș vrea să mai aud o dată despre ce-i vorba, rosti el printre dinţii încleștaţi. Direct de la

dumneata.

Managerul savură clipa. Domnul Siritean cedase mai repede decât se așteptase. De altfel, nu avea de ales, numai că unii dintre Clienţi realizau cu mare greutate asta. Nu se puteau desprinde de bani, indiferent dacă miza era chiar viaţa lor. I se întâmplase să piardă trei cazuri foarte promiţătoare din acest motiv. Se relaxă și respiră adânc.

– Ei bine, noi suntem singurii care vă putem oferi o nouă viaţă. Într-un trup nou-nouţ și foarte sănătos, la alegere. Tot la alegere este și viaţa pe care doriţi s-o duceţi. Avem o colecţie foarte bogată de existenţe, atent urmărite.

– Adică mă transferaţi într-un alt trup, rosti bătrânul, deși i se explicase de mai multe ori cum stau lucrurile.

– Da și nu, spuse managerul răbdător. Noi nu construim trupuri, adică nu ne ocupăm cu clonări sau chestii de-astea. Vă transferăm pur și simplu în trecut, în persoana pe care o s-o alegeţi, în locul și momentul pe care, de asemenea, o să le alegeţi, în urmă cu minimum o sută de ani. În prezent avem aproape o sută de variante, iar experţii noștri lucrează continuu pentru a adăuga altele noi. Și, bineînţeles, puteţi alege dacă doriţi să fiţi bărbat sau femeie, nu are importanţă. Să știţi că nu este nicio rușine dacă vreţi să schimbaţi sexul. Cam jumătate dintre Clienţii noștri au dorit să încerce și altfel.

– Vrei să spui că aţi descoperit călătoria în timp, rosti domnul Siritean. Parcă așa ceva scria în prospectele alea de la voi.

– Oh, se prea poate ca echipa de la marketing să fi exagerat puţin, răspunse domnul Milescu. Eu nu aș merge chiar atât de departe. Am reușit doar să transmitem informaţie pură în trecut, fără să alterăm nici informaţia, nici linia temporală, asta este tot. Nu putem face același lucru și pentru viitor și cred că nici măcar nu este teoretizat conceptul. În aplicaţia pe care v-o propunem,

preluăm informaţia completă despre personalitatea dumneavoastră și o transferăm în Gazda din trecut pe care o alegeţi.

– Iar eu o să-i iau respectivului locul, încercă bătrânul să priceapă.

– Din nou, da și nu. Da, o să îi luaţi locul și nu, n-o să puteţi modifica foarte mult linia temporală, adică n-o să faceţi chiar ceea ce vreţi. O să trăiţi pur și simplu viaţa pe care o veţi alege din momentul inserţiei și până la sfârșit.

– Și de ce o sută de ani în urmă și nu o mie sau două? Poate aș vrea să trăiesc pe vremea lui Isus.

– Fereastra pe care o propunem are tot cam o sută de ani. Adică a doua viaţă trebuie să se termine cu minimum o sută de ani înainte de prezent. Dacă se apropie mai mult, riscăm perturbaţii ale liniei temporale și ar putea să apară paradoxuri. Nu oferim vieţi în afara ferestrei pe care am menţionat-o pentru că nu le putem cerceta îndeajuns. Izvoarele arheologice sunt foarte bune în intervalul pe care l-am ales. Și, în plus, calitatea vieţii este acceptabilă, cu mult superioară celei din Evul Mediu sau chiar celei din Antichitate. Mai este și problema energiei. Cu cât vă trimitem mai departe în trecut, cu atât procesul devine mai energofag. Oricum, o să vă placă. Veţi fi și vă veţi considera parte integrantă a epocii respective.

– Adică n-o să-mi mai rămână amintirile?

– Amintirile nu fac parte din procedură și nici nu sunt menţionate în contract, spuse calm domnul Milescu. În definitiv, la ce v-ar folosi? Vor fi amintiri ale unei lumi care nu va exista din punctul dumneavoastră de vedere, având în vedere că o să apară abia peste vreo sută de ani. Și cum puteţi recurge la *Second Chance* doar o singură dată, sunt convins că nu aţi vrea să vă amintiţi și asta. Veţi avea amintirile Gazdei care includ șablonul lingvistic, modelul cultural și experienţa ei până în momentul inserţiei. Cu astea o să vă puteţi

descurca foarte bine în trecut. De fapt, veţi face parte din acea epocă.

– Dar îmi vreau amintirile, spuse bătrânul cu încăpăţânare. Ele reprezintă tot ce mi-ar mai rămâne după ce îmi luaţi tot ceea ce am. Amintirile formează personalitatea. Și experienţa de viaţă, care tot din amintiri provine. Fără amintiri, ce mai transferaţi?

– Dacă sunteţi o persoană credincioasă, rosti cu inflexiuni de bas domnul Milescu, deși știa precis că Clientul său nu era, aţi putea aborda problema în sens ezoteric. Marile religii ale lumii susţin că, după moarte, urmează reincarnarea sufletului. Dar nicio scriere sfântă nu suflă o șoaptă despre amintirile vieţii precedente.

– Adică îmi trimiteţi sufletul în alt trup. Un fel de reincarnare, se lămuri domnul Siritean, iar domnul Milescu desfăcu larg braţele și îi zâmbi cu căldură, aprobând viguros din cap.

– Eu cred că nu este în regulă, interveni avocata. Am discutat toate astea în cadrul departamentului juridic și vă recomand cu tărie să nu acceptaţi așa ceva...

– Transferul este garantat doar pentru personalitatea dumneavoastră, își continuă domnul Milescu explicaţiile, înlăturând obiecţiile avocatei cu o fluturare de mână, ca și cum ar fi alungat o muscă sâcâitoare. În persoana Gazdă vor ajunge modul în care gândiţi, în care formulaţi idei, cum înţelegeţi și asimilaţi concepte, cum vă manifestaţi și cum interacţionaţi cu cei din jur, cum încercaţi să modificaţi sau să îmbunătăţiţi lumea din jur. Amintirile reprezintă un balast de care cei mai mulţi oameni vor să scape. Nu aveţi amintiri neplăcute? Ba chiar și cele plăcute se transformă, cu timpul, în opusul lor. La ce vă folosește să vă amintiţi de tinereţe, când aveaţi o formă fizică bună și făceaţi dragoste cu femei, dacă nu puteţi repeta acele experienţe? Cel puţin, nu cu acest trup. Este adevărat că unii dintre cercetătorii noștri

cred că, odată cu personalitatea, sunt transferate și ceva amintiri reziduale. În noua viaţă, acestea pot să apară ca premoniţii sau ca scene déjà vu. Chiar dacă această teorie ar fi adevărată, vă asigur că nu este nimic supărător.

– Și persoana din trecut?

– Ce este cu ea? Tehnic, va continua să existe, pentru că niciuna dintre caracteristicile ei fizice nu se modifică. Dar în acel trup veţi fi dumneavoastră. Fostul ocupant dispare în neant, așa cum s-ar întâmpla cu dumneavoastră când o să muriţi. Seamănă cu rescrierea unei memorii de calculator. Acum ea poate conţine o secvenţă de date, iar peste o frântură de secundă este plină cu date total diferite. Însă memoria continuă să existe fizic și, este evident, ea nu a fost distrusă. Acesta este și motivul pentru care nu vă dăm numele potenţialelor Gazde. Clienţii sunt persoane sensibile și nu vrem să le încărcăm inutil conștiinţa.

– Cum adică? sări ca ars domnul Siritean. Vrei să spui că plătesc și nu știu ce cumpăr?

– Nici pomeneală, îl asigură iute domnul Milescu. După ce încheiem un contract și vă alegeţi o Gazdă, vă dăm absolut toate detaliile pe care le-am strâns, ca să puteţi verifica oricât și orice doriţi. Precizez că, chiar și atunci vă puteţi răzgândi, fără altă condiţie decât confidenţialitatea absolută asupra a tot ceea ce am discutat. Încălcarea produce anumite penalizări, dar nu cred că o să fie cazul. Știm că sunteţi un om de cuvânt.

– Nu sunt foarte sigură că așa ceva este legal, încercă iar doamna Toader. Seamănă a omor, substituire de persoane și cred că aș mai putea găsi câteva încadrări juridice.

– Este perfect legal, o asigură domnul Milescu. Da, este substituire de persoane, dar nu în sensul definit de legile actuale, câtă vreme schimbăm doar personalitatea. Dacă e omor, ei bine, asta-i discutabil și nu cred să existe judecător care să

condamne așa ceva. Așa cum este definit de jurisprudenţă, omorul presupune suprimarea fizică a cuiva. Ori, acest fapt nu se întâmplă, dimpotrivă. Adică salvăm viaţa dumneavoastră. N-o să vă ascund că avem numeroase contracte chiar în prezent cu oameni care au fost de acord să-și doneze trupurile pentru călătorii care vor dori să se transfere din viitor. În acest fel, le putem urmări extrem de fidel existenţele.

– Cum de-i convingeţi? răbufni doamna Toader.

– Pentru că le oferim o viaţă foarte frumoasă și plină de culoare pe care o modelăm noi anticipând cererea, răspunse prompt domnul Milescu. Estimăm că în viitoarea sută de ani preţul transferurilor o să păţească ceea ce s-a întâmplat și cu călătoriile în spaţiul cosmic despre care am vorbit, adică o să scadă. Până la urmă, orice persoană a cărei moarte este iminentă își va putea permite un Transfer, ca să mai trăiască încă o dată o viaţă. Orice viaţă. Există deja criterii și o gamă de preţuri pe care le-au stabilit cei de la marketing. O viaţă mai scurtă va fi mai ieftină și, desigur, foarte accesibilă. Dar va exista întotdeauna și o piaţă de lux.

– Interesant, zâmbi subţire avocata. Dar dacă puneţi așa problema, este foarte posibil ca noi toţi să fim, de fapt, Gazde pentru personalităţi venite din viitor. Spre exemplu, ar fi posibil ca domnul Siritean să fie, de fapt, o astfel de personalitate aflată la al cine știe al câtelea Transfer. La fel, poate că și acei oameni pe care susţineţi că-i plătiţi, pot fi deja ocupaţi, nu-i așa?

– În prezent nu se pot face rescrieri multiple pe o Gazdă, iar fundamentul teoretic al Transferului chiar exclude complet așa ceva. Dar orice este posibil, zâmbi și domnul Milescu, încântat de perspicacitatea avocatei. Însă, chiar și plecând de la ipoteza dumneavoastră, acesta va fi pentru el cu siguranţă primul și ultimul Transfer deoarece fundaţia noastră există numai de vreo trei ani. Și

pentru că nu există nicio metodă prin care să putem afla ce se va petrece în viitor, ceea ce spuneţi dumneavoastră nu are niciun temei ştiinţific. Drept urmare, propun să o tratăm ca pe o speculaţie inteligentă şi nimic mai mult.

– Şi cum pot fi sigur că n-o să mai vindeţi cuiva aceeaşi viaţă din trecut? rosti sentenţios domnul Siritean.

Domnul Milescu îşi aminti că echipa care alcătuise profilul Clientului specificase pe undeva despre caracterul suspicios al acestuia. Dar cel mai important era faptul că domnul Siritean venise hotărât să negocieze, ceea ce era un prim pas spre încheierea afacerii.

– Este exclus aşa ceva! Vom semna un contract. Dar dacă asta nu este de ajuns, pentru că în mod evident nu o să-l puteţi invoca după Transfer, vă asigur că dispunem de suficient de multe existenţe frumoase ca să nu fie nevoie de astfel de suprapuneri. Argumentul suprem este însă că nu se poate rescrie o Gazdă. Scrierea originală se face la nivele energetice foarte ridicate, pe care nu le controlăm prea bine. Nu afectează cu nimic procedura de Transfer şi nici nu alterează datele, dar face imposibilă rescrierea. O altă tentativă de inserţie ar distruge ambele personalităţi: şi pe cea înscrisă iniţial şi pe cea pe care am încerca s-o transferăm.

Domnul Siritean bâjbâi prin buzunare după un trabuc. Oficial, se ştia că nu mai fuma de vreo trei ani, de când îi interziseseră medicii. În realitate, nu se oprise nicio clipă, dar şi acest detaliu era cunoscut de domnul Milescu. Aşa că luă de pe birou o cutie de lemn, frumos sculptată, o deschise şi i-o întinse. Înăuntru se aflau cinci havane din cele mai fine, perfect umezite. Domnul Siritean ezită puţin, după care alese una, o frecă între degete în dreptul urechii şi dădu din cap mulţumit de cum foşnesc foile de tutun. Îşi trase din nas cu un gest nervos tubuleţele transparente de plastic,

legate la o butelie de oxigen discret mascată sub scaunul cu rotile. Doamna Toader scoase din poșetă o ghilotină miniaturală, tăie capătul trabucului și îl întinse șefului ei, care îl strânse între buze cu o expresie de nerăbdare, așteptând fumul aducător de plăceri. Femeia scoase apoi o brichetă de aur, o aprinse și o apropie de trabuc. Domnul Siritean pufăi mulţumit, scoţând nori gălbui de fum cu care sistemul de ventilaţie, pornit automat, luptă din greu să-i evacueze.

– Dar de ce nu puteţi să mă trimiteţi chiar în momentul în care Gazda se află în uterul matern? întrebă domnul Siritean trăgând zdravăn din trabuc. Într-un asemenea caz nu s-ar mai pune problema substituirii unei alte personalităţi.

Nu că i-ar fi păsat prea mult despre ce se va întâmpla cu persoana care urma să dispară în neant pentru a-i lua el locul, dar simţi că trebuie să spună și el ceva. Deși managerul era la curent cu lipsa de scrupule a Clientului său, preciză totuși:

– Nu putem încă să facem așa ceva, oftă domnul Milescu. Avem nevoie de o structură cerebrală dezvoltată, care să fie capabilă să primească personalitatea dumneavoastră, iar asta se află undeva între preadolescenţă și adolescenţă. Nu trebuie să uitaţi că acum o sută de ani pubertatea începea mai târziu decât în prezent. Cel mai devreme vă putem insera cam în jurul vârstei de paisprezece ani la băieţi. La fetiţe mai putem coborî un an, pentru că ele se dezvoltă mai repede. Desigur, asta depinde și de ţinta aleasă, dar intervalul este cam cel pe care vi l-am spus. După această vârstă, puteţi fi inserat oricând, fără probleme. Aproape toţi Clienţii noștri au optat să ia maximumul, adică să trăiască a doua viaţă cât mai mult posibil.

– Adică au existat și Clienţi care s-au lipsit de câţiva ani frumoși? se minună domnul Siritean.

– Da, au fost și cazuri în care Clientul a dorit să fie inserat direct la o vârstă a Gazdei ceva mai

avansată. Nu toţi sunt entuziasmaţi să mai trăiască o dată copilăria, deși noi garantăm, pentru ceea ce oferim, că și această perioadă este plăcută. Dar statistic s-a dovedit că este o perioadă foarte frustrantă.

Bătrânul încuviinţă, clătinând din cap. Ridurile i se adunară într-un zâmbet schimonosit. Totuși, pentru plăcerea de a fi contrazis, insistă:

– Nu pricep de ce nu mă expediaţi chiar în mine însumi. Îmi cunosc viaţa, îmi știu eșecurile și reușitele, drept urmare, un astfel de Transfer ar putea fi o afacere bună.

Domnul Milescu oftă compătimitor.

– Regret că trebuie să spun, din nou, nu. Deși tehnologia noastră actuală exclude așa ceva, dacă am face ceea ce propuneţi, am crea o buclă cauzală, care este un paradox deosebit de grav. Ar fi ceva asemănător cu a fi propriul dumneavoastră tată. Să vă explic ceva mai simplu: dacă aţi călători în trecut, să presupunem că în mod fizic, iar acolo aţi cunoaște-o pe mama dumneavoastră și v-aţi simţi... hâmmm... atras de ea, ei bine, aţi putea deveni propriul părinte, ori așa ceva s-a teoretizat că ar avea un efect de vârtej asupra Universului în care trăim. Vârtej care ar antrena și altera tot prezentul și viitorul, măcinând fapte și evenimente asemenea unei bulboane tot mai mari, dacă îmi este permisă comparaţia, înghiţind în final totul. Unele ipoteze mai îndrăzneţe merg până acolo încât susţin că Big Bang-ul a fost creat de o astfel de buclă cauzală.

Domnul Milescu zâmbi, ușor absent. În imaginaţie deja analiza efectele buclei cauzale. Moartea și învierea lui ar fi însemnat sfârșitul Universului, ba poate chiar crearea altuia. Ce putea fi mai măreţ pentru un om? Reveria o sparse glasul ascuţit al doamnei Toader.

– Domnule Siritean, vă rog să vă mai gândiţi, insistă avocata văzându-și clientul căzut pe gânduri. Se pare că este o procedură extrem de

nesigură. Gândiţi-vă numai că nu puteţi lua nimic din ceea ce vă aparţine. Măcar dacă putea să vă trimită cu ceva de valoare, ca să aveţi cu ce trăi acolo...

Pentru un moment, în cabinetul managerului se lăsă liniște. În afara fâșâitului discret al climatizării, nu se auzea absolut nimic, semn că antifonarea biroului era de bună calitate. Doamna Toader scormoni în servietă, luă un dosar cu coperte negre și elegante, din piele, și-l puse în poală și își încrucișă mâinile peste el. Domnul Siritean își plimbă preocupat privirea de la avocată la ocupantul fotoliului din spatele biroului, așteptând preocupat răspunsul. Uită chiar să mai tragă din trabuc. Bineînţeles, și el se gândise la asta.

– Ba metoda noastră este foarte sigură, stimată doamnă, o contrazise domnul Milescu. Dispozitivul pentru transferul temporal al personalităţii a rezultat din aplicarea a peste două sute de brevete de invenţii. Principiul de transfer și aparatul matematic sunt obiectul a numeroase studii serioase și acceptate de comunitatea ştiinţifică internaţională. Dacă doriţi, vi le punem pe absolut toate la dispoziţie, nu doar pe cele considerate de noi ca fiind importante, pe care vi le-am dat deja.

Domnul Siritean își molfăi preocupat trabucul, pe jumătate convins. Așa că, domnul Milescu dori să speculeze momentul și să marcheze definitiv.

– Cât despre faptul că nu putem încă trimite materie înapoi în timp, ei bine, și acest lucru a fost studiat, stimată doamnă. Presupun că vă gândiţi să îl trimitem pe domnul Siritean împreună cu câteva kilograme de aur, spre exemplu. Ei bine, s-a calculat că transferul unui singur gram de materie necesită o energie de douăzeci de mii de terrawaţi, ceea ce echivalează aproximativ cu consumul planetar de energie electrică pe un an, asta fără să mai aduc vorba de consecinţele incalculabile ale

paradoxurilor. Așa că, deocamdată, este tehnic imposibil să trimitem în trecut orice altceva decât informaţie. Pentru transferul personalităţii domnului Siritean vom consuma cam doi terrawaţi de energie electrică, ceea ce, de altfel, explică în parte costul operaţiunii. Asta înseamnă cam o treime din consumul pe un an al combinatului de la ALRO Slatina. Sau, dacă vreţi, circa trei procente din producţia anuală de energie electrică a României.

– Doi terrawaţi pe oră? se interesă domnul Siritean, amintindu-și vag de niște afaceri de-ale sale mai vechi, cu parcuri pentru energie eoliană.

– Am putea spune instantaneu, sosi imediat răspunsul domnului Milescu. O acumulăm în baterii de condensatoare și o descărcăm în câteva nanosecunde. Durează luni de zile până reușim să înmagazinăm suficient curent electric, indiferent ce preţ oferim producătorilor. Este ceva legat de puterea maximă pe care o pot transporta liniile de înaltă tensiune. La început, în timpul experienţelor preliminare, am pierdut câţiva voluntari, din cauză că instalaţia nu era complet încărcată, iar când a fost, s-a dovedit a fi prea târziu pentru ei. Aceste probleme au fost însă rezolvate de mult, iar în acest moment totul este absolut sigur.

– Adică dacă batem palma, nu mă și transferaţi?

– Ba da, dar numai dacă avem pe undeva vreo instalaţie încărcată. Acum avem deja trei: în Europa, în China și în Japonia, dar mai sunt alte două în construcţie, din care una e ca și gata la Măgurele. Urmează să deservească toată Europa de Est, mai ales Rusia și Ucraina, de unde avem cereri foarte multe. Vă spun, de la bun început, că iese din discuţie să vă alegeţi ceva de pe acolo. Și așa avem probleme cu Clienţii locali, pentru că toţi vor să fie ţari, Rasputin sau Stalin și nu prea putem să-i mulţumim. Am mai dat câţiva cnezi polonezi, dar au acceptat destul de greu. În sfârșit, dacă vă hotărâţi, până rezolvăm cu actele, puteţi fi primul

beneficiar al instalaţiei de la Măgurele. Mergem pe principiul primul venit, primul servit. Cred că mai sunt câţiva Clienţi cu care se desfășoară tratative în acest moment. Pot verifica, dacă vreţi.

– În România? se minună doamna Tudor. Dar nu știu nimic despre asta! N-ar fi trebuit să scrie ziarele, să ţipe televiziunile? Asemenea știre ar fi făcut înconjurul lumii. În plus, din câte știu, și știu destul de bine, la noi eutanasia este interzisă.

Domnul Milescu ridică din umeri.

– V-am spus că preferăm discreţia și, când trebuie, plătim pentru asta, ori aici totul are un preţ, inclusiv presa. Iar eutanasia, cu excepţia câinilor vagabonzi, nu mai este interzisă de vreo jumătate de an. Am aranjat să se modifice legislaţia privitoare la eutanasie, de fapt, aici a fost cel mai ieftin. Știţi doar cum merg lucrurile. Plătești șefului de partid, plătești șefului de comisie, mai dai câte ceva la câţiva parlamentari și, sub pretextul armonizării cu legislaţia europeană, se rezolvă. E drept, trebuie să dai bani la multă lume, dar suma per ansamblu nu e deloc mare. Ăsta a și fost unul din motivele pentru care s-a ales România, și nu Ungaria sau Cehia, spre exemplu, chiar dacă aici drumurile sunt așa cum știm. Celălalt motiv este că pe platforma de la Măgurele se găsește cel mai mare laser din lume. Aveţi idee cât consumă? Și, bineînţeles, este folosit destul de rar. În timpul rămas, acele linii de înaltă tensiune zac nefolosite. De fapt, zăceau, că acum încarcă bateria noastră de condensatori.

Avocata îl privi oripilată. Nu și domnul Siritean, care îi zâmbi înţelegător. Era de mult la curent cu aceste detalii privitoare la activitatea parlamentului, ba chiar se folosise de ele și nu doar o dată, pentru că altfel n-ar fi fost posibil să clădească și apoi să-și menţină uriașul imperiu.

– Și de ce nu mi-aţi putea păstra pe undeva personalitatea? se amestecă el în vorbă, reluând pufăitul. Mă gândesc la ceva asemănător cu

scrierea în memoria unui computer, de care aţi adus adineaori vorba. În acest fel, mi-aţi putea transfera personalitatea de oricât de multe ori. Sau aș putea beneficia de un decor acolo, în computer. Cred că ar fi asemănător cu viaţa veșnică.

Domnul Milescu se amuză în sinea sa. Mai mult de jumătate dintre Clienţi ajungeau și la această întrebare. În aparenţă însă, afișă o mască foarte serioasă. Clientul se dovedea perspicace, însă experienţa *Second Chance* îl pregătise și pentru asemenea oameni.

– Mă tem că asta depășește tehnologia noastră din acest moment, rosti el grav. Învelișul electromagnetic de care v-am vorbit are o energie foarte ridicată și se desfășoară într-un timp extrem de scurt, așa că pur și simplu nu poate fi înregistrat de nimic. Deși este descris de un aparat matematic complex, până în prezent procesul nu a putut fi urmărit fizic. Mi s-a spus că se fac experienţe la Marele accelerator cu Hadroni de lângă Geneva, singurul loc de pe Pământ unde s-ar putea simula asemenea procese. Dar, deocamdată, nu am aflat nimic despre eventualele rezultate. Așa că trebuie să priviţi transferul ca pe o scrisoare nerepetabilă, care merge expediată într-un singur sens.

– Și nu daţi niciodată greș? Adică nu ar fi posibil să nimeresc alături? La vreun nenorocit, plin de boli și sărac lipit pământului?

– Calculele de livrare sunt foarte bine elaborate, domnule Siritean. Nu există niciun fel de posibilitate de eroare. Traiectoriile existenţelor de pe linia temporală sunt ecuaţii foarte complexe și extrem de diferite. Nu este deloc ca și cum v-am trece pe roșu la semafor. Cu toate astea, așa cum v-am spus, cei de la marketing cred că și anumite existenţe, din gama celor enumerate de dumneavoastră, vor putea fi vândute în viitor. La fel, chiar și o viaţă foarte modestă va fi preferată dispariţiei definitive, adică morţii.

– Nu înţeleg de ce nu i-am putea inocula domnului Siritean măcar anumite cunoștinţe despre cum ar putea face bani în vremea respectivă, nu se lăsă avocata. Cum ar fi oportunităţile de la bursă sau chiar rezultatele pariurilor sau cele de la jocurile de noroc.

– Presupun că aţi auzit de paradoxuri temporale, zâmbi el cu îngăduinţă, iar avocata ridică mirată sprâncenele. Banii pariaţi au fost deja câștigaţi de cineva, iar acela nu a fost domnul Siritean, aflat la cea de-a doua lui viaţă. Dacă l-am ajuta să câștige, am modifica istoria, iar consecinţele ar putea fi foarte grave. De asemenea, dacă domnul Siritean, transferat în trecut, s-ar apuca să facă numai afaceri bune, ei bine, și asta ar altera linia temporală. Spre exemplu, dacă ar investi masiv în compania Apple și i-ar lua locul lui Steve Jobs, fără însă să aibă și geniul tehnic al acestuia, atunci această companie n-ar mai fi în topul bursei. Probabil Jobs ar fi făcut o alta și istoria, așa cum o știm, s-ar fi schimbat. Dacă doriţi să continuăm raţionamentul, în noile circumstanţe este probabil ca nici noi să nu mai fi apărut și atunci, cine l-ar mai trimite pe domnul Siritean în trecut?

– N-am înţeles nimic, mormăi Clientul.

– Zice că ar fi ceva foarte rău, concluzionă și pentru el avocata.

– Nu, ar fi un paradox, o contrazise domnul Milescu. Se presupune că s-ar genera un univers paralel. Este o întreagă teorie, cam stufoasă. Nu cred că doriţi să intrăm acum în detalii, dar, dacă doriţi, pot preda documentaţia specialiștilor dumneavoastră. Însă până atunci trebuie să mă credeţi pe cuvânt. Acesta este și motivul pentru care nu transferăm decât strict personalitatea Clientului și nimic altceva. Primiţi în schimb amintirile Gazdei. Sau, dacă ar fi să intru în detalii până la capăt, ei bine, amintirile dumneavoastră actuale ocupă cel mai mare volum de informaţii din creier. Transferul lor ar ridica bilanţul energetic

de cel puţin o sută de ori și, în momentul de faţă, nu avem capacitatea tehnologică să procesăm un asemenea aflux de energie, presupunând că l-am putea obţine tot odată de undeva. În plus, nici măcar nu este nevoie de așa ceva. N-aveţi decât să vă alegeţi o Gazdă suficient de bogată.

– Cum ar fi un împărat? Aș putea să fiu Napoleon?

– Nu v-aș sfătui, spuse serios domnul Milescu. În primul rând, Napoleon nu a avut genul de viaţă care presupun că v-ar fi pe plac. În al doilea rând, aţi crea paradoxuri. Personalitatea dumneavoastră ar putea schimba soarta bătăliei de la Waterloo și aţi putea modifica istoria. Existenţele pe care vi le propunem au fost atent selecţionate. Toate au avut o viaţă lungă, îmbelșugată și interesantă. Și, ce-i mai important, se pot abate destul de mult de la linia temporală, fără să creeze paradoxuri.

Domnul Siriteanu fornăi, mulţumit de răspuns.

– Ar mai fi problema eutanasiei, spuse doamna Toader deschizând dosarul pe care îl ţinea pe genunchi. Ce înseamnă asta? Vreţi să vă ucideţi Clientul?

Domnul Siritean se încruntă, înghiţi greșit fumul și avu un acces de tuse. Atentă, doamna Toader îi luă imediat trabucul, îi strivi capătul aprins în scrumiera de cristal de pe biroul managerului, apoi scoase dintr-un buzunar o batistă de un alb strălucitor și i-o dădu domnului Siritean. El o duse cu greu la gură și scuipă de câteva ori flegme groase, maronii, pe măsură ce accesul de tuse i se potolea. Poate că mai avea puţin de trăit, poate că suferea din cauza numeroaselor lui boli, dar, oricum, era preferabil morţii. Cu atât mai puţin unei morţi dorite. Numai că domnul Milescu, care urmărise impasibil scena, avea explicaţia pe buze.

– Din păcate, rosti el preocupat, legislaţia actuală nu a inclus încă folosirea dispozitivului nostru de transfer temporal. Sincer să fiu, sper să nici n-o facă prea curând. S-ar putea lega tocmai

de ceea ce am discutat mai devreme, anume substituirea personalităţii. Procesul prin care facem transferul este unul distructiv, din două motive. Cel filozofic, dacă vreţi, este faptul că dorim să evităm paradoxurile prin apariţia a două personalităţi identice în două momente diferite de timp. Tiparul mintal este o trăsătură unică a unei persoane, iar asta face posibil, așa cum v-am spus, expedierea extrem de precisă a Clientului către Gazdă. Este efectiv unic, nu ca amprentele digitale sau retinale, pentru care există o probabilitate infimă ca acestea să se repete la doi indivizi diferiţi. Pentru tiparul mintal nu există nici măcar o posibilitate teoretică. S-a calculat că dacă ar fi să se repete, ar fi nevoie de un număr de ani care ar depăși vârsta Universului.

– Și totuși, de ce trebuie să mă omori? mormăi domnul Siritean, mototolind batista plină de flegmă.

– Nu vă omoară nimeni, răspunse calm domnul Milescu, întinzându-i coșul de gunoi. Dimpotrivă. Suprimăm acest trup fizic terminat pentru a vă trimite în altul, răspunse imediat domnul Milescu. Practic, cu bolile incurabile pe care le aveţi, vă salvăm viaţa. Cel de-al doilea motiv este strict legat de tehnologie. Procesul de transfer are loc la o temperatură apropiată de zero absolut, în zona supraconductibilităţii metalelor. Chiar și răcirea are loc într-o fracţiune de secundă, timp în care creierul dumneavoastră nu are vreme să perceapă că a murit. Atunci și numai atunci, descărcăm condensatoarele electrice printr-un solenoid în interiorul căruia se află capul dumneavoastră. În acel moment preluăm în mod controlat încărcătura electrică a celulelor cerebrale care formează personalitatea. Gândiţi-vă la câmpul magnetic astfel creat ca la un vehicul. În el se imprimă personalitatea dumneavoastră, după care este direcţionat spre ţinta-gazdă pe care aţi ales-o. Săgeata de energie astfel înscrisă străpunge

continuumul spaţio-temporal și ajunge la Gazdă unde se descarcă. Până la un punct, seamănă cu un aparat RMN, cel cu magneto-rezonanţă folosit în medicină, însă la o scară cu mult mai mare. Iată!

Porni un mic aparat video și cei trei urmăriră în aer proiecţia holografică a ceea ce urma să se întâmple. Clientul, în miniatură, zâmbitor și plin de încredere, îmbrăcat în pantaloni și o cămașă albe, adormea cu zâmbetul pe buze ascultând frecvenţe sonore speciale, iar apoi asistente medicale minuscule, atente și preocupate, îi injectau cu grijă anestezice în venă. După care Clientul era transferat într-o capsulă transparentă și transportat cu un cărucior până la camera de transfer. Aici, capsula era introdusă într-un tunel al unei structuri care, după ce se schimbă planul de vizionare, se dovedi un disc uriaș, al cărui diametru era cam cât jumătate din înălţimea turnului Eiffel, după cum reieșea dintr-o simulare special alăturată. Planul se mută iar asupra capsulei care se umplu imediat cu un abur fin, avu loc o străfulgerare și proiecţia se opri.

Toată lumea răsuflă ușurată, chiar dacă din cu totul alte motive. Domnul Siritean urmărise procesul cu sufletul la gură, în vreme ce doamna Toader căutase permanent chichiţe. Domnul Milescu reușise să pară foarte interesat, deși urmărea pentru a cincisprezecea oară înregistrarea, fără a mai socoti și vizionările care fusese silit să le facă la sesiunile de training organizate de *Second Chance*. Știa, spre exemplu, că în faza de refrigerare ultrarapidă a trupului nu rezulta niciun abur, deoarece procesul se desfășura în vid avansat, iar asta însemna că înainte de îngheţare se absorbea cu mare viteză tot aerul din incintă. Însă, imaginea unui trup supus unei decompresii violente și apoi îngheţării cvasiinstantanee, în mod sigur nu le-ar fi adus prea mulţi Clienţi. Existau probleme și cu pretenţiile de recuperare a cadavrului de către rude, însă, de obicei, reușeau

să strecoare în contract o prevedere prin care Clientul dorea să fie incinerat, iar moștenitorii primeau o urnă frumoasă, cu cenușa lui originală.

– Doare?

– Absolut deloc, îl asigură domnul Milescu. Veţi fi sedat și nu veţi simţi nimic.

– Dar de ce eutanasierea? insistă doamna Toader.

Domnul Milescu ridică ambele mâini cu palmele în sus.

– Este singura modalitate legală prin care putem efectua Transferul. După cum probabil știţi deja, nu acceptăm decât cazuri în care Transferul într-un trup nou este absolut necesar. Cu toate acestea, am avut cereri chiar foarte insistente de a efectua transferuri de personalitate pentru oameni aflaţi în plină putere. Am fost nevoiţi să le refuzăm, desigur, chiar dacă îndeplineau aceleași condiţii hâmm... financiare. Există accepţiunea universală că niciun om cu mintea întreagă, sănătos tun fizic, nu poate cere eutanasierea, oricât de mult și-ar dori să încerce o altă existenţă doar pentru că s-a plictisit de cea pe care o are, de altfel, foarte bună. Desigur, politica noastră este poate ceva mai liberală, dar înţelegem să ne supunem normelor de drept internaţionale.

– Dar prin actul în care domnul Siritean solicită eutanasierea, vă lasă toată averea dumneavoastră.

– Nu mie, ci fundaţiei pe care eu o reprezint aici, în România. V-am explicat motivele. Totuși, politica noastră este să renunţăm la o cotă de zece procente din ceea ce urmează să primim care să fie dată moștenitorilor, cu condiţia ca aceștia să renunţe să ne hărţuiască prin procese după ce domnul Siritean va pleca spre o nouă viaţă. Cred că veţi putea aranja asta, nu-i așa?

Avocata dădu instinctiv din cap. Însă spuse cu totul altceva:

– Eu aș propune ca, dacă domnul Siritean intenţionează să semneze contractul cu

dumneavoastră, să inserăm o clauză. Anume să vă facem plata numai după ce el ne trimite un semn din trecut. Ar putea să scrie pe o hârtie ce semn are de gând să ne dea, să o pună într-un plic sigilat, pe care îl vom depune la o terţă și neutră parte. Desfacem plicul după ce efectuaţi transferul. Dacă găsim semnul, ei bine, facem plata. Dacă nu, nu. Și vă dăm pe mâna poliţiei pentru escrocherie și omor, așa cum, de altfel, aţi mai fost acuzaţi.

– Într-adevăr, am fost acuzaţi de tot felul de chestii de rudele celor care au pornit spre o nouă viaţă. Acesta este și motivul pentru care oferim cele zece procente moștenitorilor, chiar dacă ne costă mai puţin să ne trimitem avocaţii în tribunale. Până acum n-a obţinut nimeni vreo condamnare împotriva noastră. Procedeul este perfect susţinut de argumente teoretice.

– Dar de nimic practic, insistă avocata. Nu aveţi nici cea mai mică dovadă palpabilă.

– Găurile negre, particulele subatomice, planeta Pluto sau chiar relativitatea și pot să continui, sunt doar câteva dintre descoperirile care au fost făcute mai întâi teoretic. Mult mai târziu s-au inventat experimente care să le confirme și practic. Încercaţi să înţelegeţi că oferim ceva cu totul unic: o nouă viaţă pentru cei care au ajuns aproape de sfârșitul primei. Există însă mai multe limitări, așa cum v-am explicat. Dar, spre exemplu, socotiţi mai plauzibilă conservarea trupului prin criogenie și dezgheţarea peste cine știe câţi ani, când se va fi inventat leacul împotriva bătrâneţii sau a tuturor bolilor?

– Oferiţi și așa ceva? întrebă repede doamna Toader. Parcă aţi spus că, la un moment dat, în timpul procedurii, Clientul meu urmează să fie îngheţat. Avem oferte și de la astfel de întreprinzători, care tot viaţă veșnică promit.

– Nu, deși procedura de conservare a trupului sau numai a capului prin frig se practică de zeci de ani și există într-adevăr pe piaţă mai multe

companii care oferă așa ceva. Însă noi credem că asemenea proceduri nu reprezintă nimic altceva decât un mormânt foarte scump. Îngheţarea pe care am menţionat-o asigură condiţiile necesare pentru transferul personalităţii. Dar totodată, prin îngheţare, se deteriorează ireversibil membranele celulare din cauza dilatării apei din organism și nu mai pot fi refăcute, asta dacă tot aţi întrebat. În ceea ce ne privește, aș mai menţiona că multe dintre marile invenţii ale ultimelor două sau trei secole au fost privite cu neîncredere, iniţial respinse și tratate ca înșelătorii. Cu toate astea, și-au făcut loc, în pofida unei armate de sceptici, aducând lumea la nivelul la care se află astăzi. Transferul de personalitate este o procedură bine cunoscută și excelent pusă la punct. Nici măcar nu este o descoperire foarte recentă, are peste douăzeci de ani, cu toate că aplicaţia comercială datează doar de vreo trei. Desigur, este puţin și va mai dura cel puţin încă pe atât până când oamenii vor accepta și această noutate. Implanturile dentare pe bază de ceramică s-au răspândit chiar mai greu, spre exemplu. Să știţi că până acum toţi Clienţii s-au îndoit de ceea ce oferim noi. Unii nu ne-au crezut și au oprit negocierile, iar această libertate o aveţi și dumneavoastră, în orice moment.

Domnul Siritean urmări cu încântare schimbul de replici dintre avocată și manager. Agresivitatea femeii îl făcea să se simtă în siguranţă. Doamna Toader se pregăti să dea drumul la altă întrebare tăioasă, dar domnul Siritean i-o luă înainte.

– Ce fel de semn? se interesă el.

– Ceva de genul unei opere caritabile, se precipită doamna Toader. Cum ar fi turla unei biserici, poate o sculptură într-un vârf de munte sau chiar o scrisoare depusă într-un seif. Sau poate aveţi o altă idee. Orice ne-ar putea confirma că aţi ajuns cu bine. Altfel, ceea ce propuneţi, domnule Milescu, mie îmi seamănă cu o schemă foarte

elaborată prin care îmi ucideţi Clientul ca să puneţi mâna pe averea lui.

Domnul Milescu hotărî că îi este de-ajuns. Cu o avocată dornică să se afirme și indiferentă la orice fel de argumente, îi era greu să-și convingă Clientul. Însă, în înţelepciunea lor, cei de la *Second Chance,* la fel ca oricare altă mare transnaţională*,* prevăzuseră și astfel de situaţii. Așa că recurse și el la o soluţie extremă ca să-i închidă gura. Trase un sertar al biroului și scoase la rândul său dintr-un mic teanc unul dintre dosarele cu coperte din piele fină, roșie, obţinut fără prea mare efort și păstrat tocmai pentru asemenea situaţii. I-l întinse hotărât femeii. De altfel, avea câte unul pentru fiecare membru al staff-ului domnului Siritean.

– Sunt convins că aţi vrea să studiaţi și acest material, rosti el cu o mină serioasă.

Femeia îl deschise și fu cât pe ce să-l scape jos. Fotografiile o înfăţișau clar în focul pasiunii, chiar la birou, cu mai tânărul ei amant care îi era subordonat. De fapt, pe birou, dezgolită până la brâu, cu picioarele petrecute în jurul taliei bărbatului. Și pe fotoliu. Încercaseră mai multe poziţii, inclusiv unele chestii pe care nici în vis nu le-ar fi permis în dormitorul conjugal. Acasă îi spusese soţului că a avut ceva mai mult de lucru, iar el o înţelesese. Și că este obosită, iar el o înţelesese din nou. Își sărutase copiii de noapte bună. Dar ei îi plăcuse, chiar foarte mult. Așa că repetase isprava ori de câte ori avusese ocazia, adică măcar o dată pe săptămână.

Închise repede dosarul cu coperte roșii și îl strânse atât de tare încât degetele i se albiră. Se îngălbeni și nu mai scoase o vorbă. Înhăţă paharul cu coniac uitat în faţa ei și-l sorbi dintr-o suflare, fără să se strâmbe sau să lăcrimeze, sub privirea uimită a domnului Siritean. Însă, domnul Milescu reluă firesc conversaţia. Fusese o joacă de copil pentru expertul lui să spargă primitivul sistem de

securitate al camerelor de supraveghere din biroul femeii.

– Desigur, înţelegeţi că așa ceva nu este posibil. Nu se poate să ne trimiteţi un semn.

– Ba da, chiar aș vrea o asemenea clauză, se grăbi domnul Siritean. Bravo, iată ce înseamnă să ai un avocat bun. Mie nu mi-ar fi trecut prin cap.

Dar domnul Milescu închise ochii pe jumătate și clătină ușor din cap.

– Oricât de mult am vrea, nu putem face asta. Din nou, s-ar crea paradoxuri. Imaginaţi-vă numai că dumneavoastră v-aţi trimite un semn dumneavoastră după o sută de ani! Dacă de acolo, din trecut, ne-aţi fi trimis deja un astfel de semn, atunci el există și în prezent, l-aţi cunoaște și, deci, nu mai poate fi considerat semn. În accepţiunea comună timpul nu este liniar decât dinspre trecut spre viitor și nici chiar atunci după unii. Poate v-ar veni mai ușor dacă v-aţi gândi la timp ca la o reţea căreia noi, oamenii, i-am atribuit sens și durată. Numai că, de fapt, toate punctele reţelei coexistă simultan. Înţelegeţi?

– Înţeleg doar că nu se poate, rosti deznădăjduit domnul Siritean.

– Cred că ar trebui să vă gândiţi la faptul că sunteţi printre puţinii oameni care pot beneficia de încă o viaţă. Una atent studiată, în care să cunoașteţi dragostea celor apropiaţi, să călătoriţi mult, să cunoașteţi toate plăcerile ascunse ale acelei lumi apuse. În care să iubiţi și să fiţi iubit, să trăiţi în belșug și îndestulare, să vă bucuraţi de o sănătate de fier și să priviţi cu drag la ce lăsaţi în urmă. Va fi o a doua viaţă foarte interesantă, domnule Siritean, indiferent pe care o veţi alege din cele aflate în oferta noastră. Și, trebuie să vă spun, oferta este comună pentru toţi Clienţii, din toate sucursalele. Folosim aceeași bază de date. Atunci când vă hotărâţi, punem o rezervare pe numele dumneavoastră, iar Gazda respectivă iese din ofertă. Bineînţeles, vă puteţi răzgândi oricând

și să alegeţi pe altcineva. Decizia finală poate fi luată chiar înainte de Transfer. Gândiţi-vă că a doua viaţă o ştiţi de pe acum. Iar aici nu intervine nimic aleator. Totul este deja cunoscut. Ştiţi precis că o să vă juliţi la genunchi la vârsta de cincisprezece ani, când veţi săruta prima fată, când veţi avea primul copil. Totul este aici. Viaţa viitoare o ştiţi de pe acum, chiar dacă atunci nu o să aveţi habar ce urmează și o să trăiţi ca pe adevărate realizări toate evenimentele existenţei pe care o alegeţi astăzi. Asta vindem noi.

O sclipire de speranţă prinse viaţă în ochii bătrânului. Posibilitatea de a părăsi scaunul cu rotile, de a putea să alerge iar, de a respira normal, de a avea din nou ochi și auz bun, de a scăpa de chinul zilnic al unei duzini de perfuzii care îl făceau să se simtă mizerabil, de injecţii și analize chinuitoare, de plosca în care i se aduna urina, de tubul cu oxigen fără de care horcăia la fiecare cinci minute, de doctori și asistente sâcâitoare roind în jurul lui, era ameţitoare. Trebuia să renunţe la tot ceea ce adunase, avuţie de care oricum nu se mai bucura de mult. Și la amintirile care, până la urmă, chiar nu și le mai dorea. Copiii crescuseră și îi rodeau din conturi ca nişte șoareci nesătui, iar cele două foste neveste, deși le pusese la punct cu bani mulţi, încă îi mai făceau viaţa amară cu tot felul de cereri nesăbuite, adresate de obicei prin canalele de știri. Și experienţa lui de-a face avere putea foarte bine să rămână în urmă. Privirea îi lunecă absentă peste tablourile agăţate de pereţi. Se întrebă dacă, nu peste multă vreme, și piese din colecţia sa personală și foarte valoroasă, care făcea parte din averea pe care urma să o doneze, o să li se alăture, dar constată că nici nu-i pasă.

Se dovedise că avuţia îi putea folosi la un singur lucru: să-și cumpere o existenţă nouă după ce pe actuala avea sentimentul acut că o risipise pe fleacuri. Se mai dovedi și că simţul său de a face afaceri nu funcţiona de această dată. Încă de la

început se gândise că s-ar putea să aibă de-a face cu niște impostori care voiau doar să-l scuture de bani. Pusese o armată de oameni să afle ce-i cu *Second Chance,* iar aceștia îi dăduseră o gamă largă de răspunsuri, unele foarte entuziaste până la extrem de sceptice. La fel, adică nimic concludent și foarte contradictoriu obţinuse și din rapoartele a numeroși savanţi cărora le plătise bani serioși ca să studieze materialele pe care le primise. Se decise când avu revelaţia că, indiferent dacă *Second Chance* era o escrocherie sau deţinea într-adevăr o tehnologie revoluţionară, îi oferea în primul rând o speranţă. Ceea ce, oricum, era mult mai bine decât nimic. Ceea ce, în actuala sa situaţie, oricum făcea toţi banii.

– Și când aș putea efectua saltul, mă rog, trecerea la cea de-a doua viaţă? întrebă animat de un suflu nou.

Încruntat, domnul Milescu luă o cască minusculă, cu un microfon atârnat de un fir aproape invizibil, pe care și-o puse în ureche. Atinse discret un senzor, murmură ceva, ascultă apoi atent și se lumină la faţă.

– Pot verifica, dar din experienţa mea, poate dura cam o săptămână, în care să completăm actele și să vă pregătim pentru Transfer. Putem să vă asigurăm Transferul în instalaţia de la Măgurele, care acum e în curs de încărcare. Echipamentele sunt nou-nouţe, de ultimă generaţie, iar personalul esenţial este adus din Elveţia. Nu există absolut niciun risc decât că Dispecerul îmi spune că sunt aproape de finalizare tratativele cu un magnat rus al petrolului. Dar, dacă îmi daţi răspunsul chiar acum, pot s-o rezerv pentru dumneavoastră. Asta, desigur, dacă nu cumva aveţi nevoie de mai mult timp ca să vă puneţi în ordine afacerile. Și, mai ales, să vă alegeţi existenţa din trecut în care vreţi să vă inserăm. Am pregătit câteva variante care credem că s-ar potrivi personalităţii

dumneavoastră. Dar, dacă o să doriţi altceva, mai putem căuta.

– S-ar putea spune că avem o înţelegere, zise domnul Siritean întinzând mâna. Crezi că ar mai fi ceva de adăugat? o întrebă pe doamna Toader.

Femeia sări în picioare și scutură din cap a negaţie, fără să ridice ochii. Își adună grăbită cele două dosare pe care le înghesui cu mâinile tremurânde în servietă și trecu în spatele scaunului cu rotile.

– Poate doar că am putea să revenim asupra acelui zece la sută dedicat moștenitorilor și să-l micșorăm la nouă la sută, răspunse zâmbitor în locul ei domnul Milescu strângând ferm mâna întinsă. Procentul rămas ar putea fi împărţit de devotatul dumneavoastră personal care a contribuit la acest proiect. Asta garantându-vă și de discreţia noastră absolută, bineînţeles, mai adăugă privind-o ţintă pe avocată.

***

De fapt, a durat mai mult de o săptămână după întâlnirea de la sediul *Second Chance* din București, pentru ca domnul Siritean să facă lucrurile exact așa cum își propusese. Semnase, aproape fără să citească, stufosul contract cu organizaţia care îi promitea o nouă existenţă. Semnase alte dosare, chiar mai groase, prin care își transfera averea către aceeași organizaţie. Cei cinci copii moștenitori, proveniţi din patru căsătorii, nici nu voiseră să audă de mărunţișul, de altfel foarte consistent, care le-ar fi revenit și amenințaseră deja cu procese care, din fericire, nu puteau fi pornite câtă vreme el era încă în viaţă.

Însă, la drept vorbind, domnului Siritean puţin îi păsa de disputele juridice pe care aceștia le puneau la cale cu *Second Chance*. Toate urmau să se petreacă după ce el pleca spre o nouă viaţă, pe care ajunsese să și-o dorească mai mult decât orice. Oricum, mult mai mult decât averea uriașă care, în

prezent, nu-i mai folosea decât ca să-și plătească biletul pentru un nou început.

În schimb, alegerea Gazdei se dovedi o adevărată provocare. După lungile sesiuni cu avocaţii, ai lui de o parte și ai *Second Chance* de cealaltă, abia aștepta să se retragă pentru a citi dosarele vieţilor celor care le trăiseră doar pentru a-i fi puse lui la dispoziţie. Încerca să-și imagineze că le trăia și el, la rândul lui, parcurgând absolut firesc totul, aproape de la început până la sfârșitul onorabil și lipsit de dureri. Desigur, sărise de la bun început peste propunerea de a-și lua a doua viaţă ca femeie. Nu găsea nimic atrăgător în a încerca chinurile nașterii în condiţiile secolului al nouăsprezecelea sau începutul secolului douăzeci. Mai era și problema de igienă care, în acele vremuri, era deficitară rău prin comparaţie cu standardele secolului douăzeci și unu.

Fără să știe precis de ce, dădu deoparte și existenţa tihnită a unui mărunt conte englez din secolul al optsprezecelea, trecu peste cea a unui industriaș german de la începutul secolului douăzeci provenit dintr-o familie prosperă și se opri la dosarul unicului fiu al unui bogat negustor armean românizat, din Iași, care trăise pe la jumătatea secolului al nouăsprezecelea. Existenţa acestuia era impecabil documentată, mai ales datorită faptului că lăsase un stufos jurnal personal pe care domnul Siritean îl citi, rescris în grafia contemporană, din scoarţă în scoarţă, aplecându-se în special asupra paragrafelor subliniate de specialiștii *Second Chance*, care atrăgeau atenţia asupra riscurilor la care se expusese personajul. Departe de a fi avut o existenţă liniștită, potenţiala Gazdă, al cărei nume încă nu îi fusese spus, participase, când nu împlinise încă șaisprezece ani, la Revoluţia pașoptistă. Fusese printre cei prinși de domnitorul Sturza, dar izbutise să fugă la Cernăuţi, împreună cu alţii, mituind cu aur gărzile care îi duceau în Turcia. Îl cunoscuse pe Cuza și pe

Kogălniceanu, iar mai târziu pe Eminescu, la Junimea. Mai mult, însoţise personalităţile care negociaseră Unirea Mică, iar apoi, încărcat de recunoștinţa noului domnitor, avusese o perioadă ceva mai liniștită, în care se căsătorise pentru prima oară și locuise periodic la Iași, dar și la o moșie apropiată.

Mai apoi luptase în grad de locotenent-colonel la Plevna, în Războiul de Independenţă. Aici se alesese și cu o foarte ușoară rană cu care, împreună cu averea considerabilă moștenită de la tatăl său, chibzuit investită în mai multe proprietăţi, în Moldova, în Rusia, dar și în sudul Franţei, în preajma Marsiliei, făcuse furori printre femei. De fapt, avusese trei neveste și șapte copii, dintre care trei de la tot atâtea dintre numeroasele lui ibovnice.

Visă cu ochii deschiși la acea existenţă. Ajunsese să și-o dorească mai mult decât orice își dorise vreodată. Avea să participe la formarea limbii și ţării. Ori, acesta era un destin cu mult mai măreţ decât afacerile, chiar și la scara uriașă la care ajunsese el să le desfășoare. Dădu de o parte gândul sâcâitor că, de fapt, era destinul altcuiva pe care el îl uzurpa. Acel cineva, de acolo din trecut, îl trăise și gata. Sau poate că, de fapt, el urma să-l traseze, pentru că teoria călătoriei în timp nu îi era deloc clară.

Era aventura pe care și-o dorise toată viaţa. Petreceri, dansuri sofisticate și aventuri cu femei elegante, cărora li se săruta mâna înainte de orice altceva, discuţii intelectuale înalte care urmau să ducă la naşterea naţiunii române, chiolhanuri bărbătești, cu vin și ţuică și mâncare adevărată, neprelucrată industrial, erau vremuri pe care își dori din tot sufletul să le trăiască.

– Pot să vă spun că aţi făcut o alegere excelentă, îi zisese domnul Milescu atunci când îi comunicase opţiunea. Se potrivește de minune cu

caracterul dumneavoastră, de om de acţiune. Doriţi să aflaţi numele persoanei, ca să puteţi verifica?

Însă domnul Siritean clătinase din cap. Aflase deja tot ceea ce avea nevoie să știe.

Așa că, într-o dimineaţă geroasă de iarnă, la aproape o lună din momentul în care avusese loc întâlnirea de la sediul din București al *Second Chance*, primi invitaţia de a se prezenta la Măgurele. Nerăbdător, ceru valetului să îi pună paltonul direct peste pijama și să-l încalţe la iuţeală cu doi galoși luaţi la întâmplare. Răcni la șoferul somnoros să scoată iute o mașină din garaj, ba îl mai și bruftului când acesta se interesă candid care anume. După ce se văzu instalat pe fotoliile din spate ale Mercedesului S600 Brabus, se simţi vinovat, dar și generos totodată, așa că scrise la repezeală pe o hârtie un act de donaţie prin care îi dăruia șoferului mașina care oricum era preferata acestuia. Bătu nerăbdător din picior când o luară spre sud pe Centura capitalei, pentru că însemna drumul mai lung, în loc s-o fi tăiat direct prin centru, probabil liber la acea oră matinală.

Abia mai rezista când șoferul, mut de uimire în faţa generosului act scris de mână, dar care ulterior se dovedi nul ca valoare juridică, îl transferă în cărucior și îl împinse către ușile cu senzori ale instalaţiei *Second Chance*. Nu văzu și nu auzi nimic, nici măcar când trecu pe lângă chipurile sumbre ale copiilor lui, veniţi cu neveste și soţi, cu proprii copii, cu avocaţi, dar și cu jurnaliști cu camere de luat vederi și microfoane, înșiraţi ca la paradă, de o parte și de alta a ușii de intrare, pentru că, de fapt, nu-i păsa absolut deloc de ei și nici de cum naiba prinseseră de veste. Nu băgă de seamă nici holurile albe, impecabil de curate, nici personalul amabil care îl preluase, nu mai văzu și nu mai auzi nimic, nici chiar felicitările domnului Milescu, care simţise și el nevoia să vină la eveniment.

Nu simţi nici cum îi rad puţinele fire de păr de pe creștet și nici injecţiile pe care medicii i le făcură în braţele sfrijite, ca să-i pregătească trupul pentru Transfer deoarece nimic, cu excepţia acestuia, nu mai avea importanţă. Adormi cu un zâmbet radios luminându-i buzele ofilite și cu visele despre viaţa nouă și minunată spre care se îndrepta zbătându-i-se sub pleoapele amorţite.

Tehnicieni și medici, îmbrăcaţi în costume albe, cu măști care îi făceau să semene cu scafandrii, îl duseră pe domnul Siritean în camera de transfer, îl așezară pe axul torului și părăsiră incinta în ordine. Restul procedurii decurse automatizat. Mai întâi se injectă ceaţă carbonică, menită să contribuie la răcirea trupului, dar mai ales la mascarea celor ce urmau să se petreacă. Apoi pompe uriașe de vid traseră afară și ultima moleculă de aer. Concomitent, scăzu violent și temperatura, proces ajutat și de heliul lichid, eliberat în reţeaua de tuburi proiectată să răcească torul. Toate astea se petrecură în mai puţin de o secundă, timp în care trupul domnului Siritean încă rezistă atât la decompresie cât și la îngheţ. În acel moment, se declanșă jerba uriașă de energie, sub formă de nenumărate fulgere, pe care lentile magnetice cu poziţii atent calculate, le călăuziră fără greș spre capul domnului Siritean. Dacă ar fi fost posibil, s-ar fi putut observa cum acestea îi mângâie pentru o clipă unică ţeasta rasă după care i-o carbonizează, iar trupul i se sparge în bucăţi care se împrăștie și se lovesc de pereţii torului și se fărâmiţează în particule, mai fine decât firele de nisip, absorbite instantaneu de pompe și depuse într-o grămăjoară anonimă. Dar, din fericire, energiile implicate în proces nu permiteau niciun fel de înregistrări sau observaţii.

Poliţiștii, în frunte cu doamna avocat Toader, sosiră concomitent cu asistentul care adunase cu grijă și puse într-o urnă pulberea rămasă din trecerea pe Pământ a domnului Siritean, pe care se

pregătea s-o înmâneze rudelor, așa cum stipula contractul.

– Opriţi imediat totul, strigă doamna Toader, fluturând o hârtie cu mai multe ștampile pe ea. Am un ordin judecătoresc.

Personalul elveţian se retrase timorat, făcându-se nevăzut prin diferitele încăperi care găzduiau instalaţia,lăsându-l, după cum era și firesc, pe domnul Milescu să dea piept cu intrușii. În definitiv, el angajase Clientul, el negociase și tot el primise un comision foarte frumos pentru această ispravă.

Le ieși în întâmpinare cu braţele întinse.

– Nu, nu, nu, este o greșeală. Avem toate documentele semnate de domnul Siritean prin care solicită procedura. Este totul în regulă.

Doamna Toader zâmbi maliţios.

– Și unde este el, ca să confirme?

– Procedura s-a terminat. Domnul Siritean a plecat spre o altă viaţă.

– Așa, deci. Sigilaţi totul și luaţi personalul pentru interogatorii, porunci avocata, iar un procuror tânăr, aflat ceva mai în spatele poliţiștilor, o aprobă imediat.

Aceștia se răspândiră peste tot și, în curând, apărură cu specialiștii elveţieni, nedumeriţi, cu mâinile prinse la spate cu cătușe de plastic, de unică folosinţă. Imediat ce aceștia au fost scoși, apărură copiii domnului Siritean. Vorbeau toţi odată dând impresia unui balaur cu mai multe capete. Doamna Toader îi amuţi cu un gest. Părea că au mare încredere în ea.

– Instalaţiile rămân sigilate până când instanţa se va pronunţa în cadrul unui proces colectiv de daune, intentat de moștenitori, decretă ea. Asupra averii defunctului s-a pronunţat deja. Ea revine, de drept, moștenitorilor.

– Așa ceva nu se poate, protestă domnul Milescu. Avem actele, semnate și legalizate. Au chiar și apostilele avocaţilor domnului Siritean.

– Sunt nule, tună doamna Toader. Nu fac doi bani. Domnul Siritean nu era în deplinătatea facultăţilor mintale când le-a semnat.

– Dar avem trei experţi independenţi care au confirmat asta în scris. Domnul Siritean a trecut printr-un proces complex de evaluare psihiatrică din care a reieșit că a fost perfect sănătos.

– Noi avem, în schimb, o hotărâre judecătorească, i-o întoarse doamna Toader. S-a terminat. Bunurile vor reveni, așa cum am spus, moștenitorilor.

– Bagă-ţi expertizele în cur, se auzi un răcnet dinspre copiii domnului Siritean, dar avocata îi amuţi iar cu o privire crâncenă.

– Nu se va termina așa, își regăsi curajul domnul Milescu în timp ce doi poliţiști mascaţi îi prindeau mâinile la spate. Avem și noi avocaţi și mai avem și suficientă expertiză. Până la urmă, vom câștiga. Întotdeauna câștigăm.

Doamna Toader își apropie faţa de a lui și-i șopti complice:

– Chiar și atunci când sunteţi acuzaţi de crimă?

– Ce crimă? N-o să te scoţi cu asta. Eutanasia este legiferată.

– Ba n-a fost, îl contrazise cu reală plăcere doamna Toader.

– Dar este lege, votată de parlament.

– Și contestată la Curtea Constituţională de către președintele ţării, care n-a promulgat-o, deci nu e în vigoare, completă avocata. După cum vezi, avem și noi ceva bani și ceva cunoștinţe. În acest caz, doar una singură. Nici nu trebuiesc mai multe. Dar uite, moștenitorii m-au împuternicit să-ţi fac o propunere, pentru că n-au chef să se hârjonească prin tribunale cu voi. E în avantajul ambelor părţi. Aţi putea primi unu la sută dacă semnaţi un document prin care renunţaţi la plângeri. Și, ceea ce e chiar mai important, scăpaţi de pușcărie. Putem emite mâine mandatele de arestare preventivă – procurorul cel tânăr aprobă supus –,

iar până atunci voi sunteţi de mult în Elveţia, iar de acolo nu vă mai extrădează nimeni. Nici noi n-o să fim prea entuziaști în a vă cere, așa cum a fost în cazul arabului ăla care a răpit niște jurnaliști, cred c-aţi auzit de el. Ei, ce zici? mai întrebă, dar știu că a câștigat în clipa când domnul Milescu își plecă, umil, capul înainte de a fi condus afară de poliţiști. O noapte în arestul poliţiei capitalei ar fi trebuit să fie suficient pentru a înmuia pe oricine. În caz că nu le ajungea, ea oricum aranjase ca mandatele să fie eliberate pentru douăzeci și nouă de zile.

Femeia se întoarse și zâmbi triumfătoare către un bărbat aflat în spatele rândului moștenitorilor. Amantul ei îi răspunse cu o fluturare de mână. Doamna Toader, de fapt viitoarea fostă doamnă Toader, pentru că pornise deja divorţul, respiră ușurată. Avusese o zi bună. Deși cheltuielile, și nu fuseseră puţine. le plătiseră ei, negociase și obţinuse de la moștenitori zece procente din averea domnului Siritean în cazul în care va reuși s-o câștige pentru ei. Acum îi părea puţin rău că nu ceruse mai mult, mai ales că trebuia să renunţe la un procent din ce obţinuse pentru ca investitorii de la *Second Chance,* puși pe afaceri în România, să își ia tălpășiţa. Pentru doar o clipă se gândi la domnul Siritean, din a cărui avere își trăsese deja o felie consistentă. Oare ajunsese unde își dorise? Uită imediat de asta pentru că-i venise o idee: poate totuși nici acel procent nu era pierdut și putea fi negociat cu scoaterea de sub sechestru a instalaţiilor, care, fără îndoială, făceau mai mult de atât.

Se lumină la faţă și porni spre bărbatul ce îi era, desigur, viitor soţ, care o aștepta cu braţele deschise.

***

Tânărul, ţinând încă ochii închiși, se trezi, căscă zdravăn și se întinse ca un mâţ pe laviţă, pe sub oghealuri. Sări din pat și aproape se împiedică în

cămeșoaia de in în care își petrecuse noaptea. Scoase ţucalul de sub pat, suflecă poalele cămeșoaiei și-și deșertă cu zgomot conţinutul din vezica udului, reușind să nu stropească prea tare și podelele bine spălate de slujnice. După care, dădu la o parte perdelele grele, de catifea și deschise larg fereastra. Din ograda gospodăriei năvăliră zgomotele Iașilor, pentru că ziua de muncă începuse demult și pentru slugile aduse de la ţară ce mișunau prin ograda conacului, cărora și el, alături de alţi tineri vizionari, dar de-a curmezișul cu tătâne-său cu care se sfădise rău din această pricină chiar ieri, voia să le redea libertatea.

Azvârli pe geam conţinutul ţucalului, iar asta fu ca un semnal pentru cei doi câini mari, ciobănești, Ursu și Slutu, care veniră ca în fiecare dimineaţă, la fereastră. Grumazurile matahalelor ajungeau până la pervaz, iar el își băga mâinile în blana lor miţoasă și-i flocăia și-i scărpina, după care le azvârlea câte un os, luat de la bucătărie și pus de cu seară deoparte.

Numai că, în această dimineaţă, câinii îl mirosiră și îl mârâiră. Ba chiar Slutu, cel cu urechea dreaptă pe jumătate lipsă de la o încăierare cu altă jivină, încercă să-l muște. Abia scăpă, trântind nedumerit fereastra. Ziua nu începuse prea grozav. Mai era și visul care încă nu plecase odată cu fumurile somnului, în care el se vedea într-o cu totul altă lume, plină de calești fără cai, care alergau cu mare viteză pe niște fâșii gri și drepte și clădiri înalte, cu oameni îmbrăcaţi în veșminte care de care mai ciudate. O lume în care se făcea că el era un moșneag aciuat într-un scaun cu roţi, unde de-abia își mai trăgea sufletul. Se gândi s-o întrebe pe ţaţa Frosa, ţiganca cea bătrână care dădea în ghioc și-n cărţi, ce să însemne toate astea, dar uită o clipă mai târziu când își aminti că trebuie să ajungă la hotelul Petersburg ca să asculte proclamaţia lui Vasile Alecsandri.

Avea o revoluţie de făcut.

Restul zilelor

Poarta blindată în faţa căreia Nelson aștepta de mai bine de o jumătate de oră era pur și simplu uriașă. Măsura mai mult de șase metri înălţime, cam tot atât cât și zidul, de deasupra căruia se iţeau rotocoale de sârmă ghimpată, care înconjura perimetrul clinicii. Începuse să-și piardă răbdarea și, cu toate că nu se zărea nimeni, avea sentimentul că este cercetat, probabil de ochi și senzori electronici, plasaţi discret. Părea mai mult intrarea unei baze militare decât a unei clinici medicale private.

Poarta lunecă în viteză spre dreapta, mult prea ușor pentru aparenta ei masivitate, fără să producă niciun zgomot. Păși încordat dincolo de ea.

– Domnul Nelson? Întrebarea sună liniștitor, iar vocea ușor piţigăiată îl destinse.

Aparţinea unui bărbat, nu prea înalt, gras, cu faţa rotundă, aproape lipită de trup prin două cute mari de grăsime, aflate într-o perpetuă mișcare, din cauza fălcilor puternice care mestecau ceva, probabil chewing-gum.

– Toţi de pe aici îmi spun Piggy, chicoti în timp ce-i întinse o mână grăsulie și umedă ce ieșea din mâneca salopetei verzui cu care era îmbrăcat. Pe piept, deasupra inimii, îi atârna o tăbliţă dreptunghiulară albă, pe care era scris cu litere minuscule „supraveghetor-șef“, urmate de un cod de bare sub care se mai distingea ceva, probabil un număr.

– Nu prea aveţi a vă teme de hoţi pe aici, rosti Nelson cercetând încruntat împrejurimile și poarta blindată care tocmai se închisese.

Perimetrul îngrădit părea foarte mare. Era acoperit cu o reţea de alei înguste, albe și strălucitor de curate. Între alei se afla gazon tuns

mărunt si uniform. Clădirile, de asemenea albe, erau grupate către centrul perimetrului, dispuse geometric în șiruri regulate, delimitate prin garduri vii din arbuști de mărime mijlocie.

– Hi, hi, chicoti din nou Piggy, sunteţi prima persoană care pătrunde aici ca vizitator. Nu știu cum de v-a dat șeful cel mare autorizaţia să intraţi în clinică. Veţi scrie despre ea în ziare? Mira-m-aș, locul ăsta are secretele cele mai bine păzite de când e lumea. Dar mai știi ce-i în capetele șefilor? S-o fi răzgândit, asta e!

Nelson nu spuse nimic. Șeful clinicii avea planuri politice ambiţioase. Asta fusese șansa lui de a pătrunde în clinică. De mai bine de un an implicase o întreagă echipă de investigaţii a ziarului la care lucra pentru a cerceta trecutul unui singur om. Al celui ce-i putea da autorizaţia de vizitare. Găsiseră ceva, nu-și mai amintea precis ce anume, un fleac aproape obișnuit, dar suficient să facă una cu pământul o viitoare carieră politică. Societatea fusese mereu la fel, taxase aspru pe oricine nu-i prezentase o mască impecabilă. Așa se putuse negocia. Sub amenințarea că-i publică trecutul, șeful cedase și-i permisese să viziteze clinica. Doar el singur. Fără fotoreporter, fără niciun fel de înregistrări. Articolul urma să fie scris tot în clinică și trebuia citit mai întâi de director şi, eventual, cenzurat.

– Nu trebuie făcută, în niciun caz, prea multă vâlvă. O să poţi scrie câte ceva, dar numai după ce văd și eu. Nu înregistrezi nimic, de altfel o să avem noi grijă de asta. Ce o să scrii după ce pleci de aici, te privește, pot sa dezmint sau să te dau în judecată oricând. Astea sunt condiţiile, indiferent ce-ai face. Pricepi? îi mai spuse, după care îl dăduse afară din birou, ca pe o gânganie sâcâitoare.

– Ce-aţi dori să vedeţi mai întâi, domnule Nelson?

Se opriseră la intersecţia câtorva alei care duceau spre pavilioane. Cercetă nehotărât clădirile.

– Să începem de acolo. Arătă, la întâmplare, cu mâna, o clădire ceva mai depărtată de celelalte, lipsită de arbuștii care înconjurau alte pavilioane.

Grăsanul ezită o clipă, apoi spuse:

– Nu, acolo nu putem merge.

– Directorul mi-a spus că pot să vizitez tot, rosti apăsat privindu-și însoţitorul drept în ochi. Nu ţi-a comunicat asta și dumitale?

Piggy clipi des, plecă privirea și scoase anevoie un mic radiotelefon din buzunarul pantalonilor, îl porni și murmură ceva neinteligibil în microfon. Ascultă atent răspunsul, încetă chiar să-și mestece guma, iar faţa îi căpătă o expresie atentă și preocupată. Dădu din cap de câteva ori, semn că a priceput, după care strecură minusculul aparat la loc în buzunar.

Trăsăturile i se destinseră, chipul îi exprimă din nou nepăsare. Reîncepu să-și mestece guma.

– Mă rog, dacă așa a spus... Dar v-aș propune să-l lăsăm mai pe la urmă. Aș zice să începem cu ăsta, îi arătă o clădire mult mai înaltă decât celelalte, înăuntru se află Voluptoasa Afrodita. Nu-i chiar ăsta numele ei, chestiile astea sunt secrete, înţelegeţi că eu chiar nu pot să vi le spun. Noi i-am botezat pe toţi pacienţii cu câte un nume de împrumut pe care-l poartă atât timp cât stau la noi. Ei, arată din mers către pavilionul spre care tocmai se îndreptau, îi mai spunem și Dita, e mai scurt, iar cazul este unul dintre cele mai interesante.

– Ce vrei să spui prin: „atât timp cât stau la noi“? Pleacă vreodată? A plecat vreunul?

Piggy își înfundă mâinile în buzunarele bluzonului care, astfel umflate, dădură o dimensiune de-a dreptul grotescă pântecelui său.

– Nu, până în prezent n-a plecat nimeni din câte știu. Și știu, chicoti, sunt aici chiar de când s-a înfiinţat clinica. Pacienţii sunt trataţi cât se poate de bine, conform cu ultimele descoperiri din

medicină, uneori chiar mai mult, adică li se administrează tratamente experimentale. Se merge pe principiul de a-i împiedica să-și facă rău, lor sau altora. Și de a le fi cât mai bine cu putinţă. Dar de plecat, n-a plecat vreunul. Șansa de a se face bine există însă, cel puţin teoretic.

Clădirea era cochetă. Ferestrele aveau perdele delicate și ghivece cu flori pe pervazuri. Terenul din jur, îngrădit de liziera de arbuști, era presărat cu scaune pliante și măsuţe în mijlocul cărora erau înfipte umbreluţe viu colorate. Pe scaune, sub umbrele, la adăpost de razele fierbinţi ale Soarelui, stăteau mai mulţi bărbaţi goi sau foarte sumar îmbrăcaţi. Nu discutau între ei, ci pur și simplu stăteau nemișcaţi, cu privirile pierdute, visătoare. Niciunul nu păru să le remarce trecerea.

– Știu ce boală au? Oricum, normali nu par, spuse Nelson.

– Nu sunt pacienţii noștri, îl informă grăsanul și chicoti iar. Sunt bărbaţii Ditei.

Nelson observă că însoţitorul său mesteca mai arbitrar guma. Stropi mici de salivă îi curgeau pe la colţurile gurii. Urcară câteva trepte tăiate în marmură albă. Ușile, din sticlă fumurie, se retraseră cu un fâșâit din calea lor, când intrară.

Întreaga suprafaţă a parterului clădirii era ocupată de o cameră unică, în centrul căreia se afla un pat imens pe care stătea tolănită o femeie goală. Mai mulţi bărbaţi o sărutau peste tot, în timp ce unul făcea dragoste cu ea. Acesta își încordă brusc trupul și tresări convulsiv de câteva ori, cu faţa și ochii întredeschiși, exprimând o plăcere fără margini. După mai puţin de un minut, plecă fruntea, părăsi patul și apoi încăperea. Imediat, un alt bărbat îi luă locul.

– Are aproape o sută de bărbaţi femeia asta, rupse tăcerea Piggy. Iar treaba lor este să o muncească zi și noapte, cu schimbul.

– Vrei să spui că ea face dragoste întruna?

– De vreo patru ani, de când a fost adusă aici, n-a stat o clipă. Vine dintr-o familie foarte bogată, ai cărei membri, ca să nu-și împrăștie averea, s-au tot căsătorit între ei. Dita e ultimul lor vlăstar, un soi de accident genetic.

Nelson nu avu niciun moment impresia că asistă la o scenă porno. Felul în care femeia făcea dragoste dezvăluia ceva mult mai profund, ca un fel de furie mută. Nu era nimic erotic între ea și bărbaţi.

– Cum de a ajuns tocmai la voi?

– Păi, cât a stat afară, cu familia, a scandalizat întreaga ei societate prin numărul mare al amanţilor și prin faptul că-și găsea cele mai năstrușnice locuri unde să se împerecheze. Probabil că ai ei ar fi ţinut-o și așa, dar după ce i-au murit primii trei soţi, ne-au expediat-o nouă, a fost mai simplu decât să încerce iar să mușamalizeze totul. Sau mai ieftin, deși în mod cert aici nu este o clinică pentru orice buzunar.

– Ea i-a ucis?

– Asta nu-i prea clar nici în ziua de azi. Cert este că inșii sfârșeau de epuizare, cel puţin asta a reieșit la necropsii. De altfel, toţi bărbaţii de aici sunt schimbaţi din trei în trei luni, altfel nu ar rezista. Și așa îi mai ţinem noi încă o lună, până se mai întremează.

– Dar cum îi adunaţi? Și, mai ales, de ce fac asta?

– V-am mai spus, domnule Nelson, familia ei e foarte bogată. Sunt pur și simplu bine plătiţi. În plus, se pare că le place, Dita îi atrage ca un drog. Unii au spus, înainte de a pleca de aici, că nu au trăit voluptate mai mare. De altfel, trebuie să-i luăm cu forţa după ce le expiră termenul. Evident, semnează un angajament, când pleacă, să nu dezvăluie nimic. Pentru mai multă siguranţă urmează și un tratament hipnotic. Hop, nu știu dacă ar fi trebuit să vă spun și asta...

– Și zici că nu se oprește absolut niciodată? Nu doarme, nu mănâncă, nu iese și ea la plimbare? Nu-și face niciodată nevoile?

Se apropiară de pat. Nelson izbuti să vadă pentru câteva clipe faţa femeii, înainte de a fi din nou acoperită de bărbaţii ce o înconjurau. Era foarte frumoasă; din buzele ușor întredeschise ieșeau gemete și oftaturi de plăcere ce produceau o încântare vizibilă bărbaţilor care o înconjurau.

– Înainte de a fi adusă în acest pavilion, Dita a fost intens studiată de medicii noștri. Adormită, bineînţeles, altfel n-ar fi fost posibil. Se pare că în loc de uter are un fel de stomac, o malformaţie genetică. Cu spermă, cu asta se hrănește! Nici măcar cei ce au cercetat-o nu s-au prea lămurit cum stau lucrurile, n-au avut decât vreo două ore la dispoziţie. Lipsită de alimentul ei preferat, se zbârcește și slăbește văzând cu ochii. În schimb, cât timp are bărbaţi, nu îmbătrânește nici măcar o secundă, deși nu e niciodată altfel decât acum, adică semilucidă. E fericită aici, chiar dacă intelectul nu-l are mai dezvoltat decât al unui pui de pisică.

Nelson începuse să se excite. Înţelese că, nu atât scena la care asista era motivul, ci parfumul care umplea încăperea. Un parfum greu, insinuant, dar plăcut, emanat de trupul femeii. Asemenea parfumului cu care o floare atrage albinele.

Grăsanul îl cercetă îngrijorat.

– Să plecăm de aici, poate deveni periculos, îi șopti.

Își urmă năucit însoţitorul, fără să-i pese încotro se îndreaptă. Parfumul persista, vag, în jurul clădirii. Excitarea și euforia care îl cuprinseseră nu îl părăsiseră complet când ajunseră la o altă clădire, mică, dar foarte solid construită, în care intrară după ce Piggy deschise, cu efort, ușa grea, din metal.

– Aici stă Jack Vârcolacul, rosti Piggy gâfâind în urma efortului. Își șterse cu mâneca transpiraţia

abundentă de pe faţă. În încăpere era întuneric, dar grăsanul se mișcă abil către un mic tablou electric, aflat lângă intrare și apăsă un întrerupător. Luminată, camera arăta foarte mică. Aproape toată era ocupată de o cutie dreptunghiulară, din metal, aparent fără nicio deschizătură. Patru coloane groase din metal o susţineau la capete. Un mănunchi gros de fire și tuburi ieșea din fundul cutiei și dispărea în podea.

– Înăuntru se află Jack Vârcolacul. E celebru, printre noi vreau să zic. Se află numai de câteva luni în clinică. Lada asta e singura modalitate de a-l păstra teafăr, deși, după câte a păţit, numai teafăr nu e!

Nelson cerceta gânditor cutia. Mângâie metalul rece și îl ciocăni. Bătu ușor și în partea de deasupra, care scoase un sunet înfundat. Simţi, pe mână, o tremurătură vagă, ca de la un câmp electric.

– De ce-l ţineţi băgat aici? Ziaristul se opri în faţa lui Piggy și își încrucișă mâinile la piept.

– Ca să nu se afunde în pământ. Are și Jack mica lui istorioară. Era vagabond sau cam așa ceva. Pe atunci era lucid. Până când, ziua în amiaza mare, sub privirile mai multor trecători, pe o stradă circulată, a început să se afunde în asfalt. A ţipat, a dat din mâini, s-a zbătut, a făcut zarvă. Până a sosit Poliţia, el dispăruse deja lăsând o gaură în urmă. L-au scos lucrătorii de la serviciul de salubritate, inconștient, de la vreo zece metri sub pământ. L-au dus la spital, dar când și-a revenit, le-a perforat și lor planșeele la vreo trei nivele până și-a pierdut cunoștinţa. Atunci ni l-au adus nouă. Am avut ceva de furcă până i-am amenajat camera asta și accesoriile. A trebuit să-l ţinem sub sedative.

Grăsanul își însoţise explicaţiile cu gesturi largi. Își scoase guma din gură și o lipi de una dintre coloanele metalice de susţinere. Nelson zâmbi ironic.

– Chiar te aştepţi să cred una ca asta? Îmi arăţi o cutie și-mi spui că în ea se află un soi de hocus-pocus care cântărește tone și sparge strada! Uite, scoase din buzunar o cutie de chibrituri, aici se află un orășel în miniatură, ce zici, mă crezi? Trase sertărașul cutiei și luă încruntat un chibrit; îl aprinse, și când arse până la jumătate, suflă delicat și stinse flăcăruia.

– Desfă lada, vreau să arunc o privire și pe urmă mai stăm de vorbă.

– Domnule, incinta nu a fost desfăcută de când l-au pus înăuntru! Întregul sistem împreună cu amortizoarele, bătu cu palma în stâlpul de care își lipise guma, au fost prevăzute pentru situaţii accidentale. Noi nu avem alte informaţii din interior decât ceea ce ne vine zilnic pe aici, spuse alarmat și lovi cu piciorul în mănunchiul de fire și tuburi. Tot pe aici îl hrănim. Uneori discutăm cu el.

– Discutaţi? Cum adică?

– Sunt microfoane și în cutie, putem încerca, dacă vreţi.

Fără să mai aștepte răspunsul, Piggy apăsă un buton de pe tabloul electric. Un difuzor invizibil transmise sunetul scos de o respiraţie regulată.

– Jackie, sunt eu, Piggy. Mă auzi? rosti grăsanul.

Difuzorul transmise câteva mormăieli neinteligibile.

– Avem vizitatori, Jack, spune câteva cuvinte pentru oaspetele nostru.

Însă difuzorul amuţi și, oricât încercă grăsanul să provoace o discuţie, nu obţinu niciun alt rezultat.

– Nu-i prea comunicativ. Medicii care se ocupă de cazul lui, după câteva luni, abia au adunat vreo sută de cuvinte rostite de Jack. Au ajuns la concluzia că e destul de teafăr, psihic vorbind, dar a căpătat un soi de fobie pentru tot ce înseamnă spaţiu deschis. Nu suportă nici măcar ceea ce-i sugerează asta, de pildă, conversaţiile venite,

evident, din afara cutiei lui. La început, ca să-l facă să vorbească, îl amenințau că-i deschid sălașul, însă după ce s-a convins că n-avem de gând să facem asta, a încetat aproape complet să mai răspundă.

– Deschide-o, rosti încet, dar ferm, ziaristul.

– Cum... Nu se poate, v-am spus doar. Ochii supraveghetorului păreau că ies din orbite.

– Directorul mi-a spus că pot să văd orice. Sau ai uitat? Nelson îi scoase, cu o mișcare precisă, radiotelefonul din buzunar și i-l puse în palmă.

– Poftim, întreabă-l. Cere-i aprobarea. Dar să nu vii la mine cu povești de-astea, de adormit copiii, îi spuse tăios, mulțumit că-și poate lua revanșa pentru episodul din clădirea Ditei care încă nu-i ieșise din minte. După ce se înfruntară din priviri câteva momente, Piggy ridică încet aparatul și, din nou, șopti ceva neinteligibil. Ascultă atent, după care spuse:

– Cum doriți. Îl vom ridica, dar nu ne asumăm niciun fel de răspundere pentru ce va urma. Dacă țineți așa de mult să-l vedeți, rămâneți pe lângă cutie. Eu am să comand de aici ridicarea capacului, rosti și se trase cât mai aproape de ușă, lângă tabloul electric.

Apăsă câteva butoane; partea superioară a cutiei se detașă cu un pocnet înfundat și se ridică încet, fără zgomot. Pentru Nelson, clipele care urmară se derulară ca o succesiune fulgerătoare de imagini. Zări întins în cutie un bărbat costeliv, mărunt, cu părul și unghiile neobișnuit de lungi. Acesta deschise ochii și clipi nedumerit de câteva ori. Când realiză ce se întâmplase, fața i se crispă, cuprinsă de o nesfârșită groază. Scoase un urlet prelung, animalic, care stârni ecouri între pereții metalici. Mușchii slabi i se încordară nefiresc, asemenea unor funii, iar firele și tuburile care-i intrau în brațe se rupseră și șfichiuiră în toate părțile.

Totul începu să se cutremure. Pistoanele care susţineau cutia începură să se retragă, însă, după câteva secunde se încovoiară și începură să se afunde în podea. Pereţii metalici ai încăperii crăpară cu pârâituri prelungi în câteva locuri.

Ziaristul își pierdu echilibrul și se rostogoli pe podea. Se ciocni cu capul de un perete și își pierdu cunoștinţa. Când își reveni, se afla întins pe gazonul din exteriorul pavilionului. Gemu, își duse o mână la ceafă și își masă ușor zona lovită. Capul îl durea groaznic. Piggy îi întinse o pilulă.

– Luaţi asta, o să vă simţiţi mai bine. Am reușit să închid la timp capacul, înainte ca Jack să dărâme totul. Câte ceva tot a stricat. Îi arătă fisurile apărute pe clădire. Poate, de acum, se va dovedi mai receptiv la amenințarea cu deschisul cutiei.

Grăsanul nu părea să-i poarte pică pentru felul în care îi vorbise. Începuse să-i devină aproape simpatic. Îl ajută să se ridice și să facă vreo câţiva pași în timp ce sporovăia fără oprire.

– Nu știe nimeni cum face ca să-și mărească greutatea, dar cei care cercetează cazul sunt de părere că ar fi posibil să ajungă în centrul Pământului, dacă ar fi lăsat liber. Cu condiţia să fie conștient, bineînţeles. Cât timp nu e lucid, are greutatea obișnuită, cum o avea până a fi adus aici. Se pare că fenomenul apare dacă îi este teamă. Prima oară, când a găurit strada, era să fie călcat de o mașină, deși mai mulţi martori susţin că el s-a aruncat în faţă, ca și cum ar fi vrut să se sinucidă. Dar cine are grijă de destinul lui n-a lăsat să se întâmple asta. Nelson găsi puterea să mai adreseze o întrebare.

– Cine plătește pentru el? Vreau să zic pentru toate astea, costă ceva, nu?

– Ohoho, costă, nu glumă. Jack e un fel de bursier. Și nu e singurul. Mai sunt cazuri pe care clinica noastră le preia, chiar dacă nu au în spate vreun sponsor. Raţiunea e că dacă, în viitor, apare

vreun caz similar, vom fi pregătiţi să-l tratăm, dacă este posibil, dar, mai ales, să-l cazăm. Umblă vorba că ar fi rost și de niscai bani federali, îi șopti complice, dar asta n-o ştiţi de la mine.

Efectul pastilei începu să se facă simţit și durerea de cap se transformă într-o apăsare ușoară, după care dispăru cu totul. Se lăsă condus de Piggy către alt pavilion.

Ajunseră în faţa unei clădiri de mărimea unei case obișnuite, cu aspect prietenos, mai puţin ferestrele, complet neobișnuite: foarte mari, rotunde, câte două pentru fiecare perete, înzestrate cu un sistem de deschidere asemănător cu obturatorul unui aparat fotografic, care înconjurau clădirea cam la jumătate din înălţimea ei. Nu se zărea nimic asemănător unei uși.

Se opriră la vreo douăzeci de metri de casă, în dreptul unei dungi roșii trasate pe aleea de acces. Grăsanul scoase o altă lamă de chewing-gum, îi desfăcu preocupat ambalajul și o azvârli în gură.

– Să nu vă speriaţi de reședinţa lui Aviatic Tom. Efectul începe imediat după linia roșie.

Linia se întindea și pe gazon, descriind un contur complicat, cu multe sinuozităţi, semănând cu un cerc foarte neregulat. Grăsanul mototoli staniolul în care se aflase guma de mestecat, făcu un ghemotoc și-l trimise, cu un bobârnac, dincolo de linia roșie. Cocoloșul căpătă o traiectorie ascendentă și se opri undeva deasupra clădirii.

Trecură linia. Pe măsură ce înaintau, Nelson simţi că se înalţă ușor în aer ca și cum s-ar fi deplasat pe o cărare invizibilă. Însoţitorul său, deloc tulburat, o luase deja cu câţiva pași înainte, pășind firesc. Îl urmă cu o strângere de inimă. Când înălţimea deveni mai mare de un metru, simţi un gol în stomac când privi în jos.

Nu avu în niciun moment vreo senzaţie de plutire sau de pierdere a greutăţii. Se opriră în dreptul uneia din ferestrele circulare care, cu un fâșâit, se deschise.

– Salut, Tom, strigă Piggy intrând. Lui Nelson îi trebuiră câteva secunde ca să priceapă cui se adresase însoţitorul său.

– Bine aţi venit! El este unul nou?

Vocea venea de undeva de sus, unde, de obicei, se află tavanul. Dându-și capul pe spate, ziaristul văzu un bărbat, foarte înalt, tolănit comod într-unul dintre fotoliile aflate în faţa unei măsuţe. Pe măsuţă aburea o ceașcă în care se afla un lichid, după toate probabilităţile, cafea. Uluit, Nelson se lipi în mod reflex de unul dintre pereţii apropiaţi, speriat ca nu cumva toate cele aflate în tavan să-i pice în cap.

– Nu vă fie teamă, în interiorul casei, Aviatic Tom poate controla efectul după dorinţă, îl liniști Piggy care îi remarcase gestul.

Bărbatul cel înalt se ridică din fotoliu, își încheie sacoul în carouri cu care era îmbrăcat, după care păși tacticos pe tavan până ce ajunse la unul dintre pereţi. La fel de firesc, păși pe perete, apoi pe podea până ce ajunse în dreptul lor. În toată această deplasare nu-și pierduse niciun moment poziţia verticală. Strânse mâna lui Piggy, apoi i-o întinse ziaristului care, la rândul său, i-o strânse.

– Dumnealui este de la un ziar, vrea să scrie despre ceea ce vede pe aici, făcu Piggy prezentările. E bine să știţi, domnule Nelson, că Tom nu este... adaugă și făcu un gest semnificativ, ciocănindu-și tâmpla cu degetul arătător. Se află aici de bunăvoie, prin forţa lucrurilor fiind silit să urmeze un tratament.

– Mda, n-ar fi rău să apar la ziar, rosti Tom eliberând mâna lui Nelson. Dintotdeauna mi-am dorit ca ea sa afle că nu sunt un oarecare. Dar vai, cât sunt de nepoliticos, luaţi loc. Le arătă fotoliile și măsuţa din tavan. Vă pot oferi cafea sau, poate, o răcoritoare.

– Mai bine nu, mârâi Nelson. Putem sta de vorbă și aici.

– Nu se poate, insist. Veniţi, nu vă fie frică. Și mie mi-a fost destul de greu la început, când s-a făcut simţit efectul, îl încurajă Tom, după care, fără să mai aștepte vreun răspuns, porni pe același drum pe care venise.

Grăsanul îl urmă, pășind firesc pe perete, apoi pe tavan, după care se așeză comod, picior peste picior, într-unul dintre fotolii. Nelson îi urmă, se așeză și el într-un fotoliu liber, dar se prinse zdravăn de braţele acestuia, în eventualitatea că ar putea să cadă. Remarcă inutilitatea gestului și simţi o vagă ameţeală datorată psihicului neobișnuit cu această lume cu susul în jos. Fizic, nu percepu alte senzaţii, diferite de verticalitatea firească.

Fără să-i mai întrebe, Tom le aduse ceșcuţe și pahare înalte în care turnă, pe rând, cafea și limonadă.

– Vă rog să mă scuzaţi, alcool nu am, nu beau niciodată. Dacă mă ameţesc iese un întreg balamuc, le spuse zâmbitor, după care se așeză și el în fotoliu.

Nelson bău puţină limonadă, puse paharul la loc pe măsuţă și urmări atent cei câţiva stropi care săriseră pe suprafaţa lucioasă.

– Când aţi simţit prima oară fenomenul ăsta sau, cum îi spuneţi, efectul?

– Oh, am descoperit că deţin efectul acum șase ani și ceva. Era o zi frumoasă, de vară, spuse melancolic. Trebuia să mă însor și, de bucurie, îmi venea să zbor. Și chiar m-am înălţat la cer, acolo, în biserică, de faţă cu toată lumea.

Sorbi puţin din ceșcuţa lui. Constată că nu mai are cafea, se ridică și dispăru după o perdea de mușama de unde reveni îndată cu o cafetieră pe jumătate plină. În timp ce-și turnă, le spuse cu nostalgie:

– Bineînţeles, nici nu a mai vrut să audă de mine. Mi-a azvârlit în faţă, când ne-am despărţit, că-s posedat de diavol și altele de genul ăsta. Am venit direct aici, unde aflasem că tratează și cazuri

mai speciale, nu mai știu nimic din lumea de afară și, mai ales, ce s-a întâmplat cu ea. Iar ei, arătă cu bărbia către supraveghetor, nu vor să-mi spună nimic. O să mă ajutaţi, nu-i așa, cu ziarul dumneavoastră. Aș vrea foarte mult să afle că încă o mai iubesc, șopti.

– Nu-ţi spunem nimic pentru binele tău, Tom, rosti grăsanul care nu se amestecase până atunci în discuţie. Te-ar tulbura, indiferent ce ai afla, credemă, iar noi nu dorim asta. Mai ai puţin de stat aici, doar știi cât se străduiesc medicii cu tine.

Ziaristul simţi mâna lui Piggy strângându-i braţul. Îl privi cu coada ochiului. Grăsanul se ridică în picioare, îngrijorat.

– Știu eu ce-i cu medicii voștri, l-am auzit clar pe unul dintre ei vorbind despre armată. Numai că eu nu vreau să devin cobaiul nimănui. Nu-mi pasă dacă pot fi folosit în apărarea naţională, vindecaţimă sau lăsaţi-mă să plec, pricepi? M-am săturat, m-am săturat, strigă și își prinse capul în palme.

– Să plecăm de-aici, cred că îl apucă pandaliile, șopti Piggy.

Începură retragerea, grăsanul cu faţa către Tom, făcând gesturi liniștitoare cu mâinile.

– Tom, Tom, nu-i nicio problemă. E o chestiune de timp. Mai ai puţină răbdare, totul va fi bine.

– Asta-mi spuneţi mereu! Nu mai am răbdare, strigă și se ridică în picioare. Vreau să plec imediat de aici!

Unul dintre fotolii tremură puţin, după care porni vertiginos către podeaua de care se izbi cu o bufnitură. Lichidul din ceșcuţe și pahare începu să curgă ţârâit, urmat imediat de recipiente care se loviră de podea și se sparseră cu zgomot în cioburi mărunte. Nelson și supraveghetorul ajunseră la fereastra prin care intraseră și, după ce aceasta se deschise, trecură prin ea în mare grabă, încercând să se îndepărteze cât mai mult. Când mai aveau cam jumătate de metru până la pământ, căzură amândoi. Agil, grăsanul pică în picioare. Nelson,

surprins, se rostogoli de câteva ori. Piggy îl ajută să se ridice și să-și scuture hainele de cele câteva fire de iarbă agăţate în căzătură.

– Așa este de fiecare dată când se înfurie.

Dinspre casa pe care tocmai o părăsiseră se auzeau bufnituri și zgomote de obiecte care se spărgeau.

– Nu-l puteţi vindeca? Vorbea ceva de armată...

– Bineînţeles că interesează în cel mai înalt grad armata, ca mai toate cazurile de aici. Cât despre vindecat, cum vă închipuiţi că am putea face asta, când habar n-avem ce are?! Nu este vorba de levitaţie, în mod sigur. Obiectele din raza sa de acţiune își păstrează greutatea. Le schimbă doar planul în care se deplasează ele firesc, chiar dacă e vorba de o muscă sau de un tanc. Noi am încercat tot ce ne-a dat prin cap, de la neutralizatoare de câmp până la bile de fontă cu care sa-l lestăm. Dar nu s-a schimbat nimic. Spunea ca vrea să plece. Unde să plece? Doar l-aţi auzit, el a venit la noi.

– Poate să dirijeze chestia asta, efectul?

– S-a ajuns la concluzia că o face subconștient, asemănător cu modul în care respirăm, fiziologic vorbind. Când însă este furios sau se îmbată, nu mai poate păstra controlul efectului nici măcar pentru el însuși. Sper să nu-și fi rupt nimic, adăugă privind îngrijorat către clădirea pe care tocmai o părăsiseră. V-aș propune să o vizităm și pe Lula Cameleon. E la doi pași de-aici. Îi arătă o clădire din apropiere.

– Asta ce mai e, vreo făptură care își schimbă culoarea?

– Cel care a adus-o la noi, acum vreo doi ani, susţine că Lula era o negresă frumușică. Nu poate fi sigur, evident. A fost prinsă de omul nostru care, întâmplător, asistase la ritualurile unui trib african. Lula era chiar vrăjitorul lor.

– Cum adică aţi prins-o? Ai spus că e o fiinţă umană.

Grăsanul zâmbi îngăduitor.

– O s-o vedeţi imediat. Lula nu este chiar atât de ușor de prins și cu atât mai puţin poate fi convinsă. Ea poate lua orice înfăţișare, umană sau animală, minerală sau vegetală.

Clădirea în faţa căreia tocmai se opriseră avea o faţadă din sticlă mare, groasă, perfect transparentă. Înăuntru, un papagal uriaș, de mărimea unui om, privea încruntat către un punct aflat în afara razei vizuale a celor goi. Grăsanul ciocăni ușor în geam, iar papagalul își întoarse amenințător pliscul mare către ei.

Pe neașteptate, pasărea începu să sufere o transformare vizibilă. Penele dispărură, iar ghearele acoperite cu excrescenţe solzoase se metamorfozară în picioare omenești, încălţate cu pantofi. Pliscul se resorbi până deveni o pereche de buze, ochii se micșorară, iar penajul viu colorat din jurul lor se transformă în sprâncene și gene. Aripile se desfăcură puţin și deveniră braţe omenești.

Ziaristul pierdu șirul transformărilor în momentul în care, uluit, își privi capul metamorfozat în capul papagalului. Se holbă neîncrezător la el însuși, ca într-o oglindă, noul personaj cu care semăna în amănunt aflându-se după vitrina de sticlă.

– Aveţi noroc, îi șopti grăsanul. Uneori nu se transformă săptămâni în șir. De regulă face totuși asta când vede ceva nou, care nu a mai imitat și care i se pare interesant. Uite, pe mine nu m-a copiat încă.

Nelson nu mai stătu să-l asculte. Se întoarse brusc și o rupse la fugă. Alergă minute în șir cu mintea golită de orice fel de gânduri, până când, epuizat de efort, încetini treptat până ce își reluă mersul normal. Nu îl băgă de seamă pe supraveghetor care gâfâia în urma sa și nici nu-i auzi explicaţiile întretăiate de respiraţia lui șuierătoare.

– Când se transformă, devine efectiv ființa sau obiectul copiat, inclusiv pe dinăuntru. Asta ne dă mare bătaie de cap pentru că trebuie să-i dăm hrană corespunzătoare. Doar o singură limită am remarcat la Lula: nu-și poate modifica dimensiunile originale. Doar a fost și insectă, și arbore de cola, și rinocer, dar a trebuit să-și mărească sau să își micșoreze corespunzător dimensiunile, în noua reprezentare. Dar ce-aţi păţit, e ceva in neregulă? se interesă remarcând privirea absentă a ziaristului. A, nu vă faceţi probleme, e drept, nu-i prea grozav să fii copiat, însă o să se sature repede de figura dumneavoastră și o să se transforme în altceva. O dată ne-a păcălit pe toţi, era cât pe ce să ne scape...

Nelson se opri și se întoarse hotărât către supraveghetor. Îl apucă violent de gulerul salopetei și își apropie buzele de urechea acestuia.

– Ascultă, scoate-mă naibii de aici. Mi-a ajuns!

– Păcat că nu mai rămâneţi, mai sunt atâtea de văzut... Dar dacă așa doriţi...

Îi lăsă salopeta în pace. Piggy, cu o mână de om jignit, și-o aranjă. Un beep scurt și melodios răsună dintr-unul din buzunarele grăsanului. Abia acum remarcă Nelson că, pe toată perioada vizitei, nu întâlniseră nicio altă persoană cu însemnele de supraveghetor.

Piggy scoase radiotelefonul și vorbi din nou în limbaj codificat. Ascultă, scuipă neglijent guma din gură și puse radiocasetofonul înapoi în buzunar.

– Parcă spuneaţi că vreţi să vizitaţi și pavilionul acela. Îi arătă clădirea pe care ziaristul dorise să o cerceteze imediat ce intrase. Acolo e tot ce avem mai interesant.

– Nu-mi mai trebuie nicio vizită, du-mă afară de aici, se zborși Nelson. Mi-a ajuns și răsajuns!

– Articolul dumneavoastră va fi incomplet dacă nu mergeţi să vedeţi și ce-i acolo, rosti mieros grăsanul. Chiar de când aţi intrat v-a atras atenţia.

Gândiţi-vă, dacă directorul v-a dat aprobarea, s-ar putea să lase și pe alţii. N-ar fi păcat să scrie altcineva despre ceea ce-i acolo?

Tonul însoţitorului său devenise foarte îmbietor, aducând cu un vânzător care dorește cu orice chip să-și vândă marfa. Nelson scoase chiar o bancnotă din buzunar și i-o întinse.

– Ţine asta pentru osteneala dumitale. Să fie clar, e ultima pe care o vizitez. Acolo ce mai este, tot vreo făptură nepământeană?

– Nu, pe extraterestru nu-l ţinem acolo. Cine merge în clădirea asta – îi arătă pavilionul de care se apropiaseră – poate să o facă numai dacă este singur. Nu pot să vă însoţesc. N-aș vrea nici să vă spun ce-i înăuntru, e mai plăcut să descoperiţi singur. Vă garantez o mare surpriză, poate cea mai mare pe care aţi trăit-o vreodată. Eu am să vă aștept aici, mai spuse grăsanul și se așeză pe gazon. Rupse un fir de iarbă, îl băgă în gură și începu să-l morfolească.

Nelson îi aruncă o privire furioasă și porni cu pași mari către clădire. Remarcă lipsa totală a vegetaţiei pe o rază de cel puţin o sută de metri împrejur. Terenul era acoperit cu pietre netede, roase de vreme. Vru să strige o întrebare, dar se răzgândi și își continuă grăbit drumul, dornic să isprăvească mai repede. Cam la jumătatea distanţei, pietrele deveniră din ce în ce mai rare și tot mai mici, până când nu se mai deosebiră de nisipul care acoperea acum pământul. Flash-uri tot mai rapide îl orbiră o clipă, ca o succesiune de zile și nopţi derulate cu mare viteză.

Fulgerările deveniră atât de dese, încât percepu doar o lumină continuă, palidă, ca un amurg. Privirea i se opri o clipă asupra picioarelor înălţate cu pantofi sport.

Aceștia deveniseră de nerecunoscut, pielea se scorojise, iar la unul se desprinsese partea din faţă a tălpii. Ca prin vis, își cercetă hainele. Se zdrenţuiseră, cusăturile plesniseră, se decoloraseră.

Fără a-i veni a crede, își contemplă mâinile acoperite cu o piele îngălbenită, lipsită de vlagă, ridată. Ridică degetele subţiratice până la nivelul ochilor și constată că abia le zărea. Rămășiţele pantalonilor îi căzură, într-atât îi slăbise trupul. Își pipăi cu mare greutate obrajii și îi descoperi zbârciţi, acoperiţi cu peri rari, ţepoși, de om foarte bătrân. Vru să se întoarcă, dar nu mai avu puterea să o facă. Se prăbuși în mijlocul deșertului miniatural care înconjura clădirea, la numai câţiva pași de zidurile ei. Trupul i se descompuse cu repeziciune și, în mai puţin de un minut, ceea ce fusese ziaristul Nelson se transformase într-o grămăjoară de praf pe care o pală de vânt o amestecă laolaltă cu nisipul. În acea clipă însă, o siluetă vagă, ca o umbră, pluti dinspre locul unde căzuse ziaristul și se contopi cu unul dintre pereţii casei.

Piggy se ridică anevoie de pe gazon și scoase din nou radiotelefonul, împreună cu o nouă lamă de gumă. Înainte de a începe să o mestece, rosti, de această dată clar:

– S-a rezolvat si cu ăsta, domnule director. Exact cum aţi spus, a vrut să viziteze Casa morţii.

Închise telefonul și porni agale către ieșire. În urma sa, pe gazon rămăsese bancnota primită drept răsplată pentru serviciile sale. Murmură încet, ca pentru sine:

– Oare o fi izbutit să vadă ce-i înăuntru?

Switch

Numai cine n-a cunoscut-o vreodată pe Roua nu s-ar fi îndrăgostit de ea. Eu însă i-am devenit victimă atunci când am văzut-o pentru prima dată, în această toamnă, când a venit la liceul meu, transferându-se dintr-un alt oraş, de pe o altă planetă, de la un alt liceu, cine ştie de unde şi, în definitiv, cui i-ar mai fi păsat!

Când a apărut în clasa noastră, am amuţit cu toţii. S-a oprit la doi paşi după ce a intrat pe uşă, permiţându-ne să îi admirăm picioarele lungi, ascunse sub o rochiţă rămasă parcă prea scurtă, talia de viespe şi bustul superb, care anunţa viitoarea femeie. Pe chipul angelic, buzele i se desfăcuseră deja într-un zâmbet cald, luminat de cei mai albaştri ochi pe care i-am văzut în viaţa mea. O clipă, privirea ei a întâlnit-o pe a mea, după care şi-a scuturat zulufii blonzi şi a spus ceva, nu sunt sigur ce, probabil un: „Salut, băieţi, am şi eu un loc aici?“, dar eu nu am mai auzit, după cum nu am mai auzit nimic din lecţiile predate de profesori, nici în restul zilei şi nici în multe dintre zilele următoare.

Pluteam, cred că acesta este cuvântul cel mai apropiat de ceea ce simţeam când mă aflam în preajma ei, şi visam la ea cu ochii deschişi tot restul zilei după ce plecam de la liceu, iar noaptea mă zvârcoleam în pat cu ochii închişi.

În vise, în lumea închipuită sub pleoapele strânse, o salvam luptând eroic cu golanii care îi ţineau calea sau săream în apele învolburate ale râului, în care i se răsturnase barca şi se pregătea să o înghită, o eliberam de răpitori necunoscuţi dărâmând ziduri şi sfărâmând lanţuri, pentru ca, de fiecare dată, ea să mă îmbrăţişeze, iar eu s-o strâng la piept protector.

Asta până a doua zi, când urma să o revăd şi să trăiesc din nou, să respir din nou acelaşi aer ca ea, să ştiu că pot furişa o privire către ea, simţind de fiecare dată acel nod dureros, dar plăcut, sub stomac. Şi, mai ales, să sper.

Mă transformasem cu repeziciune. Eu eram şi aşa retras, cunoscut mai mult ca un tocilar cu trupul firav şi ochelari, uşor aplecat în faţă, maniac al calculatoarelor, absolut inutil la meciurile de fotbal pe care colegii mei le încingeau după cursuri sau, uneori, şi în pauze, admiraţi de fete printre care se afla şi minunata, inegalabila, Roua.

S-a întâmplat într-o luni, când, de fapt, a început totul, după un weekend chinuitor, care nu mai voia să se termine; înainte de ora de istorie, i-a scăpat jos un pix. Ne-am repezit de-a valma să-l ridicăm, dar eu am fost mai ager sau poate doar mai aproape şi l-am înşfăcat primul. I l-am întins triumfător, iar ea mi-a zâmbit şi m-a privit şi ochii i-au scânteiat.

– Mulţumesc, mi-a şoptit, iar mie mi-a încremenit pe buze şuvoiul de cuvinte prin care i-aş fi spus că m-aş scufunda în ocean sau aş merge pe Lună pentru ea, dacă mi-ar cere-o, dacă ar rosti măcar un singur cuvinţel.

Însă ea s-a întors spre Neo, chipeşul Neo, atleticul Neo, şi el venit recent la liceul nostru, într-o clasă paralelă, căruia a început să-i vorbească în acel fel anume. Am bănuit imediat că e pe cale să se întâmple ceva între ei, dacă nu s-o fi întâmplat deja, şi nu am mai fost om. Sau poate numai mi s-a părut, lovit fiind de gelozie, aşa cum păţesc toţi îndrăgostiţii lipsiţi de speranţă, asemenea mie.

– Tom, am auzit prin pâcla groasă care se aşternuse în jurul meu. Tom, ce ne poţi spune despre al treilea preşedinte american?

Domnul Marcu, profesorul de istorie, îşi oprise trupul uscăţiv în dreptul băncii mele, aşa că m-am ridicat chinuit, agăţând în treacăt cartea şi caietele

care au bufnit de podea, urmate de zâmbetele amuzate ale colegilor mei.

– Ăăă... al treilea... preşedinte... a fost... ăăă...

Întotdeauna domnul Marcu ştia că poate conta pe mine. Probabil mă şi simpatiza puţin. Eram o enciclopedie ambulantă, care reţinea orice amănunt, orice detaliu, oricât de nesemnificativ, ce mai, eram elevul ideal, care dă întotdeauna răspunsurile corecte, dar nu şi de această dată, când m-am aplecat roşu foc de ruşine să-mi adun calabalâcul împrăştiat la picioarele profesorului. Am simţit în ceafă privirea de lumină albastră a Rouăi şi am uitat pe loc cine a fost al treilea preşedinte, de fapt, i-am uitat pe toţi preşedinţii Americii. Care Americă? Pentru că nu mai conta decât Roua şi privirea ei şi faptul că, de ruşine, îmi venea să intru în pământ trecând prin podele, ba poate chiar aş fi făcut-o cumva, dacă nu ar mai fi fost două etaje dedesubt.

– Cine ştie cine a fost al treilea preşedinte al Americii? a încercat profesorul să mă ajute în timp ce îmi ridicam caietele, iar cineva din clasă a răspuns: „Jefferson“.

– Jefferson, aşa este. Thomas Jefferson. Poţi să ne spui câte ceva despre el, Tom? mă invită domnul Marcu să-mi iau revanşa în timp ce se întoarse amabil cu spatele, pentru a nu îmi spori jena, pornind spre catedră.

– Ăăă... a scris Constituţia, am răspuns reflex, privirea alunecându-mi involuntar către Roua. A avut o relaţie extraconjugală cu o sclavă afro-americană de paisprezece ani, m-am auzit vorbind, apoi n-am mai auzi nimic pentru că întreaga clasă irumpse într-un hohot de râs uriaş şi atunci am strâns pumnii până mi-au intrat unghiile în carne şi mi-am dorit fierbinte să devin invizibil şi să mă strecor cumva, neobservat, din clasă.

Ceea ce am făcut nu a fost tocmai înţelept. Am profitat de spatele domnului Marcu, dar şi de faptul că un coleg din rândul de bănci de la

fereastră a scăpat pe podea un manual, iar toţi s-au întors reflex spre sursa sunetului, în vreme ce eu am dispărut fizic din clasă, folosind *out off*, la fel ca Sue, din *Fantastic Four*, una dintre superputerile primite de la Yoda, care îmi rămăsese în organism în mod latent. Înghiţisem caşeta chiar în magazinul lui Yoda, care mă prevenise că superputerea se activează doar în momente psihice extreme, uneori nici atunci, şi că, după o vreme, aceasta dispare. A funcţionat. M-am dizolvat, m-am volatilizat în eter, pur şi simplu nu mai suportam să râdă cu toţii de mine de faţă cu fata pe care o iubeam.

Pe Yoda l-am cunoscut în urmă cu câteva zile, după incidentul din pauza mare, tot după un episod în care am fost umilit amarnic, de faţă cu Roua.

Îşi spunea Neo, precum Keanu Reeves, în *Matrix*. Poate chiar ar fi adus un pic cu el, dacă nu şi-ar fi conturat discret cu creionul dermatograf negru pleoapele, dacă nu şi-ar fi vopsit în negru intens părul lăsat să crească lung şi încreţit cu atenţie în bucle mici, dacă nu ar fi avut întreaga faţă pudrată discret, în aşa fel încât întregul machiaj să îi dea un aer studiat, cadaveric. Dar mai ales, dacă nu ar fi agitat în permanenţă şi cu multă îndemânare un pachet de cărţi de joc pe care le desfăşura în evantai sau le trecea prin aer, desfăcând o armonică în care cartonaşele colorate pluteau miraculos, cu mare viteză, ca un caleidoscop, dintr-o mână în alta.

De fapt, se numea Nicolai Proca şi era, la fel ca mine, elev în ultimul an la Sfântul Sava. Venise la liceul nostru prin transfer, cred că de undeva din provincie, cu toate că lăsase să se înţeleagă că, de fapt, revenise în ţară împreună cu părinţii care avuseseră nişte angajamente în străinătate. De fapt, căutând pe internet, am aflat că tatăl său era mare grangur într-un partid politic şi, odată cu schimbarea garniturii la Palatul Victoria, primise drept recompensă un post de secretar de stat prin

vreun minister, pentru cine ştie ce fapte bune sau contribuţii financiare, făcute în campania electorală acolo, în provincie.

Nu cred că am întâlnit vreodată un personaj mai îngâmfat. Avea un mic grup de admiratori care încercau să îl imite şi îl înconjurau în permanenţă. Arunca bani în toate părţile, iar la liceu venea cu un Audi TT, decapotabil, negru, pe care îl parca ostentativ chiar în faţa scărilor de la intrare, acolo unde nici profesorii nu găseau loc, după ce făcuse cine ştie ce înţelegere cu paznicii sau poate chiar cu conducerea liceului.

În mod normal, nu aş fi băgat în seamă un asemenea individ. Numai că, m-a jignit profund. S-a întâmplat într-o pauză. Reuşisem să o prind singură pe Roua şi mă pregăteam să-i spun ceva, poate cât de frumoasă e, cum îi sclipeau ochii în lumina soarelui de mai sau poate să o invit la o plimbare în Herăstrău sau orice altceva, numai să-i aud glasul şi să-i privesc chipul angelic. Dar nu am apucat să deschid gura, că a apărut Neo cu gaşca lui. S-a oprit şi m-a măsurat de sus până jos, aruncând o privire scurtă şi către Roua. A încetat să amestece cărţile de joc, ba chiar le-a adunat şi le-a dat unui amic. Apoi a început să facă pase în faţa mea şi mi-a scos o monedă din ureche. Apoi o pereche de chiloţei roz de damă din nas, spre amuzamentul celor care îl însoţeau. Spectatorii, atraşi de zarvă, se înmulţeau, iar eu am simţit încet cum îmi ia faţa foc, în vreme ce Neo nu înceta să mă umilească cu trucurile lui ieftine. Când s-a prefăcut că îmi scoate din urechi, cu o singură mână, o batistă răsucită, jegoasă, la vederea căreia a strâmbat din nas, nu am mai rezistat. Cu cealaltă mână făcea în continuare prestidigitaţie cu cărţile lui de joc. L-am călcat pe vârful pantofului său scump. Nu cred că a fost ceva intenţionat, mai degrabă am vrut să fug de el și de batjocură, însă așa s-a întâmplat. A scăpat cărţile de joc pe jos și a gemut de durere. M-a înjurat grosolan. S-a pregătit

chiar să mă lovească, dar s-a oprit, realizând că o mulţime de ochi sunt aţintiţi asupra noastră.

– Ne mai întâlnim noi, a scrâșnit și a plecat, croindu-și drum prin mulţimea tăcută de elevi, care începea să se împrăștie.

– Nu pune la suflet, așa este el, bădăran, am auzit glasul suav al Rouăi care își așezase mâna pe umărul meu, și atunci nu am mai rezistat.

Am simţit cum din colţurile ochilor îmi curg lacrimi grele, am rupt-o la fugă, pe holuri, apoi afară, până la staţia de metrou Izvor, unde m-am amestecat cu furnicarul de oameni necunoscuţi, în mijlocul cărora am început să mă simt mult mai bine, pentru că ei nu ştiau cum fusesem umilit de un fante plin de ifose în faţa fetei de care mă îndrăgostisem.

Nu ştiu când am ajuns în Unirii şi apoi pe Lipscani, unde m-am pierdut printre anticariate, prăvălioare cu bijuterii şi mobilier vechi, printre care se strecuraseră, asemenea unor intruşi, câteva magazine ale unor firme de modă. Am sperat că, amestecându-mă în amalgamul frenetic de turişti şi limuzine, dirijat de nenumăraţi poliţişti și semafoare, o să revin cu picioarele pe pământ şi, mai ales, o să îmi fac suficient curaj pentru a întâmpina ziua de mâine.

Prins în vălmăşagul oamenilor care treceau încoace şi încolo, asemenea unor particule supuse mişcării browniene, aproape că am uitat ceea ce păţisem, oricum suficient de mult încât să compun un SMS pe telefonul mobil prin care să-i cer lui Bobi, Bogdan pe numele lui adevărat, cel mai bun prieten şi totodată colegul meu de bancă, să îmi ia ghiozdanul cu manuale şi caiete.

Mi-am uitat supărarea de-a binelea atunci când am găsit prăvălioara. Nu aş putea spune prin ce anume mi-a atras atenţia prăvălioara. Era unul dintre nenumăratele magazinaşe ţinute din umbră de comercianţi bătrâni, presărate pe Lipscani, printre care se strecuraseră, în conformitate cu

vremurile, prăvălii în care se vindeau electronice fabricate în China, aparate fotografice fabricate în China sau şepci şi tricouri pe care scria *I Love Bucharest*, cu o inimă roşie în loc de Love şi cu poza a două cireşe pe spate, fabricate tot în China, la preţuri nesimţite, pe care tot numai un turist asiatic acceptă să le plătească.

Încadrat între un magazin de mobilă veche şi o consignaţie, *SuperToy's for Super People* clipea din firma de neon roşu şi verde, din vitrina modestă, în care erau expuse câteva jucării de plastic, cu etichete decolorate. De fapt, erau supereroi. Ciudat, în forfota de pe stradă, nimeni nu părea să bage în seamă intrarea luminată de o altă firmă cu neon, mult mai mică, pe care scria OPEN. Englezismele invadaseră lumea, pe vremea părinţilor mei ar fi scris DESCHIS. Poate n-aş fi intrat dacă atunci când am ajuns în dreptul uşii, câţiva turişti japonezi, mici de statură, n-ar fi ieşit clătinând din cap şi discutând precipitat, cu voce tare, aşa cum fac de obicei turiştii, convinşi că nu le înţelege nimeni limba.

Se înşelau însă, cel puţin în cazul meu, pentru că pricepeam câte ceva în japoneză, la fel cum pricepeam câte ceva în alte şapte sau opt limbi şi dialecte, mai exact ce învăţasem după patru ani în care am creat şi aplicat strategii online, minimum trei ore pe zi, la *Total War World*. Aşa am înţeles că, deşi nu cumpăraseră nimic, marfa li s-a părut o păcăleală. Fapta în sine era suficient de neobişnuită; de regulă, turiştii cumpără absolut orice fleac, iar japonezii, se ştie, sunt campioni mondiali absoluţi în a achiziţiona toate kitsch-urile şi gadgeturile cu care comercianţii din Lipscani, şi nu numai, aflaţi în spatele acestor magazine, îi ademenesc pe fraieri.

Aşa că am intrat, curios şi intrigat, bucuros că pot să o uit o clipă pe Roua sau măcar să îmi închipui că pot să o fac. Interiorul magazinului se dovedi mult mai mare decât părea de afară, de pe

trotuar. La câţiva paşi de uşă, în stânga şi în dreapta, se întindeau patru şiruri de vitrine din sticlă, lăsând trei cărări între ele, suficient de late pentru ca, inclusiv bucureştenii hrăniţi la fast-food, să se poată strecura printre ele.

În vitrine, destul de înghesuite, se aflau jucării. Primul reflex a fost să mă întorc şi să ies, dar perspectiva de a mă întoarce în stradă şi la Roua, care părea că înăuntru se hotărâse să îmi dea pace, m-a făcut să pornesc pe culoarul din mijloc, spre tejgheaua care se zărea vag la capăt. M-am prefăcut că cercetez politicos vitrinele; mai mult, ca să îmi fac de lucru hotărâsem să cumpăr ceva, cheltuind cei câţiva lei pe care îi aveam în buzunar pentru masa de astăzi peste care, din motive evidente, sărisem fără să îmi dau seama.

Raftul din stânga mea părea a fi dedicat lui Superman. Jucării cu Superman, de toate mărimile, arătându-l pe erou încremenit în plastic în toate poziţiile imaginabile, se desfăşurau la înălţimea ochilor mei. Privind ceva mai atent, am văzut că printre figurinele Superman se aflau şi câţiva soldaţi Astron Star, dar şi Amigoman, aproape lipit de Holo-Man. Mai mulţi Spiderman fuseseră lipiţi cu firişoare albe, sugerând pânza de păianjen, de pereţii verticali din sticlă ai rafturilor. Ceva mai jos, păpuşile Catwoman se amestecau cu cele Black Angel şi Cyber Angel. Am întors privirea către raftul din dreapta mea, de asemenea încărcat cu figurine, dintre care i-am mai recunoscut pe Zero Assasin, Hulk, Brainmaster, Strump şi Nathasa X. Erau cu mult mai multe pe care nu le ştiam, pentru că depăşisem de mult vârsta, ba chiar şi aşa ultimele cunoştinţe în domeniu veneau mai mult de la fratele meu Mo, mai mic cu şapte ani, de ale cărui jucării mă împiedicam prin casă şi chiar prin camera mea, unde le strecura cu bucuria sadică a copilului care face lucrul interzis.

Am trecut printre rafturi, întorcând capul când în stânga, când în dreapta, prin noianul de păpuşi

de toate mărimile şi formele şi culorile, fiecare purtând calităţile nemaivăzute ale unui erou născocit de imaginaţia năstruşnică a unui desenator de benzi desenate sau a unui producător de desene animate.

Aproape ameţit, am ajuns la tejgheaua amplă, care ocupa toată partea din dosul magazinului, în spatele căreia se aflau alte rafturi, mai mici de această dată, dar tot din sticlă, asemănătoare cu cele din farmacii. Ici-colo, pe rafturi fuseseră aşezate, deşi poate aruncate ar fi un termen mai potrivit, cutii şi flacoane, ca de medicamente, de mai multe mărimi şi forme. Între tejghea şi rafturi, pitit pe un scaun, se găsea un om deghizat în Master Yoda, care mă privea fix, clipind rar din pleoapele sale mari şi verzi. Masca facială, ca şi întreaga costumaţie a vânzătorului, erau foarte realist realizate, perfect potrivite cu profilul magazinului. M-am apropiat zâmbind.

– Aş dori să cumpăr şi eu ceva, i-am spus privind nedumerit la flacoanele din spatele său.

Ochii mari ai lui Master Yoda m-au fixat, iar faţa i s-a strâmbat într-un zâmbet care i-a provocat cute. Fără îndoială că era o mască de înaltă tehnologie, însă, din experienţa cu simpaticul Furby şi alte jucării inteligente ale fratelui meu mai mic, ştiam că asemenea lucruri deveniseră posibile de mulţi ani şi se fabricau pe scară largă.

– Şi ce anume aţi dori... hâmmm... dori?

Vocea i-a răsunat ca şi cum i-ar fi ieşit direct din stomac. Avea inflexiuni piţigăiate, amestecate cu tonuri grave, asemenea vocilor provincialilor care încearcă să scape de accent şi deprind câteva cuvinte pe care le turuie corect cu mare viteză, dar se bâlbâie amarnic când trebuie să exprime ceva ce nu le permite modestul lor bagaj lexical.

– Mă uitam după o jucărie, ceva mai special, i-am răspuns. Pentru fratele meu mai mic, am adăugat, ca nu care cumva să-şi închipuie altceva, cu toate că era evident că depăşisem acea vârstă.

– Nu sunt ju... jucării, a răspuns ceva mai repede. Alea, arătă spre păpuși, sunt decorurile, e colecţia mea personală. Şi cred că ai tocmai vârsta potrivită. Totul e să îţi permiţi să cumperi.

Afară se făcuse întuneric de-a binelea. Celelalte magazine vecine închiseseră de mult. Şi traficul de pe trotuare se micşorase, rar mai trecea câte cineva. Prin vitrină se vedeau stâlpii pe care se aprinseseră deja becurile, nu însă şi în dreptul magazinului unde, probabil, un defect al instalaţiei iluminatului public lăsase o insulă de întuneric. Am decis să-i fac pe plac omului. La urma urmei, acasă nu mă aşteptau decât doi părinţi indiferenţi, lipiţi de cine ştie ce serial imbecil la televizor, un frate practic mufat la Playstationul lui şi o cină rece. Aaa, şi încă o noapte de nesomn, cu vise artificiale – cum le spuneam eu, adică imaginate în mod conştient – despre Roua. Unica şi de neatins Roua. M-am uitat discret la ceas. Metroul mai circula încă vreo oră.

– Atunci, ce vindeţi aici, dacă nu jucării?

Master Yoda s-a ridicat de pe scăunelul său şi a venit în dreptul meu; cu toate că sunt printre cei mai scunzi din clasă, vânzătorul era cu cel puţin un cap mai mic, amănunt care, nu ştiu de ce, m-a făcut să mă simt puţin mai confortabil. A murmurat ceva neinteligibil, aşa că m-am aplecat peste tejghea să îl aud mai bine. De aproape, mirosea ciudat, nu neplăcut, a apă de mare şi nisip, sau poate mi s-a părut doar.

– Aici se vând puterile pe care le au aceste personaje, a spus o dată şi încă o dată, deoarece am scuturat din cap, crezând că nu am auzit bine.

A repetat rar cuvintele, clătinând grav din capul disproporţionat de mare faţă de restul corpului. Urechile i s-au mişcat încet, iar pupilele imense i s-au rostogolit foarte convingător în orbite, făcându-mă să mă întreb când oare îşi vor atinge limitele fabricanţii de măşti şi jucării. Cele trei gheare ale mâinii i s-au strâns mănunchi, arătând

neglijent către rafturile din spatele tejghelei. Am zâmbit în sinea mea. Îmi revenise buna dispoziţie. Era o ieşire binevenită din patima care mă rodea de când apăruse Roua la liceul meu. Cine știe din ce colţ al ţării venise tipul, ca să deschidă o afacere. Ca bucureştean, am ştiut dintotdeauna că provincialii sunt ceva mai ciudaţi, şi tot ca bucureştean, m-am obişnuit de mult cu asta.

– Şi ce fel de superputeri aveţi? m-am interesat suav.

– Păi, cam ce dorești, a spus repede, întorcându-se către raft. Uite, citi o etichetă ilizibilă pentru mine, acolo este zborul liber prin atmosferă al lui Superman. Alături, în cutia aceasta, e capacitatea de a trece prin pereţi, a lui Mutant X. Poate fi combinată cu generarea de pânze de păianjen, cu salturile de până la un sfert de milă ale lui Spiderman şi cu puterea de a ridica greutăţi de până la cinci tone, pe care o au mai mulţi eroi. Uite, acolo e privirea cu laser, tot a lui Mutant X. Mai am ceva şi din mersul cu mare viteză, de până la zece kilometri pe secundă, uite acolo, vezi?

– Unde, acolo? am întrebat politicos, în vreme ce mă jucam neglijent cu un recipient miniatural, de forma unui termos metalic, arătând spre un flacon străveziu, aflat, evident, în afara razei vizuale a lui Master Yoda.

Zece kilometri pe secundă chiar era ceva. Mai mult decât prima viteză cosmică. Ba chiar și decât a doua. Frumoasă glumă. Master Yoda a ocolit greoi tejgheaua şi a venit lângă mine. De aproape, costumaţia şi masca facială păreau chiar mai reale. S-a întins, mijind ochii, către locul spre care am arătat.

– A, nu, acolo e înotul subacvatic de mare viteză a lui Marine Boy, dar nu se prea mai caută.

– Drăguţ, am spus. Costă mult o superputere din astea? am întrebat arătând termosul miniatural.

Începusem să îmi bat joc de vânzător cu disperarea celui care a fost la rându-i ţinta

batjocurii. Amintirea celor petrecute la şcoală era încă vie. Şcoală, Roua. Oh, nu din nou!

– Depinde pe care vrei să o iei. Ce ţii în mână este *freezer-ul* lui Subzero. Fireşte, superputerile au fiecare preţul lor. Şi, mai ales, depinde pentru ce perioadă doreşti. Te previn însă, poţi căpăta dependenţă. Sau, uite, această pastilă e *out off*, a lui Sue, din *Fantastic Four*. Dispari cât ai clipi.

– Serios? am zis şi i-am şi înghiţit caşeta, ignorând mâna întinsă cu disperare de Master Yoda, înainte de a realiza că poate era o otravă sau fusese culeasă de pe jos sau orice altă scârboşenie. Uite, sunt tot aici, n-am dispărut nicăieri, i-am arătat o vitrină care mă oglindea vag. Ce să zic, superputeri. A trecut vremea celor care vindeau elixire şi poţiuni, nu aţi aflat despre asta?

M-am uitat discret la ceasul de la mână abia abţinându-mă să nu înjur. Fără să îmi dau seama, trecuse de ora unsprezece şi pierdusem posibilitatea să prind ultimul metrou la staţia de la Unirii. Nu aveam bani suficienţi pentru taxi sau, cel puţin, nu de aici, din Lipscani, până acasă.

– *Out off* se activează numai când eşti furios, s-a apărat Yoda. Sau foarte supărat, aşa cum era Sue, în *Fantastic Four*. De-acum o ai în organism, cel puţin pentru vreo săptămână sau cam atât dura la mine acasă, şi nu cred că o vei putea controla. N-ar fi trebuit să o iei. Cel puţin nu înainte de a o plăti. Şi de a te instrui, mai ales. Dacă se activează, fii liniștit, nu ţine mai mult de un minut. Toate superputerile cam atât durează.

Trebuia să merg pe jos o bună bucată de drum, luând-o pe Calea Moşilor, apoi pe Colentina, ca să ajung la dormitorul industrial, cum îi spuneam eu blocului cu zece etaje în care ai mei aveau un apartament cu patru camere, sau măcar până la Bucur-Obor, de unde mi-aş fi putut permite să iau un taxi, ca să scutesc ultimul kilometru şi jumătate. Oricum, nu mai avea importanţă, aşa că am hotărât ca măcar să mă amuz pe îndelete. Şi tot fără să îmi

dau seama, am lăsat să cadă în buzunar minitermosul cu *freezer*.

– Păi, uite, am pierdut metroul de când stăm de vorbă. Cât ar costa superputerea aia, de mers cu mare viteză, pentru vreun minut sau două, nu cred că am nevoie de mai mult ca să ajung acasă. Stau în Colentina, ştii... am zâmbit sardonic.

Master Yoda duse mâna la bărbiţă exact ca în *Star Wars* şi păru că se gândeşte câteva clipe. Trecu din nou în spatele tejghelei şi se căţără cu mare agilitate pe rafturi de unde pescui o sticluţă asemănătoare cu cele în care se ţine soluţia de pus în ochi, dar mult mai mică. O aşeză pe tejghea, între noi.

– Ţinând seama că, aşa cum ai spus, e târziu, o să-ţi fac o ofertă specială. Chiar foarte specială, pentru că eşti primul client pe ziua de azi. De fapt, eşti primul client de când am deschis, să tot fie vreo săptămână. Superputerea de mers cu mare viteză costă cel puţin două bătrâne, cum spuneţi voi la două mii de lei, minutul. Dar pentru tine, uite, îţi dau flaconul la jumătate de preţ, nu... De fapt, nu, nu ai tu de unde să ai o bătrână, mă rog, o mie, la tine. Ţi-o dau pentru cât ai în buzunar. Şi cu condiţia să-mi mai aduci clienţi, să-mi faci reclamă. O să te convingi singur, e ceva deosebit.

Am scos aproape fără să-mi dau seama bancnota de zece lei şi câteva monede prinse printre scamele blugilor şi le-am pus pe tejghea. Vânzătorul a luat mulţumit banii, a bătut ceva în casa de marcat din care a ieşit un sertar în care i-a strecurat şi pe care l-a împins la loc.

– Aşa, mulţumesc, mai poftiţi pe la noi. Mai ales că nu știu câtă vreme o să mai ţin deschis magazinul ăsta. O să-ţi fac totuşi un scurt instructaj, presupun că nu ai mai folosit superputeri până acum. Să iei cantităţi foarte mici, chiar dacă ţi se par infime. Uite, din sticluţa asta nu ai nevoie de mai mult de jumătate de picătură ca să ajungi acasă, indiferent în ce parte anume a

Bucureştilor stai. Nu are rost să iei mai mult. În general, când foloseşti superputeri, propune-ţi de la bun început pentru ce vrei să le foloseşti şi abia apoi ia activatorul. Ai mare grijă ca efectul să nu se termine lăsându-te în vreo situaţie imposibilă. De exemplu, dacă se termină când zbori... Nu, când zbori nu păţeşti nimic, decât dacă te afli în mijlocul oceanului şi trebuie să înoţi până la mal sau într-o situaţie asemănătoare. Efectul superputerii nu dispare instantaneu, ci treptat. Şi, cel mai important, ai grijă să nu capeţi dependenţă. Uite, ia această măsură.

Mi-a întins un fel de pipetă foarte subţire, pe care a înmuiat-o în sticluţă după ce i-a deşurubat cu greutate căpăcelul, ajutându-se de ghearele lui butucănoase. Am dus pipeta la gură şi am picurat – sau cel puţin aşa am crezut că fac, pentru că nu am simţit nimic – pe limbă. Master Yoda înţepenise, cu o mână ridicată în aer. Mi-am strâns sticluţa, dacă tot fusesem atât de nesăbuit s-o plătesc cu toţi banii mei, i-am urat noapte bună, am ieşit pe uşă şi am plecat.

De fapt, e un mod de a spune că am plecat. Afară, un homeless întins deasupra unei guri de aerisire dusese la gură gâtul unei sticle ascunse într-o pungă maro de hârtie soioasă. Nu mi-ar fi atras atenţia, însă lichidul rămăsese suspendat în aer, înainte de ai atinge gura. Şi homelessul rămăsese ridicat în capul oaselor, fără să se sprijine, într-o poziţie foarte incomodă. Peste drum, un taxi înţepenise pur şi simplu în mijlocul străzii, iar prin parbriz se vedea şoferul, care începuse să ducă o mână către semnalizator. M-am oprit să văd ce a păţit, iar lumea şi-a recăpătat viteza normală. Taxiul a trecut claxonând pe lângă mine, mai să mă doboare. Şoferul îmi trimise o înjurătură din care a ajuns la mine doar partea aia cu referire la mama.

Am scuturat din cap şi am pornit spre nord. Am avut impresia că am făcut doar câţiva paşi, însă

lumea a defilat cu mare viteză pe lângă mine. M-am pomenit în Piaţa Universităţii, lângă Ateneu, înainte să pot măcar pronunţa asta, fără să-mi dau seama cum. Oamenii şi vehiculele încremeniseră în jurul meu, în cele mai neaşteptate poziţii, ca în filmul *Clockstoppers*. O tabelă publicitară electronică uriaşă schimba mesajul afişat, iar eu puteam să văd șirurile de leduri care începeau să se aprindă şi să se stingă, asemenea unor becuri cu incandescenţă. M-am oprit şi am intrat din nou în normalitate. Am încercat şi chiar am reuşit să mă plimb puţin, până la *Intercontinental,* ciocnindu-mă de rarii plimbăreţi nocturni, năucit de noua mea superputere. Am chiuit scurt şi am tras o fugă până în Piaţa Sudului, zăbovind câteva minute în dreptul măturătorilor care adunau preocupaţi resturile de zarzavat şi fructe aruncate de tarabagii din hală, apoi am ţâşnit pe Mihai Bravu, oprindu-mă să îmi trag sufletul în mijlocul *Parcului Naţional,* unde m-am oprit, fără să mă simt câtuşi de puţin obosit. Am băgat reflex mâinile în buzunare unde am simţit ceva neobişnuit. Am scos minitermosul, iar primul gând a fost să i-l restitui a doua zi lui Yoda. Pe al doilea gând, în schimb, l-am pus imediat în practică: curios, am turnat o picătură pe limbă şi am băgat un deget în apa jegoasă. A îngheţat imediat, prinzând în capcană mizeria formată din cartoane şi hârtii, cutii de bere şi sticle de plastic, care pluteau în apă, laolaltă cu câteva broaşte. Am păşit pe gheaţa tare, care sclipea în lumina Lunii, întrebându-mă cât o să dureze, şi m-am întors pe Mihai Bravu după ce am ocolit prin Pantelimon şi bulevardul Ferdinand. M-am pomenit în Piaţa Obor, în drum spre dormitorul industrial unde locuiam. Roua mi-a venit brusc în minte şi m-am şi întors, ca să mă năpustesc spre Dorobanţi, unde ştiam că locuieşte cu ai ei, însă am renunţat după ce am realizat că nu îi ştiu, de fapt, adresa.

Superputerea m-a lăsat parcă prea repede, puţin după ce traversasem piaţa pustie şi nu gândul la sfatul înţelept al bătrânului Yoda m-a oprit să mai iau o doză, cât grija ca nu care cumva preţiosul activator să se termine înainte de a o putea impresiona pe Roua. Mâine, la şcoală. Iar inima mi-a devenit, dintr-odată, mult mai uşoară şi nici nu am simţit când a trecut încă o oră, până am ajuns acasă, unde ai mei dormeau de mult şi, ca de obicei, nimeni nu îmi remarcase lipsa.

Mai mult am picotit decât am dormit, imaginând o mulţime de scenarii în care o salvam sau îi stârneam admiraţia Rouăi, iar ea îmi mulţumea şi mă săruta fierbinte, îşi apropia buzele ei roşii, umede, de buzele mele crăpate şi uscate de dorinţă, iar răsuflarea îi mirosea a ambrozie – nu ştiu ce miros are ambrozia, dar câtă vreme o consumau zeii, trebuie să fi fost ceva cu totul deosebit – şi cam aici se terminau toate scenariile pe care le rulam în cap întruna.

Nici nu ştiu când s-a luminat de ziuă. Ca un robot, m-am spălat, m-am îmbrăcat, am înghiţit habar n-am ce la micul dejun, „Bună, mamă – bună, tată“, şi am ţâşnit după ce am verificat pentru a nu ştiu câta oară că sticluţa cu activatorul superputerii e la locul ei, în buzunarul de la piept, după ce, din motive de siguranţă, o plimbasem prin geanta cu manuale, în buzunarul secret de la blugi sau în cele de la geacă.

În staţia de metrou, chiar când coboram scările, la Bucur-Obor, l-am întâlnit pe Bobi, adică Bogdan, dar nu-i plăcea să i se spună pe numele oficial. De fapt, el m-a întâlnit pe mine, pentru că eu oricum nu vedeam mai nimic cu ochii cârpiţi de nesomn, din spatele ochelarilor aburiţi de răcoarea dimineţii.

– Salut, mi-a spus. E totul în regulă? a întrebat dându-mi ghiozdanul cu manualele şi caietele de ieri.

– Da, sunt OK, i-am răspuns cu șablonul verbal folosit în toate filmele care veneau de peste oceanul Atlantic, aşezându-mi ghizodanul pe umeri după ce am înghesuit cu greutate în el cărţile și caietele pe care le adusesem sub braţ, corespunzătoare orelor din ziua curentă. De ce n-aş fi?

A părut un pic încurcat de modul uşor agresiv în care am pus problema. Era obişnuit ca eu să îi cerşesc atenţia, iar el, ce-i drept, întotdeauna binevoitor şi amabil, să îmi răspundă.

– Păi, ieri, la istorie, am văzut c-ai plecat şi nu te-ai mai întors. M-am gândit că...

– Ce te-ai gândit?

A dat din mână, ca şi cum ar fi alungat o muscă sâcâitoare.

– Nu are importanţă. Mi-a plăcut cum i-ai servit-o domnului Marcu. Ce mai, a fost tare, ne-ai făcut pe toţi. Cum de ţi-a dat prin cap? Si, mai ales, cum naiba ai dispărut? Nu te-a remarcat nimeni, spuse, înainte de a sări la alt subiect. Ai văzut, a îngheţat lacul din Parcul Naţional, au dat azi-dimineaţă la ştiri, iar acum sunt douăzeci şi cinci de grade afară. E drept, a început să se topească, dar tot s-a adunat lume puhoi. Poate măcar acum o să-l cureţe de gunoaie, dacă tot a atras atenţia.

Am întrerupt discuţia pentru că, zdrăngănind pe şine, cu scârţâit de frâne, metroul a oprit în staţie. Ne-am înghesuit împreună cu funcţionarii şi muncitorii care mergeau la slujbele lor. Cu greu, vagonul îşi închise uşile, iar metroul porni clătinându-se. Mă ancorasem cu nădejde de o bară verticală, pe jumătate sufocat de presiunea trupurilor somnoroase, ce porneau să înceapă o nouă zi de muncă. Bobi reuşi să se strecoare până lângă mine şi se lipi aşa cum numai în metrou poţi să o faci. Îi simţeam răsuflarea caldă în ureche, gâfâind încă, după efortul pe care îl făcuse pentru a urca.

– Ştii, am o întâlnire, mi-a şoptit în ureche, destul de tare ca să acopere zgomotele vagonului. Cu Roua. A fost de acord să ieşim după-amiază. Apoi, cine ştie...

N-am mai auzit restul. Am expirat adânc, iar ochelarii care tocmai îşi recăpătaseră transparenţa de la căldura din vagon s-au aburit din nou. Abia reuşeam să disting harta luminoasă a liniei pe care călătoream, prinsă deasupra geamurilor, mânjită cu tot felul de obscenităţi desenate cu spray graffitti. Vocea lui Bobi a susurat tot drumul, cu pauze când metroul oprea în staţii, iar masa de călători se rearanja, fără a-și pierde din consistenţă. L-am ascultat fără să-l aud, cu pumnii încleştaţi, incapabil să mi-l închipui pe Bobi alături de Roua mea, de iubirea mea.

După ce am coborât la Izvor, am parcurs pe jos kilometrul care ne despărţea de liceu, tăind-o prin Cișmigiu, cu Bobi sporovăind voios despre cum spera să se aleagă măcar cu un sărut de la întâlnirea cu Roua, dacă nu mai mult – mi-a făcut aluziv cu ochiul – şi despre ce fată frumoasă era şi cum îi căzuse la picioare lui, irezistibilul fotbalist cu muşchii de oţel. Era atât de prins, încât nici nu a băgat în seamă că i-am răspuns doar cu câteva mormăituri dezaprobatoare, dar măcar atât am înţeles, anume că se îndrăgostise şi el de minunata Roua, atâta doar că pentru Bobi pasiunile sentimentale erau efemere.

După ce am ajuns, am trecut demn printre colegii care mă băteau pe umăr, închipuindu-şi că, în urmă cu o zi, l-am sfidat în mod absolut original pe domnul Marcu, deși nu făcusem altceva decât să enunţ un adevăr istoric, şi m-am aşezat în banca mea. Roua a sosit în ultima clipă, de fapt, chiar profesorul de engleză i-a deschis politicos uşa şi a aşteptat-o să intre, iar ea i-a zâmbit ameţitor, aşa cum numai ea ştie să zâmbească şi am simţit că mi se pune pata şi pe profesor, un anume domn

Vernescu, un tinerel necăsătorit, cu doar câţiva ani mai mare decât noi, care abia terminase facultatea.

Prilejul s-a ivit la ora de fizică, atunci când domnişoara Nechita, profesoara noastră cea mai acrită, aflată la doar un an de pensie, a invitat-o la tablă pe Roua şi i-a dictat o problemă banală de curent electric alternativ, cerându-i s-o rezolve. Am remarcat imediat unde greşise iubirea mea: în loc de cosinusul defazajului dintre curent şi tensiune, scrisese sinus, iar soluţia rezultată era eronată.

– Hâmmm, a spus domnişoara Nechita, sunteţi de acord? ne-a întrebat privind spre noi după ce urmărise demonstraţia scrisă cu creta de Roua, pe tablă. Unde e greşeala?

Am fost singurul care a ridicat mâna, căci toţi ceilalţi băieţi, ca şi mine de altfel, fuseseră extrem de preocupaţi să îi admire Rouăi picioarele, mai cu seamă când se înălţase pe vârfuri, să ajungă până în partea de sus a tablei. Iar fetele din clasă oricum nu erau prea strălucite la fizică, de fapt, devenise un soi de modă să nu te prea pricepi la fizică, matematică sau la electricitate, deși aveam calculatoare și ştiam precis că toate, fără excepţie, surfau zi şi noapte pe net.

În timp ce domnişoara Nechita mi-a făcut semn să răspund, am dus discret pipeta la gură, cu o cantitate infimă de activator, prefăcându-mă că îmi prind preocupat bărbia. Am ţâşnit ca o rază de lumină, am înşfăcat buretele, am şters semnul sinus şi l-am înlocuit cu cosinus, am refăcut calculele şi m-am întors la locul meu, sărutând în treacăt obrazul Rouăi.

– Este corect, am spus, după ce mi-am reluat poziţia. Nu este nicio greşeală. Rezolvarea e corectă.

Era destul de dificil să îmi controlez mişcările, ca nu cumva să intru iar în hiperviteză sau să nu vorbesc neinteligibil. Din fericire, efectul superputerii s-a disipat cu repeziciune și am putut

să mă comport din nou normal. Pregătindu-se să spună ceva, domnişoara Nechita s-a întors spre tablă şi a ridicat o mână, să mă admonesteze. Dar, pe măsură ce a citit rezolvarea, mâna i-a căzut încet şi, aş putea să jur, şi bărbia, rămânând literalmente cu gura căscată, fără măcar să observe că o parte din rezolvare avea un alt scris. La fel de uimită, Roua dusese deja mâna la obraz, la locul unde îmi depusesem sărutul cast.

A salvat-o soneria, care a anunţat terminarea orei. Fără să mai spună nimic, profesoara şi-a strâns catalogul şi a plecat grăbită, lăsând uşa deschisă. Eu, unul, m-am topit tot sub zâmbetul pe care mi l-a trimis Roua.

Cel mai nedumerit din toată povestea asta a rămas Bobi, după ce şi-a recuperat de pe podea caietul care îi căzuse ca din senin. Adevărul e că drumul spre tablă fusese blocat de profesoară aşa că singura cale liberă fusese peste banca şi peste caietul de notiţe al lui Bobi care se alesese cu fragmentele a două urme de tălpi imprimate: una la dus şi cealaltă la întors.

Am ameţit de-a binelea când, în pauză, Roua a venit glonţ la mine, mi-a strâns discret mâna pe care mai aveam încă urme de cretă şi mi-a şoptit:

– Nu ştiu cum ai făcut, dar îţi mulţumesc. Îţi rămân datoare, Tom, a adăugat, iar eu m-am topit de plăcere auzind-o cum mi-a pronunţat numele.

***

Aveam ceva bani puşi deoparte. Îi ţineam strecuraţi într-un teanc de reviste de jocuri de pe dulap, la adăpost de părinţii mei, care în ruptul capului nu ar fi citit astfel de chestii, dar mai ales de Mo, fratele meu mai mic. Pe Mo îl chema de fapt Mihai, însă toată lumea se învăţase cu prescurtarea, care venea, de fapt, de la Mormoloc, cum i se spunea când era bebeluș. O vreme am fost puţin gelos că părinţii îi puseseră un aşa nume celebru, al unui mare domnitor sau, mai nou, al

unui magnat, în vreme ce pe mine mă marcaseră cu banalul Toma, însă m-am obişnuit, cu atât mai mult cu cât mucosul cel mic rămăsese doar cu două litere din prea puţin măgulitoarea lui porecla. Oricum, obişnuia să-şi cam vâre nasul peste tot, aşa că trebuia să fiu foarte atent unde ce puneam.

După ce m-am asigurat că mama trebăluia prin bucătărie, iar tata nu venise încă, am aruncat o privire şi la Mo în cameră: era la fel de absent de parcă ar fi fost autist sau aşa ceva, ucigând din greu monştrii cu chip de om, din cea mai nouă variantă a lui *Hitman*, pe ecranul televizorului cuplat la playstation.

Abia apoi m-am refugiat în camera mea unde am luat scaunul de la birou şi l-am adus în dreptul dulapului. Am urcat şi am dat jos teancul de reviste, dintre care unele aveau deja venerabila vârstă de patru ani, descriind hardware şi jocuri de mult depăşite. Le-am aşezat pe pat şi le-am răscolit. Din puşculiţa mea ascunsă în maculatură am extras toate bancnotele agonisite pentru a-mi cumpăra o nouă placă NVidea GForce la calculator cu care s-o înlocuiesc pe cea veche, chiar dacă nu era încă de lepădat. Am numărat de două ori teancul de mărunţiş, dar mai mult de o sută şaptezeci şi opt de lei tot nu a ieşit. I-am îndesat în buzunar şi, fără să mai pun la loc revistele devenite inutile, mi-am luat o jachetă din mers şi am ieșit afară, remarcând în treacăt că între timp venise şi tata. El nu mă observase.

Foarte nehotărât, am luat totuşi metroul, zicându-mi că, chiar dacă voi cheltui câţiva lei, era mai bine decât să folosesc din declanşatorul superputerii, care şi aşa era aproape consumat. Am ajuns cu inima cât un purice la *SuperToy´s for SuperPeople*, tot drumul încercând să mă conving că totul nu s-a petrecut doar în imaginaţia mea, că prăvălia mai există, că nu voi găsi o coadă lungă sau, mai rău, afişul cu *Sold Out* care să fi adunat chilipirgii din tot Bucureștiul.

Era tot acolo, cu firma de neon aprinsă – cred că de fapt nu fusese stinsă niciodată –, fără să intereseze pe nimeni, normal de altfel, pentru că pe cine ar fi putut atrage un magazin din firma căruia rezulta că vinde jucării, în plin București turistic?

Am dat buzna pe uşă, un pic prea repede. Master Yoda, cu bărbia ascunsă în palmă şi cu cotul sprijinit de tejghea, a tresărit violent – cred că dormea – şi s-a ridicat cu greutate.

– Bună ziua, am spus, proţăpindu-mă în faţa tejghelei. Ce mai faceţi?

Ciudatul vânzător a clipit nedumerit de câteva ori, s-a frecat cu mâinile sau labele la ochi şi m-a privit intens. După licărul din priviri, mi-am dat seama că mă recunoscuse. A căscat discret înainte de a-mi răspunde.

– Bun, adică bine, asta fac. De fapt, nu chiar aşa de bine. Cum a mers cu superviteza, eşti mulţumit? M-ai recomandat la cineva? Ar fi bine să te grăbeşti, ţi-am spus, nu știu câtă vreme mai rămân pe aici.

Cred și eu, la lipsa cronică de clienţi, era greu să reziști în Lipscani, una dintre cele mai scumpe zone comerciale din București. Mi-am dres glasul, rotindu-mi privirea pofticios peste sticluţe şi cutii. Am vrut să strecor *freezer-ul* îndărăt, însă nu am găsit ocazia. Sau poate că nu m-am străduit aşa de tare.

– A, superviteza, da, e OK. Cred că aş mai vrea să cumpăr câte ceva, l-am abordat cu o mină vag plictisită, omiţând să-i răspund dacă i-am făcut reclamă. Doar nu eram nebun să mai spun şi altora!

– Avem de toate, superputeri care abia aşteaptă să fie încercate de viitori tineri supereroi, aşa cum eşti tu. Problema e: ai bani?

– Bineînţeles, am făcut nepăsător. Ce îmi oferiţi? Aş vrea să iau mai multe de-astea... superputeri.

Master Yoda îşi făcu de lucru la raftul din spatele său, de unde se întoarse cu braţele pline de sticle şi cutii. Le aranjă neîndemânatic pe tejghea; ghearele groase şi ascuţite nu păreau să-l ajute prea mult.

– Ţi-am spus, dacă o să fii mulţumit, o să mai vii. Am avut dreptate, vezi, ciripi mulţumit. Iată, ai aici cam tot ce trebuie să conţină arsenalul unui supererou complet: privirea *penetrator*, cu care vezi prin pereţi, oricât ar fi de groşi şi indiferent din ce material sunt făcuţi. O pilulă pentru cinci secunde de *penetrator*, zece pilule la cutie. Dacă adaugi şi o pilulă de *cutting light*, atunci obţii privire laser, poţi să tai cam orice cu ea. Nu ţine decât un sfert de minut, dar este extrem de eficientă. Cu toate că sunt doar trei caşete pe folie, e mai scumpă, normal, se zice că are şi aplicaţii industriale. Mai am aici sirop *superpower*, din care trebuie luat câte o guriţă pentru un minut, cu mare grijă însă, riscul de accidente devine foarte ridicat. Nu, nu pentru tine, ci pentru cei din jur am vrut să spun, forţa musculară ţi se amplifică de zeci de ori și poţi foarte ușor să rănești pe cineva dacă nu ești atent. Şi uite, am luat şi *totalshield*, sub formă de cremă, trebuie să te ungi puţin, nu contează unde, pe piele să fie, ca să se poată absorbi, şi obţii o cuirasă prin care nu trece absolut nimic, tot pentru un minut.

Am luat cu un gest aparent nepăsător o folie care conţinea o singură pilulă ascunsă sub foiţa de celofan şi am apropiat-o de ochi. Crezusem că mi s-a părut, însă în interiorul pilulei clocotea ceva, un lichid care îşi schimba culoarea de la azuriu la roz aprins, traversat de bule minuscule, de parcă ar fi dat în clocot. Vânzătorul mi-l luă grijuliu din mână, ţinându-l delicat între cele trei gheare ale mâinii.

– Ăsta e *Skyfly*, e dintre cele foarte scumpe. Dă un minut de autonomie de zbor, inclusiv suborbital, asta dacă ai echipament special, de

cosmonaut. Numai că nu cred că îţi permiţi, costă o grămadă. Apropo, dacă tot a venit vorba, câţi bani ai?

Am scos cu un gest bancnotele din buzunar şi le-am pus pe tejghea, spunând adio în gând viitoarei mele plăci video. Master Yoda i-a răsfirat folosindu-se de gheare şi i-a numărat rapid. A ridicat dezamăgit privirea.

– Nu prea cred că poţi cumpăra ceva cu ceea ce ai aici, a mormăit. Nici măcar un recipient gol, cu urma vaporilor unei superputeri.

A început să-şi strângă încet foliile cu pilule şi sticluţele. Cum nu părea să se descurce prea grozav cu ghearele, când încerca să le prindă, a deschis un sertar al tejghelei şi le-a măturat pe toate, folosindu-şi braţul. A închis sertarul cu zgomot şi s-a proptit în faţa mea, împingându-mi banii. Prin faţa ochilor, Roua, care îmi zâmbea în minte încă de când pornisem spre magazin, a început, încet, să se îndepărteze.

– Staţi puţin, am strigat cuprins brusc de o idee. Aveţi o conexiune la internet? am arătat spre monitorul primitiv, cu tub catodic, care se vedea din profil, în dreapta tejghelei. Ar mai fi nişte bani pe undeva...

Vânzătorul s-a luminat la faţă. A întins mâna către un loc din spatele tejghelei, pe care nu îl puteam vedea din poziţia în care mă aflam.

– Da, aşa ar trebui, chiria pe care mi-o iau include utilităţile. Aşa am găsit magazinul, cu calculatorul acela. Cred că e legat la internet. De ce, ai vreun cont bancar pe undeva?

Nu am mai aşteptat să mă poftească, am sărit pur şi simplu peste tejghea şi am reperat imediat calculatorul. Era o râşniţă străveche, un Dell cu un procesor depăşit de patru generaţii, dar chiar nu conta pentru ceea ce aveam de gând. L-am pornit şi, da, slavă Cerului, avea conexiune, ba chiar una destul de bună, prin UPC, la un server de internet. Am intrat pe net, am descărcat şi instalat câte ceva.

Simţeam în spatele meu privirea nedumerită a vânzătorului, dar am lucrat foarte repede, cred că l-am impresionat.

În sfârşit, am instalat programul pe care îl descărcasem şi l-am pornit. Am lichidat în mare viteză câteva proprietăţi şi opere de artă pe care le deţineam. S-a întâmplat ca clienţii cărora le vândusem să fie aceeaşi care mă curtau de luni de zile să vând, dar îi refuzasem de fiecare dată, aşteptând să mai crească preţurile. După primele tranzacţii, se prinseseră că am o presiune financiară şi subofertaseră, însă am înghiţit-o, n-aveam ce face. Am transformat în lichidităţi agoniseala mea din ultimii trei ani. La urma urmei, banii erau absolut lipsiţi de importanţă câtă vreme era la mijloc Roua.

– *Second Life*, lumea virtuală, m-am întors triumfător spre Master Yoda. Am aici peste treizeci de mii de dolari *Linden*. Ar trebui să ajungă. Dacă vreţi, vi-i transfer pe toţi. Vă creez imediat şi dumneavoastră un cont.

Piticul s-a sumeţit către ecran. Cercetă extrasul de cont afişat, cu pleoapele pe jumătate închise, scărpinându-şi gânditor barba.

– Mda, e o sumă mare. Şi cum aş putea să obţin ceva cash?

A fost rândul meu să fiu încurcat. Am lucrat concentrat câteva minute, generând un cont şi o viaţă virtuală pentru Master Yoda.

– Sunt bani virtuali, ştiţi... Se pot totuşi transforma în dolari la rata de schimb... o clipă, să verific *Lindex*-ul, cursul de astăzi e 289 dolari *Linden* la un dolar real. Asta face cam...

– O sută şi ceva de dolari, adică trei, patru sute de lei, răbufni piticul. Cu mărunţişul pe care l-ai adus, poate ajunge la cinci sute de lei. Puţin, clătină din cap, mult, mult prea puţin. Îmi pare rău, înţelegi, ieri, ţi-am dăruit o superputere, însă nu pot supravieţui aici numai făcând cadouri. Nu știu cât timp o să rămân, dar am mare nevoie de bani

adevăraţi, iar pentru a-i procura trebuie să vând câte ceva. Nu am niciun fel de supraputeri care să îmi producă bani uite-aşa – pocni din degete sau, mai degrabă, îşi plesni două gheare – că le-aş fi folosit, oh, râse gros, crede-mă, tare le-aş mai fi folosit. Și așa nu am cu mine decât conţinutul trusei portabile, pe care nu îl mai pot înlocui, iar superputeri, aici, nu pot să fabric.

Deja mă blocasem. Dacă nu aș fi fost mult prea preocupat să găsesc alte argumente pentru a avea acces la superputeri, poate aș fi remarcat chestia cu trusa personală care trebuie să fi fost un bagaj extrem de mare, câtă vreme dulăpioarele din spatele său gemeau de sticluţe și folii cu cașete, mai ceva ca în rafturile unei farmacii. Nu mai ştiam ce să-i spun, cum să-l rog şi ce să-i ofer. Tot ceea ce visasem cu ochii deschişi noaptea trecută începea să se estompeze. Eu, venind în zbor să o salvez pe Roua, după ce aş fi înghiţit *SkyFly*, asemenea lui Superman şi Lois, după ce aş fi străpuns cu privirea fortăreaţa cu ziduri negre în care o întemniţaseră duşmanii. Duşmani ale căror chipuri variau, de la Neo, cel care și-a bătut joc de mine, sau unele personaje negative din filme până la figura angelică a singurului meu prieten, Bobi. Mi-a trecut, aşa, fugitiv, prin cap să îl ucid pe pitic pentru a-i fura colecţia de superputeri şi numai educaţia solidă, primită în primii ani de viaţă, m-a împiedicat să o fac. Sau poate că aş fi făcut o excepţie dacă nu s-ar fi deschis, în mod providenţial, uşa.

Intră un turist care se opri înainte de a se înscrie pe culoarul dintre vitrinele din mijloc şi-şi roti privirile împrejur, încercând să se hotărască dacă e cazul să rămână. Probabil nu îl impresionaseră cele văzute şi se întoarse încet, pregătindu-se să iasă. Piticul Yoda ridică din umeri, spunând, fără cuvinte, că aşa i se întâmplă de fiecare dată. Însă am sărit eu, străfulgerat de o idee, şi l-am apucat de braţ.

– Hmm, domnu... mister...

Turistul se întoarse curios. Bine măcar că înţelegea engleza. Era un tip sfrijit, cu picioare lungi şi păroase, care îi ieşeau din bermude pentru a intra în bocancii de drumeţie, absolut nepotriviţi pentru asfaltul fierbinte al Bucureștilor. Sprâncenele i se arcuiră pe faţa alungită, mai-mai să întâlnească părul adunat la spate, în coadă de cal. Îşi trecuse deja palmele pe sub bretelele rucsacului pe care îl ducea în spate, gestul ridicându-i coatele şi dezvăluind două pete mari de transpiraţie, la subsuorile tricoului pe care se răsfăţa de sus până jos o poză verzulie cu Statuia Libertăţii.

– Încă nu aţi văzut oferta noastră, domnule, am turuit în engleză, mulţumind în gând profesorului Vernescu, deși încă mai eram un pic gelos pe el. Poftiţi, poftiţi, vă rog să mă credeţi, chiar merită. Avem chestii ce nu puteţi găsi în tot Lipscaniul, de fapt, nicăieri în București. Ce zic eu, chiar sunt unice în lume! Apropiaţi-vă, pe aici, vă rog.

Nu prea convins, turistul se întoarse. Am pornit împreună pe culoarul central, flancat de vitrinele mari cu supereroi. Pe la jumătatea drumului spre tejghea, turistul se opri în dreptul vitrinei din stânga, o cercetă câteva clipe, întinse hotărât mâna către un Spiderman, o păpușă de mărime mijlocie, mă privi întrebător şi îşi frecă degetul mare de celelalte două apropiate – gestul internaţional pentru bani. Era clar, bărbatul era din tagma celor care înţeleg o boabă de engleză fără să se poată exprima. O fi fost poate ceh sau polonez sau orice altceva. I-am apreciat rapid vârsta, asta ca să-mi rezum vocabularul la cel al filmelor americane cu Clint Eastwood şi i-am răspuns ridicând degetul mare – semnul internaţional pentru OK, am înţeles, o să-ţi fac pe plac.

Am ridicat apoi de două ori toate degetele de la mâini, un alt semn internaţional pentru douăzeci, în moneda ţării respective, lei, în cazul de faţă.

Turistul a tras fermoarul borsetei cu care era încins şi a scos fără ezitare o bancnotă de douăzeci de euro pe care mi-a întins-o. Probabil era un antreprenor rus, îmbogăţit din afaceri cu petrol, după schimbarea regimului la ei în ţară, că nu s-a tocmit deloc. Am culisat peretele de sticlă al vitrinei, am luat figurina şi i-am întins-o, la rândul meu. Turistul a luat-o, a zâmbit şi mi-a strâns mâna, apoi s-a întors şi a ieşit bucuros din magazin, admirându-şi proaspăta achiziţie.

M-am întors triumfător la tejghea şi am pus banii în faţa piticului rămas cu gura căscată. Acesta icni de câteva ori înainte de a izbuti să articuleze ceva coerent.

– Bravo, m-ai lăsat mut. Nu aş fi crezut că este posibil să vinzi o jucărie cumpărată cu 5 lei de la chinezi cu aproape douăzeci de ori preţul. În definitiv, poate că pe aici superputerile nu se prea caută, iar cererea mare e pe figurine.

Din nou, luă acea poziţie meditativă, cuprinzându-şi bărbia cu o mână. Mă privi din cap până în picioare, de parcă m-ar fi văzut pentru prima oară.

– Ascultă, n-ai vrea să lucrezi pentru mine? Te-aş putea plăti chiar cu superputeri, mă rog, în funcţie de vânzări. Bineînţeles, după-amiaza, ca nu cumva să lipseşti de la şcoală. Ce spui?

Cum Roua începuse deja să-mi zâmbească în minte, răspunsul nu a putut fi decât unul.

Aşa a început colaborarea mea cu piticul, nu înainte însă de a obţine un mic avans în natură pentru ceea ce aveam să fac.

***

Încet, mi-am făcut un stoc propriu de superputeri. Au fost situaţii precum aceea în care un turist a năvălit la noi pe uşă, sărind dintr-un taxi care a oprit cu scârţâit de frâne în faţa magazinului şi, fără să se uite nici măcar o clipă la figurine, ne-a anunţat că dă oricât pentru un suvenir cu Dracula

– din care nu aveam – aşa cum a văzut pe undeva, la Muzeul naţional de Istorie, într-o expoziţie din alea temporare, şi nicăieri în altă parte. Era înnebunit că îi pleacă avionul şi nu poate să se laude acasă, în Australia, că a cumpărat simbolul ţării care a dat lumii cel dintâi vampir.

M-am înţeles cu Yoda din priviri şi i-am cerut turistului câteva minute, să caut în magazie. Am ieşit prin ușa din spate şi am tras o fugă până în bulevardul Brătianu nr. 2 unde se afla muzeul, aflat oricum aproape, însă, cu un pic de superputere, am ajuns imediat la Antiqua Shop, magazinul de suvenire al muzeului, trecând ca o părere pe lângă portarii care se pregăteau să închidă.

Cu totul, am lipsit cam două minute, din care cel mai mult mi-a luat târguiala cu vânzătoarea care refuza să mai vândă ceva pe motiv că terminase de zece secunde programul de lucru. Cum mă grăbeam, am cedat restul de doi lei de la zece, pentru vampirul de plastic, cu caninii proeminenţi, mantie neagră și faţa albă, care, de fapt, semăna izbitor cu Batman, simbol naţional mult dorit de clientul nostru, căruia i l-am revândut fără să clipesc cu 149 de lei, după ce, discret, scosesem eticheta Made in China, lipită pe fund.

De bucurie, când i-am povestit ce afacere făcusem, piticul a uitat să îmi mai ceară îndărăt restul din sticluţa cu superputere pe care, firește, nici eu nu m-am oferit să i-o restitui. Într-un mod asemănător m-am ales, printre altele, şi cu cinci secunde de privire cu laser, după ce le-am cheltuit pe celelalte cinci, cu care am tăiat cu mare viteză mânecile unui tricou pentru o doamnă de vârstă medie, însoţită de un domn chelios, probabil soţul, care n-a crezut că avem articolul ce i-a plăcut atât de mult şi în varianta cu mâneci scurte, doar că era un pic mai scump, de fapt, aproape dublu.

Însă o afacere bună e aceea când ambii parteneri sunt mulţumiţi. Piticul Yoda era cum nu se poate mai fericit. De când m-a angajat, afacerea începuse

să meargă strună. În vitrine şi-au făcut, pe rând, apariţia noi mărfuri, cum ar fi camere şi aparate foto, telescoape şi binocluri, ceasuri de mână, felicitări şi suvenire, care au înlocuit treptat o parte dintre figurinele cu supereroi, pe măsură ce le-am vândut sau, uneori, le-am oferit drept bonusuri pentru cei ce cumpărau de sume mai mari.

Nici la şcoală nu am avut probleme. Un vârf de ac de superviteză era suficient ca să îmi scriu şi să citesc lecţiile într-o fracţiune de secundă, după care mă puteam dedica în întregime comerţului pentru care fusesem angajat. Începusem să mă obișnuiesc cu superputerile. În mare, erau la fel cum sunt prezentate în filme și, odată ce le aveam, deveneau aproape firești. Nu am încercat să opresc un tren aflat în plină viteză sau să împiedic prăbușirea unui Jumbo Jet Boeing, însă îmi făcea plăcere să mă fac invizibil sau să folosesc superviteza. Nici mersul lui Spiderman, agăţat de fire de păianjen care ţâșneau din palme nu era de lepădat, cu toate că mi-au trebuit multe exerciţii până să deprind cât de cât tehnica. Probabil din acest motiv era și cea mai ieftină superputere pe care o vindea Yoda.

Cel mai important însă era faptul că relaţia mea cu Roua începuse să capete contur. La ora de sport am ajutat-o să sară peste capră şi i-am băgat de zece ori mingea în coşul de baschet pe care l-ar fi ratat cu siguranţă de tot atâtea ori. Acestea şi alte mici întrebuinţări ale superputerilor, cum ar fi privitul prin peretele casei ei când stătea de vorbă cu o prietenă, proprietate dublată de o neobişnuită sensibilitate auditivă care mi-a permis să ascult şi conversaţiile, de exemplu cum îşi imagina ea băiatul ideal, ne-au apropiat și mai mult. Recunosc, am mai scăpat superprivirea şi când făcea baie sau se schimba, doar de vreo două ori, pentru că mi s-a făcut ruşine să o admir goală fără ca ea să îmi fi permis acest lucru. În plus, era prea excitant.

A renunţat la Bobi după numai o singură întâlnire şi, după ce mi-am luat inima în dinţi, i-am propus eu să o scot în oraş, iar ea a fost de acord. Nici Bobi nu a părut prea afectat, pentru că s-a consolat repede cu o majoretă dintr-o clasă mai mică.

Probabil că un alt efect al superputerilor îl resimţea trupul, care mi se transformase aproape peste noapte. Devenisem mai înalt și atletic și nu mai aveam nevoie de ochelari, iar aceste efecte erau permanente sau, cel puţin, așa speram. Mi-am amintit de avertismentul lui Yoda, că pot căpăta dependenţă, ca și cum aș fi luat steroizi.

Am mers împreună cu Roua la mallul din Titan unde am mâncat câte ceva la ultimul etaj, la KFC, apoi ea a spus că se duce la toaletă, însă a fost de acord să intrăm la Multiplex, unde rula un film nou, cu Angelina Jolie. Am cumpărat înfrigurat bilete la preţ de premieră și am intrat în sală puţin după ce începuseră deja să ruleze reclamele. Ne-am instalat pe locurile noastre, am așezat paharele cu răcoritoare în locașurile speciale ale fotoliilor și, după vreo zece minute de la începerea filmului, Roua m-a prins de mână. Aproape am ameţit și, sincer să fiu, habar nu am ce s-a mai petrecut pe ecran, pentru că eul meu se mutase în palma caldă a fetei pe care o iubeam și pentru care aș fi făcut orice mi-ar fi cerut. I-aș fi adus și Luna de pe cer dacă ar fi dorit, cu condiţia ca Yoda să aibă o superputere corespunzătoare.

– Ţi-a plăcut? m-a întrebat în vreme ce ieșeam din sală. Chiar dacă știu că nu e decât un film, o ficţiune, mi-ar plăcea să pot fi și eu o astfel de eroină, care să lupte cu răul pentru triumful binelui, a continuat visătoare. Chiar dacă, în realitate, nu se petrec asemenea lucruri, cel puţin se oferă o speranţă oamenilor, nu crezi?

Nu mi-a trebuit mai mult. Cum am spus, pentru Roua aș fi făcut orice. Am pus discret o picătură minusculă de superviteză pe limbă, am ridicat-o în

braţe și am ajuns imediat în Lipscani, în faţă la *SuperToy's for SuperPeople.* Am lăsat-o jos, în vreme ce, reflex, încerca să-și prindă mâinile în jurul gâtului meu. Uimită și încântată, Roua a realizat abia după câteva clipe unde se află.

– Extraordinar, cum ai făcut asta? Trebuie să-mi spui, te rog. Te rooog!

Nu era nevoie să mă roage. Ceremonios și mândru că reușisem s-o impresionez, am deschis ușa și, cu o plecăciune, am poftit-o înăuntru. De prăvălie mă ocupam aproape singur, piticul, de când îi arătasem ce-i cu *Second Life*, era aproape permanent la calculator, cheltuindu-mi *Linden dolarii*, adunaţi cu atâta trudă, amănunt care, în aceste condiţii, chiar nu mai conta deloc.

– Aici lucrez după-amiaza. O să vezi, e foarte neobișnuit, i-am spus.

Roua a rătăcit o vreme printre vitrine, sărind cu privirea peste ceasuri și camerele video. Păpușile supereroilor i-au stârnit vag interesul, însă a părut să uite de toate când l-a văzut pe Yoda.

– Vai, ce drăguţ, a exclamat. Foarte realistic. E cu baterii? s-a interesat când Yoda a întors capul spre ea, încreţindu-și ridurile feţei.

– Uite ce-i, a exclamat supărat, există niște limite, credeam că am stabilit asta. Ar fi bine să i le explici clientei.

– El e proprietarul, am spus repede, înainte ca Roua să dea drumul unei exclamaţii de genul: „Și vorbește!“, care îi stătea pe buze. Iar ea este Roua și este ăăă… prietena mea. Aici se vând superputeri. Știi, așa cum au supereroii din filme și din desenele animate.

Yoda încuviinţă cu un mormăit. Roua se pregăti să protesteze, ca și cum ar fi reacţionat la o glumă, însă amintirea recentei ei călătorii de la mall la magazin o opri.

– Superputeri, grozav. Unde se fabrică?

S-a interesat candid, iar eu am realizat că mie nu îmi trecuse prin cap să pun această simplă

întrebare.

– La mine acasă, spuse Master Yoda, prost dispus. Credeam că este evident. Cred că asta este și deosebirea.

Abia atunci am realizat că ştiam foarte puţin, de fapt, nimic, despre pitic; preocupat de procurarea superputerilor, nu îi aflasem nici măcar numele.

– Ce fel de deosebire? m-am prefăcut preocupat.

Yoda a părut să se gândească o clipă, după care a mormăit ceva şi a dat din mână ca şi cum ar fi alungat o muscă sâcâitoare.

– Aaa, nimic...

Dar ne stârnise curiozitatea, mai ales Rouăi.

– Ştiţi, noi nu am stat încă serios de vorbă, am spus privind complice spre Roua. Lucrez aici de ceva vreme – în realitate, încă nu trecuse o săptămână de când intrasem pentru prima oară în prăvălie – şi nu ştiu de unde veniţi. Şi, mai ales, de ce nu renunţaţi la costumul de Yoda, *Star Wars* chiar e depăşit.

– Bine, zise după ce ne privi îndelung, clipind rar. În primul rând, nu-i un costum, oftă. Şi nici mască facială.

– Adică...

Am lăsat neterminate vorbele. Mă aprobă tăcut, dând din cap. Roua ne privea nedumerită.

– Da. Este pielea mea actuală. De la utilizarea ultimei superputeri. Un modificator de înfăţişare. L-am folosit de mai multe ori, însă de data asta, pur şi simplu s-a terminat. Văzusem filmul, *Star Wars*, toate patru seriile. Fusesem invitat la o petrecere, un fel de bal mascat, cum e pe aici. Şi, cum toţi ceilalţi au vrut să fie Luke Skywalker sau Dark Vader, mi s-a părut potrivit ca eu să mă transform în Master Yoda. Sigur aş fi fost unic şi s-a dovedit că am gândit bine. Numai că m-am îmbătat rău de tot. M-am gândit după aia, cred că mi-au pus ceva în băutură. Eu nu obişnuiesc să beau alcool decât cel mult moderat. Aşa se face că la petrecere m-am luat de cine nu trebuia.

– Modificator de înfăţișare, ce se petrece? întrebă Roua scuturându-și frumoasele plete. Despre ce vorbiţi voi?

– E o superputere. Modificarea înfăţișării o au mai mulţi supereroi. Uite, de exemplu, în *X-Man*… Asta este marfa principală, am îndrugat o explicaţie pentru Roua.

– Era la fel de frumoasă ca tine, domnișoară, continuă Yoda, aruncându-i în treacăt o privire. Numai că nu era singură, venise însoţită de cineva care avea bani mai mulţi decât mine, deşi credeam că e invers. Își cumpărase superputeri moderne şi tari, greu de contracarat. Avea și mulţi prieteni, care erau burdușiţi cu superputeri. Mai adaugă la asta şi faptul că eram ameţit. Ne-am confruntat superputerile, cam cum faceţi voi când alergaţi cu mașinile pe bulevardul Unirii. A fost un spectacol, în care l-am făcut de râs de vreo două ori.

Rouă mă trase revoltată de mână.

– Hei, ai de gând să pui întrebarea? Sau o pun eu? De unde vii, domnule?

– Nu i-ai spus, constată, în treacăt, Yoda. Ah, dar nici tu nu știi, făcu spre mine surprins. Credeam că ai înţeles, nu m-ai întrebat și am crezut că… Dar n-are importanţă. Aţi auzit de Multivers? Universul multiplu, hai, e simplu. Tipul de care m-am luat era cu prietenii lui, au pus împreună ce superputeri mai aveau şi m-au atacat cu ele. A trebuit să mă apăr. Am cam abuzat, dar nu aveam încotro. Ca să pot contracara, am luat superputeri cu nemiluita. Am provocat un dezechilibru major. Așa am fost basculat aici. Universul m-a aruncat în alt univers și și-a recăpătat echilibrul. Așa am ajuns aici, în universul vostru, doar cu ceea ce aveam la mine.

Mi-am rotit neîncrezător privirea prin magazin, asimilând doar parţial noile informaţii.

– Adică, toate astea le aveai cu tine?

Yoda a aprobat trist din cap.

– Nu, doar superputerile, și nu mi-a mai rămas mare lucru. Aşa cum ţi-am spus, a fost un fel de întrecere. De dibăcie, de posibilităţi, de ambiţie, am consumat multe superputeri.

– Bine, dar sunt încă foarte multe. Adică ai adus suficient cât să umpli un magazin. Şi, după cum văd, nu ai epuizat mai nimic!

– Aaa, dădu plictisit din mână Yoda. Am adăugat și machetele mele favorite. Întotdeauna le port cu mine, chiar dacă pare infantil. Iar aici am fost nevoit să le vând. Unele, din fericire, se fabrică și aici, la supereroii-jucărie mă refer. În cămara mea de acasă, aveam cu mult mai mult. Aici am adus doar rucsacul obişnuit, trusa mea portabilă. Te surprinde că rucsacul meu e diferit de ceea ce ştii tu despre un rucsac?

– Staţi puţin, protestă Roua ridicând mâinile. Dumneata spui că vii de pe o altă planetă?

Eu mă luminasem. Așa se explica totul: Yoda, superputerile. Mă rog, aproape totul. M-am dat mare faţă de Roua, lămurind-o:

– Nu, nu chiar. Adică e mai mult decât atât. Mult mai mult. Se presupune că există mai multe universuri, nenumărate, care seamănă foarte mult cu al nostru, ajungând, gradual, foarte diferite, în care noi existăm simultan. Să spunem că în unul dintre aceste universuri tu ești îmbrăcată în pantaloni, nu ca în acesta, în fustă, am spus, scăpând involuntar o privire către picioarele superbe ale fetei. În rest, universul acela poate fi identic. Mergând mai departe, pot exista universuri în care al Doilea Război Mondial să nu se fi terminat încă. Sau să nu fi început. Sau în care să fi câștigat Germania. Și tot așa. În alte universuri, America a fost descoperită mai devreme. Sau mai târziu. Sau băștinașii au venit să cucerească Europa. Se presupune că sunt posibile toate combinaţiile valabile. Iar această sumă de universuri se numeşte multiunivers sau multivers.

Yoda aprobă, dând tăcut din cap. Însă Roua nu părea deloc lămurită.

– Şi ce legătură are multi… universul acesta cu el? Eu nu îmi amintesc să fi văzut acest magazin, cu toate că, e drept, nu am mai trecut de ceva vreme pe Lipscani.

– Bineînţeles că nu l-ai văzut, sări Yoda. Pentru că nu a existat înainte să apar eu aici. Aici era altceva, probabil tot un magazin. Nu e clar? Nu poţi pur şi simplu să transferi ceva între un univers şi altul dacă nu faci şi transferul invers. Adică cel care era aici a ajuns acolo de unde am plecat eu şi invers. Înţelegeţi? E ca un fel de comutare. Cel care s-a aflat aici a devenit ce eram eu, la mine acasă. Îmi ocupă locul. Şi invers. Fizic nu a suferit nicio schimbare. Din păcate, nici eu. Iar superputere, pentru a scăpa de masca asta facială, nu mai am. Aș vrea să plec de aici, a oftat sfâșietor.

– Lavoisier, am murmurat gânditor. Nimic nu se pierde, totul se transformă.

– Cine? a întrebat nedumerit Yoda.

– Nu are importanţă, am spus.

Roua însă nu se lămurise deloc.

– La dumneavoastră, acolo, în… acasă, se fabrică superputeri? Credeam că ele sunt doar rodul imaginaţiei, de fapt, așa și este. Era…

– Nu e mare lucru, zise Master Yoda, plictisit. Și la noi, exact ca aici, au apărut benzi desenate, supereroi. Iar cineva a pus la punct și metoda de a obţine superputerile corespunzătoare. Închipuie-ţi că un om de acum trei secole ar vedea televizorul, calculatorul sau avioanele. Sau aproape orice folosește în mod uzual lumea modernă, nu crezi că, pentru el, ar fi superputeri?

– Bine, dar ceea ce aţi spus sunt realizate în conformitate cu legile fizicii, au o explicaţie raţională!

– Și superputerile au. De ce crezi că legile fizicii, despre care vorbești, sunt identice în multivers? Universurile noastre, cel de unde vin eu

și cel în care ne aflăm acum, sunt foarte asemănătoare, însă nu identice.

Master Yoda începuse să dea semne că ar vrea să fie lăsat în pace. Se așeză din nou în dreptul monitorului și își reîncepu periplul în *Second Life*. În definitiv, tot un fel de viaţă paralelă îi era și prezenţa în lumea noastră, poate din acest motiv îi plăcea atât de mult jocul. Era timpul să o luăm din loc, cu atât mai mult cu cât ploaia care abia încetase alungase puţinii turiști care ne-ar fi putut fi clienţi. Am profitat însă de ocazie.

– Ştiţi, aş vrea să-i arăt prietenei mele oraşul. De sus, i-am şoptit. Aş putea… doar o picătură...

Yoda a ridicat din umeri şi mi-a întins sticluţa cu superputerea *flying* a lui Superman din care am luat doar o picătură. Am prins-o pe Roua de mână şi am ieşit în spatele prăvălioarei, în curtea măruntă, înconjurată cu gard de tablă, pentru mărfuri. Am prins-o bine pe fată, de mijloc, şi ne-am înălţat cu mare viteză, pentru a nu atrage prea tare atenţia. Roua a ţipat, speriată sau poate încântată, şi s-a lipit de mine. M-a îmbrăţişat atât de puternic, ba chiar şi-a încolăcit picioarele în jurul mijlocului meu, încât abia mai puteam respira. Nu semăna chiar cu scena în care Superman o plimbă pe Lois pe deasupra Americii, mai ales că la o sută de metri înălţime era chiar frig de-a binelea. Sau tremuram de frică. De fapt, nici mare zbor n-a prea fost. Pur şi simplu, ne-am ridicat şi apoi am coborât. Cum Roua nu s-a desprins de mine nici după ce ne-am aflat din nou pe pământ, în curtea din spatele prăvăliei, am privit-o şi am văzut că îşi ţinea pleoapele strâns lipite. Îi simţeam respiraţia precipitată drept în faţă. Aş fi ţinut-o aşa până la sfârşitul lumii, care a venit peste un minut, când oboseala şi-a spus cuvântul.

– Am ajuns pe pământ, i-am şoptit răguşit.

A deschis ochii şi s-a convins, apoi şi-a descolăcit picioarele, a încercat cu vârful degetelor

solul şi abia apoi şi-a luat braţele din jurul gâtului meu.

– Auzi, a fost extraordinar, a şoptit. Însă am închis ochii imediat ce am văzut acoperişul magazinului. Mi-a fost aşa de frică, dar ai fost mereu lângă mine. Îţi mulţumesc, a spus şi şi-a apăsat buzele ei umede pe buzele mele uscate, iar eu am simţit cum am devenit mult mai ușor, de această dată fără nicio superputere, în vreme ce un întreg muşuroi de furnici a prins viaţă la mine în stomac.

Am început să-mi revin mult mai târziu, undeva pe Magheru, aproape de Piaţa Romană. Mă plimbam agale cu Roua, mână în mână, ceea ce însemna că nu a fost o iluzie și că da, chiar ne sărutaserăm. Cred că, după coborârea din curtea din spate a magazinului ne mai sărutaserăm de câteva ori, pe stradă; intram într-o stare de beatitudine și funcţionam așa, pe pilot automat.

Îmi aminteam vag că intraserăm iar la Yoda, care se plictisise de *Second Life*, închiseserăm magazinul și stătuserăm de vorbă. Roua îl iscodise cu o mulţime de întrebări, în vreme ce eu mă mulţumeam să ascult fără să aud, nevenindu-mi să cred că dăduse peste mine o asemenea fericire. Am plecat, ţinându-ne de mână, iar Roua vorbise aproape tot timpul, având în mine un partener care aproba sau nega, după cum o cerea tonul ei.

– Evident, a avut noroc că te-a găsit pe tine, spuse, iar eu am aprobat energic, dând din cap. Cine știe ce s-ar fi întâmplat dacă superputerile s-ar fi răspândit prin tot Bucureștiul. Nici nu vreau să mă gândesc ce ar fi făcut ţiganii de la Gara de Nord care fură din buzunare dacă ar fi reușit să fie invizibili. Sau bătăușii din Ferentari, dacă ar fi avut puterile excepţionale ale lui Superman. De fapt, ce zic eu! Dacă s-ar fi aflat, Yoda și superputerile lui ar fi fost urgent strânse de cei de la SRI. Atunci să vezi bătălie, care pe care! Președintele vrăjindu-și electoratul și altfel decât la

televizor, prim-ministrul rezolvând criza economică din transporturi împingând el însuși trenuri cu marfă și cu pasageri, politicienii producând gheaţă prin parcuri, vara pe caniculă, sau strălucind asemenea unor sori, iarna, când e frig sau întinzându-se asemenea cauciucului pentru a câștiga simpatia alegătorilor, ori arzându-și adversarii politici nu doar cu discursul, ci cu laserele din ochi! Vai, ce lume ar fi, spuse visătoare.

– Dar acasă la Yoda, acolo unde superputerile se pot cumpăra la liber, acolo de ce nu se petrec asemenea lucruri? Am îndrăznit vag o întrebare.

– Pentru că acolo toată lumea are acces la superputeri. Ele sunt un fel de jucării și e ilegal să încerci să le folosești pentru a obţine foloase proprii, a face rău cuiva sau a încerca să spionezi. Iată, americanii au cu toţii arme de foc în casă, dar asta nu înseamnă că pornesc la război. S-au adaptat. E o chestiune de civilizaţie, de bun-simţ. Închipuie-ţi doar că și la noi s-ar da liber la asemenea arme. Se bagă unul în faţă, la coadă la supermarket, pac, scoţi pistolul și îl împuști! Cât despre superputeri, din ce spune Yoda, e clar că și la ei sunt prea scumpe pentru a avea aplicaţii practice. Adică te costă mult prea mult o superputere cu care să mergi fulgerător dintr-un loc în altul decât, să spunem, să folosești un mijloc de transport clasic. Mai ales că nu au descoperit cum să facă superputerile stabile. Doar puţine dintre ele au efect de maximum un minut.

– Adică sunt un fel de pocnitori, cum se vând la noi de Crăciun. Doar că sunt niște jucării foarte scumpe.

Am sporovăit așa până am ajuns la blocul în care locuia fata. M-am despărţit cu greu de ea, după ce am condus-o acasă și după mai multe sărutări de rămas-bun, schimbate în faţa blocului ei, ascunși de coroana unui copac bătrân.

A doua zi, abia am așteptat să ajung la școală, iar inima a încercat să îmi iasă din piept când am văzut-o. Ne-am strâns mâinile și Roua mi-a zâmbit, iar ziua mohorâtă și ploioasă s-a luminat brusc. Nu știu când au trecut orele, pentru că ne-am petrecut pauzele împreună și tot împreună am ciugulit câte ceva, la amiază, la o terasă de lângă liceu, care vindea shaorma. Ne pregăteam să plecăm când, în curte, a apărut de undeva Neo cu ai lui. Nu mai erau elevi și nici profesori, se grăbiseră să înceapă weekendul și, fie terminaseră orele mai devreme, fie pur și simplu nu le mai ţinuseră, că și așa anul școlar se apropia de sfârșit.

Chiar și așa, Neo a simţit nevoia să se ia de mine. Poate îl frământa amintirea ultimei noastre întâlniri, când l-am călcat, fără să vreau, pe bombeu. A ieșit din Audi când ne-a văzut, împreună cu alţi trei corifei. L-am zărit că se îndreaptă spre noi, plimbând cărţile de joc dintr-o mână în cealaltă și am știut pe loc ce are de gând. M-am speriat și m-am înfuriat totodată. Neo a făcut un semn și ciracii lui s-au despărţit în evantai, luându-i-o înainte. Unul dintre ei m-a lovit cu genunchiul în burtă și m-am chircit de durere. Altul m-a lovit cu pumnul în bărbie atât de tare, încât m-am prăbușit într-o parte, pe asfalt. Noroc că ghiozdanul îmi lunecase pe un umăr și am căzut practic pe el. Al treilea m-a lovit neglijent cu piciorul în stomac, însă cum mușchii îmi erau încordaţi, lovitura nu a avut mare efect. Neo s-a aplecat spre mine.

– Asta ca să te mai înveţi să scrii e-mailuri. Ia spune, acum mai sunt fraier? Sau am faţă de vampir?

Neo pufni și păși semeţ spre Roua care, surprinsă, își duse palmele la obraji și strigă:

– Încetaţi! Încetaţi imediat! Brutelor!

Neo își adunase cărţile de joc într-o mână. Cu cealaltă o prinse de păr și-i dădu capul pe spate.

– Chiar așa, păpușă? Iubițelul ţi-e jos, după cum vezi. Nu pricep cum ai putut să te uiţi la pocitania asta. Mai bine vino cu un bărbat adevărat, într-o mașină adevărată, să facem niște prostioare. Ce zici?

Roua gemu și încercă să se elibereze de mâna încleștată în părul ei. Am încercat să mă ridic, însă unul dintre ciraci şi-a îndesat vârful pantofului în coastele mele.

– Nici dacă ai fi ultimul rămas pe pământ, șuieră cu ură și, prinzând momentul potrivit, îl scuipă pe Neo drept în faţă.

Acesta rămase uimit, nevenindu-i să creadă. Îi dădu drumul la păr și o pălmui de două ori, cu putere, peste obraji. Lacrimi ţâșniră din colţul ochilor fetei.

Atâta mi-a trebuit. Mâna s-a dus singură către buzunarul secret al ghiozdanului cu manuale, unde ţineam superputerile, de când fratele meu, Mo, găsise ascunzătoarea din camera mea, unde le pitisem, și era cât pe ce să înghită *rubberator*, care l-ar fi transformat într-o păpușă elastică, din cauciuc, asemenea lui Reed din *Fantastic Four*. Le-am scos pe toate, câte or fi fost și le-am înghiţit de-a valma.

Și-au făcut imediat efectul.

Am intrat în superviteză, am ţâșnit și l-am plesnit pe Neo peste mâna în care ţinea cărţile de joc, barând totodată o altă lovitură pe care se pregătea să i-o dea Rouăi. Am trecut ca un duh rău pe la cei trei ciraci și i-am lovit așa cum m-am priceput, la fluierul piciorului, sub rotulă, în plex, pe fiecare, până i-am culcat pe toţi la pământ. M-am întors la Neo și l-am pălmuit până când m-au durut palmele, apoi i-am pus piedică și i-am dat un brânci. Iar toate astea s-au întâmplat înainte ca pachetul de cărţi de joc să se fi răspândit complet în aer. Am respirat câteva secunde, suficient cât să-i văd prăbușindu-se, am îngheţat totul în jurul lor

și m-am prăpădit de râs când, încercând să se ridice, au alunecat și au căzut care încotro.

Abia apoi m-am gândit la lacrimile Rouăi. Am intrat iar în superviteză și am ţâșnit până la Grădina Botanică, unde am ras un braţ de trandafiri roșii pe care i-am adus într-o clipă în curtea liceului, chiar înainte ca superputerea să își epuizeze efectul. I-am oferit ceremonios buchetul Rouăi, care și-a recăpătat zâmbetul, i-a luat și mi-a oferit, în schimb, un sărut. Le-am întors amândoi spatele lui Neo și ciracilor lui umiliţi, nu înainte de a arunca spre ei un ghem de fire albe și cleioase, în care s-au încurcat, așa cum făcea Spiderman. Există totuși un dezavantaj major atunci când iei simultan mai multe superputeri, anume acela de a nu apuca să le folosești până se epuizează, efectul lor fiind de cel mult un minut. Așa am păţit și eu. Cine știe câte altele aș fi putut să fac dacă nu s-ar fi epuizat toate, chiar înainte de a părăsi curtea liceului.

Neo se ridicase, ameţit, dar i-am trântit un pumn în nas de m-au durut degetele, fără niciun superajutor de această dată.

– Au meritat-o, a spus Roua arătând vag cu capul către Neo și ai lui, încă prinși în fire, alunecând caraghios pe gheaţa care începea să se topească sub razele soarelui de iunie, proaspăt ieșit din nori.

– Spunea ceva de e-mailuri. Însă eu nu i-am trimis nimic…

M-am încordat, auzind pe cineva alergând în urma noastră. M-am întors, hotărât să fac faţă, să îmi apăr prietena cu orice preţ. Era Bobi.

– Extraordinar! Cum ai făcut asta, omule? a întrebat gâfâind, încercând să ţină pasul cu noi. Cum ai făcut? Am văzut tot.

– Și ţi-a fost frică să ne ajuţi? i-o tăie Roua, iar Bobi lăsă capul în jos și rămase pe loc, umilit.

Lumea era frumoasă, ba chiar extraordinară, viaţa era frumoasă, mai ales că eram îndrăgostit de

cea mai frumoasă fată din lume, căreia nu îi eram indiferent. Cât despre superputeri, stabilisem deja cu Roua să îl vizităm după-amiază pe Yoda. Eu, ca să îl ajut cu vânzările și să îmi refac stocul, ea avea de pus încă o mulţime de întrebări.

Ne-am întâlnit la Piaţa Universităţii. Roua a întârziat puţin, din cauza metroului, e de înţeles. De fapt, eu venisem cu un sfert de oră mai devreme, ca să nu care cumva să întârzii din cauza metroului. Am așteptat-o la Ceas, ca atâtea cupluri, în atâţia ani. Chiar și acum mai mulţi băieţi și fete își așteptau, la fel ca mine, partenerii. Roua m-a văzut în șuvoiul de oameni și mi-a făcut scurt cu mâna, trimiţându-mi un zâmbet care a anticipat sărutul scurt și îmbrăţișarea care au urmat imediat ce ne-am întâlnit. Am pornit mână în mână pe bulevardul Brătianu.

– Vreau să știu mai multe despre lumea lui, a deschis discuţia Roua, apropiindu-se de urechea mea pentru a se face auzită în vuietul de claxoane și scrâșnete de roţi de pe stradă. Mi-a spus că este identică, mă rog, aproape la fel cu lumea noastră, excepţia constituind-o, desigur, superputerile, care la ei sunt ceva obișnuit. Jucării scumpe, folosite la petreceri. Îmi vine totuși greu să cred că nu au aplicaţii practice. Imaginează-ţi doar un elev care, cu superviteza, ar putea învăţa de mii de ori mai repede, ce mai, de fapt, nici nu ar avea nevoie să înveţe. Pur și simplu, și-ar scrie lucrările copiind direct din manuale.

Nu era nevoie să îmi imaginez, știam foarte bine cum stăteau lucrurile. Numai că exista un mare dezavantaj în a încerca să răsfoiești paginile unei cărţi cu superviteză, pentru că nu fuseseră proiectate să reziste la așa ceva. După cum era dificil să scrii cu pixul pe hârtie, pentru că pasta pur și simplu nu avea cum să curgă. Îmi luase ceva timp să controlez superviteza pentru a învăţa accelerat și, ce-i drept, durata pregătirii temelor scăzuse la o zecime, performanţă foarte bună faţă

de cea atinsă în mod obișnuit, atunci când mă puteam concentra.

– Și aplicaţiile militare ar fi uimitoare, i-am continuat ideea. Un soldat capabil să se ferească din calea glonţului cred că e visul oricărui general.

– Numai că și inamicii ar fi dispus de superviteză, iar războaiele și-ar fi pierdut sensul sau ar fi trebuit să se dezvolte tehnici noi, cum ar fi gloanţe superrapide. Cine știe, poate au și așa ceva.

Trecuserăm de intersecţia cu Blănari. Mi-am dres glasul și am spus:

– Sau poate există vreo limitare, ceva. Yoda a povestit că preţurile superputerilor sunt foarte mari. Mă întreb ce efecte au, pe termen lung. Uite, eu, spre exemplu, în doar câteva zile, am renunţat la ochelarii de patru dioptrii, pentru că văd perfect fără ei, am exemplificat, fără să mai amintesc de bicepșii și pectoralii deveniţi foarte proeminenţi, care se încordau asemenea unor șerpi pe sub tricoul ce stătea să plesnească. Poate cei care consumă frecvent superputeri sfârșesc prin a deveni asemănători personajului corespunzător, ceea ce, evident, este ridicol, mai ales câtă vreme superputerile pot proveni de la personaje diferite. Imaginează-ţi o combinaţie de Superman și Catwoman, eventual având ghearele lui Logan, din *X Man*, care deţine superputeri numai dacă ia diferite pilule sau soluţii, iar asta pe termen foarte scurt. Sunt sigur că există limitări. Unele pe care noi nu le știm și despre care Yoda nu a spus nimic.

Iniţial, am crezut că am greșit locul. Însă toate celelalte repere erau acolo unde trebuiau să fie: în dreapta, o consignaţie cu obiecte vechi, în vitrina căreia trona un gramofon cu pâlnie strălucitoare, din alamă, înconjurat de ceasuri de masă, cu monturi complicate, cu heruvimi. În stânga, un magazin întunecat, cu mobilă veche, prin a cărui vitrină se zăreau *secretaires* cu picioare sculptate, scaune tapisate și mese cu picioare în formă de

labe de grifon. Între ele, prăvălia lui Yoda încetase să mai existe. Dintr-odată, mi-am dat seama că pur și simplu nu îi știam numele, nici măcar nu îl întrebasem. În acel loc apăruse un anticariat care părea să fie acolo de când lumea. Vitrina care semăna izbitor cu cea a *SuperToy's for Super People* era prăfuită, iar sticla se spărsese într-un colţ, bucata fiind susţinută cu o bandă adezivă îngălbenită de soare.

Am schimbat o privire cu Roua. Amuţiserăm amândoi. Am împins ușa, un clopoţel atârnat deasupra a scos un clinchet subţire, și am intrat, eu primul, ca să o protejez pe iubita mea de cine știe ce pericol s-ar fi ivit din fenomenul de neînţeles prin care o prăvălie fusese înlocuită cu alta, fără ca nimeni să fi remarcat ceva. Rafturile pline cu figurinele supereroilor, care, datorită contribuţiei mele, aveau camere video, aparate foto și ceasuri, erau tot acolo, dar încărcate cu cărţi vechi. Am mers încet printre ele, ca printre ziduri făcute din cotoarele roase de vreme ale cărţilor, nevenindu-ne să ne credem ochilor. Semăna cu prăvălia lui Yoda... De după tejgheaua aflată în spatele rafturilor, un bărbat cu ochelari, cu părul rar, adus de umeri, își ridică întrebător privirea către noi de pe monitorul unui calculator.

– Sunteţi de mult aici? își luă Roua inima în dinţi. Vreau să spun că noi căutăm pe un ăăă… prieten, care a avut acest magazin până de curând. Vindea suvenire. Știţi cumva unde a plecat?

Anticarul a clipit de după ochelarii săi și ne-a zâmbit complice, fără să spună ceva. Pe monitorul său, aș fi putut să jur, am recunoscut un *screen* din *Second Life*. Am luat-o pe Roua de mână și am tras-o afară din anticariat. Am pornit aiurea, pe Lipscani, aproape alergând. Ne-am oprit abia în Cișmigiu, unde ne-am așezat pe o bancă, să ne tragem sufletul. Eram amândoi la fel de tulburaţi.

– El era. Sau nu, nu acela pe care l-am cunoscut. A plecat, am spus. A comutat din nou. Probabil a

fost recuperat de ai lui și readus. A spus că au o poliţie foarte eficientă, care urmărește asemenea cazuri. Or fi descoperit cum pot să treacă dintr-un univers în altul. Dacă a făcut-o Yoda, o poate face oricine.

– Nu cred că s-a întâmplat așa, spuse apăsat Roua după ce se gândi o clipă. Îţi mai amintești cum a povestit că a ajuns aici?

– Ceva despre o petrecere, în care toţi ceilalţi au aruncat superputeri asupra lui, iar el, ca să le contracareze, a folosit alte superputeri. Iar amicii ăia ai lui, sau ce-or fi fost, l-au expediat într-un univers paralel. La noi.

Roua se încruntă ușor, adorabil, pe măsură ce îi veneau idei noi. Privi fix spre un punct nedefinit, aflat undeva în faţa noastră. Îi admiram și iubeam profilul feţei pe care lumina apusului, filtrată de frunzele arborilor, dansa în umbre jucăușe.

– Nu prietenii lui l-au expediat aici, spuse într-un târziu. Acumularea de superputeri, asta trebuie să fi fost. Nici măcar universul său nu a tolerat așa ceva și l-a basculat într-un loc unde superputerile nu există decât în filme și benzi desenate. Înţelegi, Tom? Asta trebuie să se fi petrecut. Ca într-un scrânciob, din alea ca o pârghie fixată la mijloc, din parcurile de joacă ale copiilor. Cel mai greu ajunge întotdeauna jos. Chiar dacă se împinge cu picioarele, se înalţă și cade iar.

Am simţit cum încep să transpir, în pofida brizei răcoritoare care adia blând.

– Iar eu… am început, dar nu m-am mai simţit în stare să termin.

O făcu, în schimb, Roua.

– Da, tu ai luat azi, când am ieșit de la școală, toate superputerile pe care le aveai la tine, ca să te aperi și să mă aperi de Neo. Ai provocat un dezechilibru major. Iar universul nostru a încercat să îl rezolve la fel ca și universul lui Yoda. Adică să elimine cauza.

– Vrei să spui… că am ajuns și eu în alt univers? Dar nu se poate, am gemut.

Începea să aibă noimă: mușchii mei tari, apăruţi peste noapte, faptul că nu mai purtam ochelari. Parcă și părinţii mă băgau altfel în seamă, tata îmi dăduse azi bună dimineaţa, pentru prima oară de când îmi amintesc. Și mama m-a întrebat cum mai merge cu școala, tot în premieră. Iar Mo, fratele meu, mă tratase cu ceva mai mult respect. Acesta să fie universul în care nimerisem?

– Poate că nu, rosti Roua. Nu tu erai distorsiunea, chiar dacă tu ai provocat-o. Yoda, sau cum s-o fi numit, era problema. El adusese superputerile în universul nostru, unde nu aveau ce căuta. El și prăvălia lui trebuiau să dispară. Este foarte posibil să fi ajuns îndărăt la el acasă, acolo unde superputerile există și se vând liber, mai spuse și se ridică de pe bancă.

– Poate că asta a avut în cap încă de la început, am avut revelaţia. Spunea că superputerile sunt foarte scumpe. Că doar puţini și le pot permite. De altfel, mi-a cerut un preţ uriaș, când l-am vizitat prima dată. Apoi a început să mi le dea aproape pe nimic. A așteptat să adun suficiente și, mai ales, să apară ocazia să le folosesc. E-mailurile primite de Neo…

Îmi întinse o mână, pentru a mă ajuta să mă ridic. M-a prins de după talie, eu i-am cuprins umerii și am pornit strâns înlănţuiţi prin Cișmigiu, înconjuraţi de amurg. În afară de Roua, cu care voi împărţi pentru totdeauna secretul magazinului cu superputeri, singura dovadă a celor petrecute se află în spaţiul virtual, unde am rămas cu mai puţin de un sfert din *Linden,* dolarii câștigaţi în *Second Life*, iar aceștia au fost cheltuiţi într-un mod în care eu nu aș fi făcut-o niciodată, iar avatarurile de acolo știu precis că am fost de nerecunoscut, pentru că m-am comportat, în ultimele zile, complet atipic.

Este foarte posibil să fi ajuns în alt univers. Pe zi ce trece, devin tot mai convins de asta. Este însă un univers care îmi place foarte mult, pentru că aici am cucerit-o pe Roua, iubirea vieţii mele, și ea, la rândul ei, mă iubește.

Fără niciun fel de superputeri, de această dată.

Ziditorii de biserici

Şedinţa de partid se termină, ca de obicei, cu prezentarea unui film documentar. Horia se înflăcărase de la cuvântarea tovarăşului Neagu care amintise de realizările măreţe ale Partidului şi ceruse, în aplauzele tuturor, noi eforturi în construirea societăţii socialiste multilateral dezvoltate, în radicalizarea luptei de clasă şi, în final, în respectarea angajamentului comun de terminare a planului cincinal în patru ani şi jumătate. Tovarăşul se retrase şi, încet, rumoarea din sală se stinse odată cu luminile, iar pe ecranul de pânză albă clipiră de câteva ori imagini în alb şi negru, neclare, până când se stabilizară.

Muzica patriotică stridentă, la limita suportabilului, ţâşni năvalnic din difuzoarele cam hodorogite aflate în stânga şi în dreapta cearşafului alb ce folosea drept ecran.

Imaginile prezentau tractoare care arau aliniate un câmp, lăsând în urmă brazde mari de pământ negru, răvăşit de pluguri. Ţărani zâmbitori strângeau mâinile unor muncitori în salopete, simbolizând legătura dintre cele două clase sociale care munceau împreună pentru societatea socialistă multilateral dezvoltată. Imaginile săriră la o oţelărie unde bărbaţi voinici, goi până la brâu şi acoperiţi de sudoare, aruncau cărbuni în cuptoare uriaşe sau dirijau râul de metal topit către formele în care acesta urma să se răcească. Muzica mai pierdu ceva din intensitate şi se făcu auzită o voce care preamărea realizările comunismului.

La fel ca toţi ceilalţi spectatori, Horia trăia intens cele văzute pe ecran. Îi aplaudă pe ţărani, pentru că ştia încă din fragedă tinereţe cât de greu este să munceşti câmpul. Îi aplaudă frenetic şi pe muncitori pentru că, la rândul său, era muncitor

constructor, o meserie deloc uşoară, dar foarte apreciată şi bine plătită.

Filmul şi sunetul se întrerupseră brusc când se termină pelicula. În sală se auziră câteva fluierături şi râsete în timpul în care operatorul puse altă bobină de celuloid în aparatul de proiecţie. De această dată, imaginile surprinseră prăvăliile evreieşti de pe Lipscani, deocamdată scăpate de naţionalizare. În faţa uneia dintre ele stăteau de vorbă doi evrei burtoşi şi bine îmbrăcaţi, cu yarmulke pe vârful capetelor. Aveau multe bijuterii la vedere, inele, brăţări şi lanţuri groase de aur. Uneori râdeau, privind către aparatul de filmat. Ca la un semn, sala izbucni în fluierături, strigăte isterice şi înjurături care, în asemenea situaţii, erau permise. Evreii reprezentau duşmanul de clasă, un rău pe care comunismul nu reuşise încă să îl înlăture. Şi, se spunea oficial, nici nu se dorea încă. Evreii de pe Lipscani erau păstraţi ca exponatele dintr-o grădină zoologică. Îi putea vedea toată lumea şi, în acest fel, vigilenţa poporului faţă de capitalişti rămânea la cote ridicate.

– Să crape exploatatorii, strigă cât putu de tare Mitru, bunul lui prieten.

– Să crape, să crape, preluară cei din jur şi, în scurtă vreme, întreaga sală zbiera în cor.

Urletele şi fluierăturile atinseră paroxismul când imaginile înfăţişară mai multe biserici, oprindu-se asupra uneia anume. „Marx şi Engels, precursorii comunismului, au dovedit de mult că biserica este opiul popoarelor“, trâmbiţă vocea din difuzoare care se făcea tot mai greu auzită în hărmălaie. Horia nu ştia ce e acela opiu, dar era convins că este ceva foarte rău. La fel ca toată lumea, sări şi el în picioare, răcni cu ură şi își agită pumnii către biserica ce rămăsese pe ecran. Era una relativ recent construită, chiar după Război, în 1947, după cum scria în partea de jos a ecranului. Se numea Apărătorii Patriei II, din sectorul 4, ceea ce

însemna că exista pe undeva şi Apărătorii Patriei I. Clădirea părea pustie, dar când apărură buldozerele, mai mulţi credincioşi, în frunte cu un preot, le săriră în faţă, să le oprească. Protestul fusese anticipat, aşa că două plutoane de miliţieni în uniforme albastre au sărit în ajutorul buldozerelor. Protestatarii încătuşaţi, în frunte cu preotul cu părul vâlvoi şi privire de nebun, au fost duşi aproape pe sus în camioanele miliţienilor care îi mai loveau din când în când cu gârbacele, ca să îi zorească. Cu toate acestea, preotul a mai găsit puterea să ridice pumnul înspre constructori. În mod intenţionat, cei ce făcuseră filmul înregistraseră şi sunetul.

„Şi oamenii au fost dogorâţi cu mare arşiţă şi au blasfemiat numele lui Dumnezeu, care are putere peste plăgile acestea, şi nu s-au pocăit ca să-I dea slavă.“[1], a strigat preotul de pe ecran şi sala toată a izbucnit într-un hohot de râs uriaş, după ce un spectator aflat în faţă a slobozit un vânt puternic. „Și din pricina durerilor şi a bubelor lor L-au blasfemiat pe Dumnezeul cerului, dar de faptele lor nu s-au pocăit.“[2], a continuat ameninţător, dar nimeni nu l-a mai băgat în seamă, nici în film şi nici în sala de proiecţie.

Apoi au intrat buldozerele care, în doar câteva minute, au transformat biserica într-o grămadă de moloz.

Aplauzele au umplut sala pentru mai multe minute. Încă o relicvă a trecutului fusese făcută una cu pământul! Spectatorii au sărit în picioare şi s-au îmbrăţişat fericiţi. Horia s-a trezit că se pupă pe obraji cu oameni pe care nu îi cunoştea. La cel puţin unul dintre ei a simţit şi gustul sărat al lacrimilor, pe care le-a pus pe seama împlinirii dezideratului comun, acela de îndepărtare a relicvelor rămase de la capitalişti.

Alături de el, Mitru, cel mai bun prieten pe care îl avea, strângea frenetic mâini, de parcă el ar fi fost eroul filmului. De fapt, ei chiar se aflaseră

printre cei care dărâmaseră biserica, mai precis făcuseră parte din echipele care au continuat munca buldozerelor şi au distrus cu baroasele rămăşiţele prea mărunte pentru lamele utilajelor grele, după care au adunat în camioane cărămizile sparte şi molozul. Atunci au chicotit împreună şi şi-au fluturat mâinile înspre camera de filmat, dar această secvenţă fusese înlăturată.

Filmul se opri şi lumina se reaprinse. Se auzi un cor de oftaturi şi de scârţâituri de scaune. În faţa spectatorilor, sub ecran, doi tehnicieni aduseră o mică scenă. Ca de nicăieri, apăru iar tovarăşul subţirel, îmbrăcat elegant, între două vârste, cu barbişon asemănător cu al lui Lenin şi ochii ca două flăcări. Trecu pe lângă Horia, lăsând în urmă un miros vag de sulf pe care parfumul tare de trandafiri, sovietic, cu care se stropise din belşug, nu reuşea să îl ascundă complet. Pe tovarăş îl cunoştea deja toată lumea. Era Victor Neagu, de la regionala de partid, care cuvântase şi înainte de film. În spatele lui, venea, cărând o servietă de piele neagră, o femeie mohorâtă îmbrăcată într-o rochie albă, largă. Era asistenta tovarăşului Neagu. Nimeni nu îi ştia numele şi nu fusese auzită vorbind vreodată altcuiva decât şefului ei, căruia îi şoptea uneori câte ceva la ureche. Părul blond îi era despletit, dar pieptănat cu grijă peste umerii slabi. Lăsă jos servieta şi îşi întoarse faţa neobişnuit de palidă spre public. Tovarăşul se urcă pe scenă şi îşi drese glasul.

– Tovarăşi, răcni el, rotindu-şi ochii aprinşi până când rumoarea din sală se potoli. Ţara noastră merge neabătut pe drumul trasat de comunism către noi culmi de progres. Ultimele relicve ale trecutului, bisericile, sunt în prezent înlăturate. În locul lor, vom construi fabrici, blocuri de locuinţe pentru popor, parcuri şi şcoli.

Făcu o pauză pentru a permite tinerilor surescitaţi să sară în picioare şi să scandeze minute în şir: „Trăiască Republica Populară! Ura! Ura!

Ura!“. Ridică mâna stângă, strigătele entuziaste se potoliră şi lumea se aşeză din nou. Începuse al doilea act al şedinţei de îndoctrinare politică. În cele zece minute în care se proiectase filmul ar fi trebuit ca tinerii să se mai odihnească, dacă nu ar fi strigat ca nebunii la ecran.

– Partidul se aşteaptă să vă faceţi neabătut datoria. Vrem să raportăm organului superior de partid, până la sfârşitul acestui cincinal, că nu a mai rămas nicio biserică în ţară. Că ultimele rămăşiţe ale obscurantismului au fost înlăturate! Elementele retrograde, popii şi evreii, nu îşi au locul în societatea comunistă a zilelor noastre. Nimeni nu poate împiedica aspiraţiile legitime ale poporului nostru spre bunăstare şi progres. Nimeni!

Urmă o altă pauză, în care câţiva tineri exaltaţi săriră în picioare chiar înaintea agitatorilor aduşi special pentru a da semnalul aplauzelor şi scandărilor. Horia se ridică puţin în urma lui Mitru. Prietenul lui era roşu în obraji de entuziasm şi trăiri revoluţionare. Şi el se simţea capabil să facă absolut orice ar fi fost nevoie pentru Partidul Comunist.

Discursul ţinu tot aşa încă vreo oră la sfârşitul căreia cu toţii erau epuizaţi de cât aplaudaseră şi răguşiţi de cât scandaseră lozinci. Tovarăşul Neagu părea în plină formă. Se opri totuşi când femeia îmbrăcată în alb îi puse o mână pe umăr ca să-i atragă atenţia, apoi îi şopti ceva la ureche. Tovarăşul se lăsă greoi în scaunul de la tribună şi duse o mână la tâmplă. Abia acum o remarcă din nou Horia, de parcă femeia, care nu se clintise din loc, dispăruse în timpul discursului tovarăşului pentru a-şi face apariţia din nou, la sfârşit.

– A dracului muiere, îi şopti Mitru impresionat. Tare mi-ar plăcea să o strâng puţin în braţe, poate-i mai vine un pic roşeaţă în obraji. Oare ce i-o fi spus tovarăşului Neagu?

Horia nu răspunse nimic, ba chiar se prefăcu că nu aude. Nu era deloc sigur că nu îi asculta careva, pentru că atât femeia în alb cât şi tovarăşul se aflau pe scara valorilor undeva mult prea sus pentru a fi bârfiţi. Chiar dacă preferinţa exagerată a lui Mitru pentru compania femeilor era cunoscută, Horia era convins că acesta nu trebuia să exagereze, mai ales în situaţii cum era cea de faţă.

Femeia în alb adună hârtiile, din care tovarăşul Neagu îşi inspirase discursul şi le puse cu grijă în servietă. Cei din sală se ridicară şi se îndreptară spre uşi. Unii fumători împătimiţi nu mai rezistară şi îşi aprinseră ţigări tari și puturoase, ruseşti, scoţând nori de fum pe nări, asemenea balaurilor din poveşti. Femeia în alb se aplecă iar spre urechea tovarăşului Neagu. Îi şopti ceva şi îi strecură un bileţel, iar acesta dădu din cap, semn că a înţeles, şi se ridică de pe scaun.

– Tovarăşi, tovarăşi, îi bubui vocea, chiar neamplificată de microfon. Rog ca următorii tovarăşi să rămână pentru discuţii suplimentare.

Şi citi de pe bileţel numele lui Horia şi al prietenului său, Mitru. Ei încremeniră precum bolovanii aflaţi în mijlocul unui pârâu. Fluxul de bărbaţi tineri se desfăcea în dreptul lor şi se refăcea imediat după ce trecea de ei. Unii îi băteau prieteneşte pe umeri. Primul gând al lui Horia a fost că femeia palidă auzise comentariul deocheat al prietenului său, îi spusese tovarăşului Neagu, iar acesta îi oprise să le frece ridichea.

S-a dovedit că se înşela. După ce toţi ceilalţi au părăsit sala de proiecţii, tovarăşul Neagu a coborât de pe podium, a venit la ei şi i-a cuprins prietenos pe după umeri. Femeia în alb l-a însoţit ca o umbră, cu faţa lipsită de expresie, privind în gol. Mirosul de sulf se simţea şi mai tare.

– Mai este ceva ce nu aţi văzut, băieţi, le spuse tovarăşul Neagu. Ştiu că sunteţi cadre de nădejde, cu origini sănătoase, faceţi parte dintre cei pe care se bizuie Partidul. Ceea ce veţi vedea va trebui să

rămână secret deocamdată. Dar va veni şi vremea când vă veţi mândri cu ceea ce urmează să înfăptuiţi.

Îi împinse cu blândeţe pe scaune, se aşeză şi el alături şi făcu semn proiecţionistului pocnind din degete. Se stinse iar lumina. Femeia în alb rămăsese în picioare.

Filmul porni din nou. Pe ecran apăru o biserică veche din sectorul trei, construită în 1655, refăcută în forma actuală în 1726, având hramul Sfântului Nicolae, după cum scria pe o tăbliţă din piatră, aflată în dreptul uşii, pe care se fixase imaginea din generic.

Se succedară mai multe cadre, redate cu viteză mare, care arătau cum biserica era zidită pe dinafară. Tehnica de filmare comprimă astfel mai multe zile în doar câteva minute. Muncitorii fulgerau încoace şi încolo, veneau şi plecau camioane cu materiale, iar schelele şi zidul se înălţau văzând cu ochii, cam la patru sau cinci metri de biserică, pregătindu-se să o închidă. În sală era foarte linişte. Încetaseră şi comentariile vocii din difuzoare. Horia urmări cum noua construcţie, care semăna cu o semisferă, cuprindea rapid biserica. Câteva cadre fuseseră luate de pe schelă, în dreptul unei ferestre. Arătau de sus mai mulţi credincioşi îngenunchiaţi cu palmele împreunate care, împreună cu preotul lor, se rugau cu ochii închişi şi frunţile ridicate. La viteza cu care era redată filmarea, scena era caraghioasă. Buzele preotului se mişcau cu mare repeziciune, iar capul i se clătina nefiresc de iute. În dreptul intrării fusese lăsată o deschizătură, probabil pentru a permite celor dinăuntru să iasă până în ultima clipă.

Dar cum nu a ieşit nimeni, a fost rapid zidită şi intrarea. Horia înghiţi în sec şi se înfioră. Oricât de mult se abătuseră acei oameni de la marxism-leninism, ei urmau să moară în chinuri groaznice,

de sete şi de foame. Nu îi mai veni să fluiere şi nici să strige.

Filmul se termină şi lumina se aprinse din nou. Tovarăşul Neagu, aşezat comod picior peste picior, scoase un trabuc dintr-un buzunar interior al hainei pe care femeia palidă i-l aprinse prompt cu o brichetă de aur. Trase adânc fumul în piept şi îl slobozi îndărăt sub formă de norişori gălbui.

– Veniţi cu mine.

Se ridică brusc şi porni spre ieşire fără să privească în urmă. Îl urmară ca nişte căţeluşi credincioşi. Femeia în alb porni în spatele lor, ca o umbră. Afară îi aştepta o maşină mare, englezească, din cele cu patru locuri în spate şi două în faţă. Horia era foarte impresionat. Nu mai văzuse aşa ceva decât în filmele de dinainte de război, care prezentau societatea capitalistă. În schimb, Mitru se comportă firesc, de parcă toată viaţa lui numai în acest fel călătorise. Un şofer musculos, în uniformă cu fireturi, îşi scoase şapca bogat ornamentată şi deschise portiera pentru tovarăşul Neagu. Acesta urcă şi se aşeză pe locul aflat cu faţa la direcţia de mers. Urcară şi ei pe locurile din spatele şoferului. Femeia în alb se aşeză lângă tovarăşul Neagu şi trase din lateral un sertar care se dovedi a fi o placă de lemn lăcuit. Stăteau ca la masa unei cârciumi, faţă în faţă. Şoferul închise portiera, se urcă la volan şi porni. Automobilul era foarte silenţios. Tovarăşul Neagu pocni din degete, iar femeia în alb scoase dintr-un sertăraş o sticlă de cristal, bogat ornamentată, şi un pahar. Turnă un lichid auriu din sticlă şi i-l dădu şefului ei.

– Dă-le şi lor, îi spuse mărinimos tovarăşul Neagu. Ia-ţi şi tu unul.

Femeia în alb scoase în tăcere alte două pahare, turnă câte puţin în fiecare şi le dădu pe rând celor doi. Ea nu îşi luă pahar.

– Hai noroc, băieţi.

Ciocniră şi sorbiră din lichid. Horia nu mai gustase niciodată ceva atât de aromat. Gustul coniacului îi invadă gura. Privi paharul cu admiraţie. În schimb, Mitru dădu pe gât conţinutul paharului şi se şterse fără jenă la gură cu mâneca. Tovarăşul Neagu îi servi cu ţigarete de foi şi aşteptă până când femeia în alb scoase bricheta din aur să le aprindă. Pentru un moment, în maşină se făcu atât de mult fum, încât aproape că nu se mai vedeau. Femeia în alb apăsă un buton, porni un ventilator puternic şi aerul deveni imediat ceva mai respirabil.

– Sunt şi biserici pe care nu le putem dărâma, băieţi, rosti el cu importanţă. În special, pe cele mai vechi, de peste o sută de ani. Cu cât sunt mai vechi, cu atât sunt mai greu de demolat. Sunt considerate monumente istorice, iar distrugerea lor ar stârni organismele internaţionale. Ori, în acest moment, republica noastră populară nu își poate permite amestecul altor puteri în chestiunile interne. Deocamdată de la capitaliști luăm banii cu care construim societatea multilateral dezvoltată. Desigur, asta nu înseamnă că le vom permite să rămână în văzul lumii. În niciun caz. Aşa că le zidim, fireşte, nu-i aşa? E mai ieftin decât să le dăm jos și să ne alegem cu un scandal internaţional. Până la urmă, e o chestiune de costuri sau cam așa ceva.

Se uită la ei, iar ei se grăbiră să aprobe, dând frenetic din capete. Femeia în alb privea un punct fix, aflat dincolo de parbrizul mașinii. Părea foarte tristă, cu gândurile în altă parte. Sau poate îi era doar indiferent.

– Va trebui să zidim şi mănăstirile, reluă tovarăşul Neagu. Atrag încă o mulţime de oameni. În special pe cei de la ţară, acolo obscurantismul religios a fost cultivat vreme de secole, ba chiar în unele locuri de aproape două mii de ani. Sunt câteva asemenea construcţii în nordul Moldovei care ne dau bătăi de cap şi trebuiesc rezolvate de

îndată. Voi o să mergeţi la mănăstirea Popăuţi. Chiar dacă suntem în aprilie, este posibil să rămâneţi acolo până la vară, că-i mult de lucru. O să plecaţi imediat.

La aflarea veştii, Horia aruncă pe gât restul de coniac şi tuşi de câteva ori de la tăria alcoolului sau de la fumul ţigaretelor. Sau de la amândouă. Tovarăşul Neagu se uită la ceasul scump şi sofisticat, din aur masiv, prins de încheietura mâinii stângi.

– O să vă las la Gara de Nord. Trenul vostru vă aşteaptă. Merge spre regiunea Suceava, cred, dar va trebui să schimbaţi pe undeva, o să întrebaţi de conductor. Ar trebui să ajungeţi spre dimineaţă, o să fiţi cazaţi, iar mai apoi o să vă ducă cineva la Popăuţi, unde a început deja şantierul. Sunt făcute toate aranjamentele. Aici aveţi bilete – întinse mâna cu un gest neglijent, iar femeia în alb scormoni imediat în geantă şi îi dădu două plicuri – şi ceva bani, cam câte o chenzină, să aveţi de drum. Şi de ce-o mai trebui, că trenul are vagon-restaurant, deşi nu cred că o să cheltuiţi prea mult, că partidul are grijă de cadrele sale de nădejde. Iar când vă întoarceţi, să ştiţi că am planuri mari pentru voi. E clar?

– Da, tovarăşe Neagu, răspunseră în cor cei doi.

Le făcu complice cu ochiul, iar femeia în alb le mai turnă câte un rând de coniac. Mitru îl vărsă imediat pe gât, dar Horia sorbi prudent, câte puţin, de mai multe ori, întrebându-se prin ce colţ de ţară o fi mănăstirea Popăuţi.

Tovarăşul Neagu dădu mulţumit din cap şi se cufundă în studierea unor documente dintr-un dosar pe care i-l întinsese asistenta sa. Scoase un stilou de aur dintr-un buzunar interior al hainei şi făcu mici adnotări pe hârtii. Nimeni nu mai spuse nimic, până când maşina trase în faţa intrării de la clasa I a gării. Ieşiră năuci din maşină şi se îndreptară agale spre panoul cu Mersul trenurilor de călători. Hainele încă le miroseau a tutun

scump, iar în gură mai simţeau aroma coniacului fin. Ca la un semn, se prinseră în braţe şi ţopăiră ca doi copii, râzând de bucurie şi de norocul care dăduse peste ei. Călătorii se uitară urât la ei şi îi ocoliră de parcă ar fi fost ciumaţi.

– A spus că are planuri mari pentru noi, se bucură Mitru. Poate vrea să ne facă şefi la uteceu. Dar mie mi-ar trebui mai degrabă repartiţie pentru o garsonieră în Drumul Taberei. Sau în Ştefan cel Mare, oriunde, că se fac o grămadă de blocuri. Sau poate prind chiar un apartament cu două camere.

– Din alea se dau numai la cei căsătoriţi, încercă Horia să tempereze elanul prietenului său.

– Ai văzut ce maşină are? Ai văzut. Chiar crezi că nu poate să facă rost de un amărât de apartament? Eu zic că poate, ba chiar de două, să-ţi dea şi ţie unul. Ce mai, dacă vrea, tovarăşul Neagu ne repartizează câte un bloc la fiecare! Din alea turn, că doar suntem ziditori. Ah, ce chefuri o să putem încinge atunci cu tovărăşelele. Am eu vreo două confecţionere de la Tricodava cu care îmi fac ochi dulci.

– Trebuie să mergem la linia şapte, spuse Horia după ce citi atent Mersul Trenurilor, dar Mitru plutea printre nori.

– Poftim?

– De la linia şapte pleacă trenul nostru, reluă Horia cu răbdare aruncând o privire spre unul din ceasurile gării. De fapt, a cam plecat de vreun sfert de oră, asta dacă nu cumva are întârziere.

Nimeriră cu greu peronul, strecurându-se prin mulţimea de călători care soseau sau plecau cu trenurile în toată ţara. Ajunşi, îi luă în primire un controlor furios şi transpirat, care îşi făcea vânt cu chipiul.

– Hai odată, tovarăşi, că avem deja aproape jumătate de oră întârziere de când vă aşteptăm. Urcaţi aici, să pot da drumul la tren. O să ajungeţi la locurile voastre mergând prin vagoane.

Îi împinse pe scările din dreptul uşii ultimului vagon al trenului, apoi urcă şi el. Îşi puse chipiul pe cap şi scoase un fluier în care suflă prelung. Se prinse cu o mână de bara de inox din dreptul uşii, iar cu cealaltă flutură o lanternă aprinsă. Locomotiva răspunse cu un fluierat prelung, trist, de pachiderm rănit, scuipă un val de aburi şi trenul se urni căpătând încet viteză.

Controlorul le ceru biletele, iar ei le scoaseră din plicuri.

– Mda, călătoriţi la clasa întâi, mormăi şi le restitui, după ce le găuri cu cleştele lui special, semn că le-a controlat. Aveţi de mers până aproape de locomotivă, e lipit de vagonul-restaurant, să tot fie vreo şaisprezece vagoane până acolo. O să fie destul de greu, mai bine aşteptaţi să ajungem la Ploieşti, vă daţi jos şi fugiţi pe peron, dar atenţie, acolo stă numai două minute şi nimeni n-o să mai întârzie trenul ca să vă aştepte, nici să dea dracu'!

Abia termină de vorbit şi, deodată, se albi la faţă. Duse mâna la gât şi îşi desfăcu înfrigurat copca de la gulerul uniformei. Ochii i se bulbucară şi începu să horcăie. Se năpusti în veceu fără să mai închidă uşa.

– Ce l-o fi apucat? se îngrijoră Horia.

Mitru ridică din umeri.

– Poate are rău de tren şi borăşte, râse el auzind icnetele puternice ale controlorului care aproape acopereau zgomotul sacadat al roţilor de tren. Eu zic să nu mai aşteptăm şi să ne căutăm locurile, poate aţipim puţin, asta după ce trecem pe la restaurant, bineînţeles.

– Ba eu cred că ar fi mai bine să aşteptăm Ploieştiul, spuse ca pentru sine Horia, dar Mitru nu îl mai auzi.

Deschise cu mare greutate uşile batante care dădeau spre culoarul vagonului. Câţiva călători, înghesuiţi printre bagaje, întoarseră curioşi capetele. Nu era loc nici cât să arunci un ac, dar Mitru nu se dădu bătut. Îşi făcu drum cu umerii şi

cu mâinile, împingând şi împărţind ghionturi. Horia îl urmă aşa cum ar face pe banchiză un petrolier aflat în spatele unui spărgător de gheaţă. Frecându-se de atâtea trupuri, au adunat o mulţime de mirosuri, predominante fiind cele de transpiraţie, de jeg, de ceapă, de ţuică, de tutun ieftin şi de fum de cărbuni, dar acesta din urmă era o uşurare pentru că intra prin geamurile deschise şi le alunga pe toate celelalte.

În mod curios, oamenii nu protestau, chiar dacă, în drumul său, Mitru călca nepăsător prin paporniţe şi pe bagaje, ba chiar şi pe picioarele celor care îi stăteau în cale. Călătorii icneau sau se înghesuiau apatici ca să le facă loc. Uneori, unde înghesuiala era prea mare, cei de pe culoar deschideau uşile compartimentelor şi intrau peste fericiţii care prinseseră locuri pe banchetele de acolo. Mulţimea se desfăcea în tăcere la trecerea lor, după care echilibrul se restabilea cu greu din cauza luptelor pentru reocuparea locului rămas momentan liber. Din urmă se auzeau înjurături şi blesteme, iar în câteva rânduri unii se luaseră la bătaie.

Au ajuns chiar când trenul intra în gara din Ploieşti. Vagonul de clasa întâi avea culoarul gol. Horia a insistat să îşi ocupe locurile ale căror numere erau scrise pe bilete, dar Mitru a râs şi a deschis uşa unuia dintre compartimentele pustii. Pentru o clipă, doar pentru una, Horia avu impresia că vede chipul trist al femeii în alb care îl însoţea pe tovarăşul Neagu oglindindu-se în sticla întunecată a geamului. Dar Mitru intră, hojbăi deasupra uşii pe la întrerupătoare, aprinse lumina electrică, iar silueta dispăru, înghiţită de noaptea de afară.

– Nu are nicio importanţă, la clasa întâi toţi suntem burjui. Şi stăm acolo unde poftim, dar pe catifea roşie, nu pe vinilin.

Se trânti pe locul de lângă fereastră şi îşi puse picioarele pe bancheta opusă, scoase un Carpaţi, îl

aprinse, îşi rotunji buzele şi dădu drumul la câteva rotocoale de fum. Horia se aşează în faţa lui, pe fotoliul din mijloc. În scârţâit de frâne, trenul opri în gara din Ploieşti. Coborârâ fereastra ca să privească pe peronul bine luminat mulţimea ce lua cu asalt trenul. Un ceferist bătea cu un ciocan la întâmplare în roţile vagoanelor ocolind grămezile de oameni formate în dreptul uşilor. Când ajunse sub fereastra lor, ceferistul înălţă privirea, le zâmbi şi clătină uşor din cap. Ridică mâna liberă şi le făcu semn cu arătătorul în felul acela cum sunt dojeniţi copiii mici. Era foarte bătrân. Părul alb îi ieşea de sub caschetă, iar o barbă ţepoasă, cu fire gri, îi acoperea obrajii zbârciţi.

– Ia te uită, ăsta n-ar trebui să fie la pensie? Ce-i, tataie, mă cunoşti de undeva? îl repezi Mitru.

Ceferistul porni iar şi dispăru în dreptul primei uşi a unui vagon de clasa a doua unde mulţimea călătorilor părea chiar că mai crescuse. Boncănitul metalic al ciocanului în roţi încetă. Trenul scoase un fluierat lung, ca de jale, şi se urni, nepăsător la protestele celor care nu apucaseră să urce sau să coboare. Un soţ care izbutise să îşi suie bagajele şi soţia în tren o rupse la fugă cu un copil de câteva luni pe care îl întinse cu ultimele puteri spre uşa rămasă deschisă a vagonului. Soţia îl prinse de un capăt al pelincii acestuia, dar degetele îi lunecară pe materialul alunecos. Bebeluşul înfofolit în scutece căzu pe peron, se rostogoli de câteva ori şi începu să zbiere. Bărbatul îl ridică, dar nu mai încercă să îl urce în tren. Femeia ţipa sfâşietor în uşa vagonului, ţinută de alţi doi călători care încercau să o împiedice să se arunce. Totuşi, mai mulţi călători din vagoanele de clasa a doua care nu reuşiseră să coboare, îşi aruncară valizele şi apoi săriră ei înşişi, prăbuşindu-se printre linii, întrucât trenul părăsise peronul gării. Unele bagaje nimeriră macazuri şi stâlpi electrici, se desfăcură şi din ele ieşiră o mulţime de bulendre care se

forfotiră bezmetic în vârtejul făcut de tren, asemenea unor uriaşi fluturi de noapte.

Cei doi tovarăşi urmăriră fascinaţi spectacolul până când luminile Ploieştiului rămaseră în depărtare. Dar trenul căpătă viteză şi deveni greu de privit pe geam, din cauza curentului de aer. Horia se simţea în siguranţă cu Mitru. Se cunoşteau de când începuseră să articuleze primele cuvinte, la orfelinat. Fuseseră împreună şi la şcoală, şi în armată, şi pe şantierele patriei unde învăţaseră cu adevărat meserie. Se aveau doar unul pe altul, ţinându-şi loc, pe rând, de mamă, tată şi frate.

Mitru aruncă chiştocul ţigării în beznă şi închise geamul.

– Hai la crâşmă, spuse hotărât.

Şi vagonul-restaurant era pustiu, aşa că se aşezară pe undeva la mijloc. Becurile clipiră de câteva ori. Un chelner deşirat şi cocoşat, atât de înalt încât părea că, de teamă să nu atingă tavanul, se aplecase de spate, apăru ca de nicăieri la masa lor şi le întinse meniurile.

– Votcă, porunci Mitru fără să se uite pe meniu. Şi vezi să fie rece. Grăbeşte-te, că ne e sete, ce mai stai?

Chelnerul diform se aplecă şi mai tare, îşi încleştă maxilarele supradimensionate şi se încruntă. Ochii i se afundară şi mai adânc în orbite. Lumina din vagon clipi din nou, se stinse şi noaptea neagă de afară năvăli în vagon. Inima lui Horia se strânse de spaimă. Răsuflă uşurat când îl auzi pe Mitru înjurând apăsat. După vreun minut, o luminiţă tremurătoare, suspendată cam la un metru şi jumătate de podea, porni dintr-un capăt al vagonului către ei. Mitru amuţi, surprins, iar spaima înconjură din nou inima lui Horia.

Luminiţa se apropie dezvăluind chipul parcă cioplit în piatră al chelnerului. Aducea o tavă pe care se aflau două pahare, o sticlă aburind de rece

ce era cu votcă şi un sfeşnic mic, în care era înfiptă o lumânare aprinsă.

– Ptiu, pocitanie, că m-ai speriat! oftă uşurat Mitru. Şi un constructor nu e chiar spăimos. Ce-i cu lumina?

– E un defect, pe undeva, la instalaţia electrică. O să-l repare mâine, răspunse vorbind rar chelnerul uriaş şi aşează sticla şi paharele pe masă. Până atunci vă las asta, mai spuse şi puse sfeşnicul cu lumânarea între ei.

– Păi, să-l repare musai, că nu suntem la biserică, să stăm cu flăcărui de-astea, hă, hă, hă, porunci Mitru aprinzându-şi ţigara de la lumânare. Să meargă totul cum trebuie când o să revenim la Bucureşti cu treaba terminată!

– Nu prea cred, mormăi chelnerul şi îşi luă tava goală.

– Cum aşa? Ba să-l repare, că au destulă vreme, vor trece măcar câteva săptămâni bune până ne-om întoarce.

Chelnerul se depărtă, înghiţit imediat de întuneric.

– Nu, răsună din beznă vocea lui cavernoasă.

– Nu ce? sări şi Horia. Nu crezi că o să ne mai întoarcem?

Dar din întuneric nu se mai auzi nimic. Nici măcar zgomotul paşilor lui.

Urmă un vălmăşag de pahărele umplute şi turnate pe gât. Horia se îmbătă repede şi percepţia i se fragmentă. Trenul opri în vreo câteva gări, dar el le pierdu socoteala, cu toate că, de fapt, fuseseră doar trei, anume Buzău, Râmnicu Sărat şi Focşani. Mitru fuma şi vorbea întruna, iar el îi zâmbea tâmp şi aproba din cap fără să înţeleagă nimic din ceea ce îi spunea. Puţin după Adjud, nu mai rezistă. Capul îi căzu pe masă, iar spre dimineaţă, cu mult după ce trenul ajunsese în gara din Vereşti, se trezi întins pe toate cele trei fotolii din compartimentul lor de clasa întâi, cu o durere cumplit de grea în spatele frunţii, fără să aibă nici cea mai vagă idee

despre cum a ajuns acolo. Mitru fuma voios, tolănit comod pe celălalt rând de fotolii. Băutura din noaptea precedentă nu părea să îl fi afectat. Doar vocea îi suna cam răguşită atunci când spuse:

– Bravo, ai făcut ochi. Aici trebuie să schimbăm. Conductorul ne-a implorat să coborâm ca să poată pleca trenul, dar i-am spus să nu cumva să îndrăznească să te deranjeze, că-l ia mama dracului!

Horia se ridică greoi şi ieşi clătinându-se din compartiment. Ricoşă ameţit de pereţi spre ieşire. Nu remarcă faptul că niciun compartiment din vagonul lor de clasa întâi nu mai era ocupat. Aproape că se prăvăli de pe scările înalte, dar Mitru îl prinse în ultima clipă. Toate ferestrele celorlalte vagoane erau deschise cu călători ciorchine pe ele, urmărindu-i în tăcere. Conductorul abia aşteptă să îi vadă pe peron ca să fluiere semnalul de plecare. Îi răspunse mecanicul de pe locomotivă cu sirena lui cu aburi printr-o şuierătură prelungă, capabilă să scoale morţii. Lui Horia i se făcu şi mai rău, aşa că vomă icnit direct pe peron. Mitru îl bătu înţelegător pe spate şi îl conduse la ţâşnitoarea de apă a gării, să-şi clătească gura.

– O să te simţi mai bine după ce urcăm în trenul personal, spuse el. Acolo o să te întinzi şi o să dormi, mai avem cel puţin o oră până să ajungem.

Se dovedi că a avut dreptate, mai ales că personalul a avut şi el întârziere, iar drumul a durat aproape două ore. Vagonul de clasa întâi era un model de dinainte de Primul Război Mondial, păstrat încă în circulaţie, cu toate că doar puţine din dotări mai funcţionau. Uşile de la capete nu putuseră fi nicicum închise, iar canapelele tapisate cu pluş aveau tăieturi serioase, care fuseseră cusute grosolan, asemenea unor cadavre eviscerate de către patolog. Până şi conductorul părea să aibă vârsta venerabilului vagon. Nu le ceru biletele pe care Mitru se pregătise să i le fluture sub nas, de

parcă ar fi ştiut cine sunt ei. I-a salutat respectuos, cu mâna la cozoroc şi le-a zâmbit, moment în care Horia a avut impresia că omul semăna cu ceferistul care bătea în roţi la Ploieşti, lucru evident imposibil.

Calea ferată avea doar un singur fir, aşa că a trebuit să fie aşteptat trenul care pornise din sensul opus. Într-un târziu, garnitura a început să se târâie alene pe şinele vechi. S-a oprit de două ori, cu scârţâit cumplit de saboţi încinşi, prin nişte halte prăpădite, dar Horia a dormit neîntrerupt şi s-a trezit mult mai înviorat, chiar dacă mai era un pic mahmur, abia când au tras în gara cu pereţii jupuiţi a târgului unde trebuiau să ajungă.

Au coborât ultimii, aşteptând tacticos ca mulţimea călătorilor să se prelingă în şiruri nesfârşite din uşile vagoanelor, deschise asemenea unor guri mari şi verzi, pentru a aflua pe peron; mai apoi, după ce ieşea din gară, se dizolva pe străzile oraşului. I-a întâmpinat un bărbat voinic, trecut de prima tinereţe, al cărui pântece mare se revărsa peste cureaua pantalonilor. Haina boţită şi descheiată avea pete mari de sudoare sub braţe. Nici cămaşa, odinioară albă, nu era într-o stare mai bună, chiar dacă o descheiase la gât şi îi sumeţise gulerul tare peste cel al hainei. Din când în când, arunca câte o privire nervoasă la ceasul gării, apoi la cel de la încheietura mâinii stângi. Îi privi plin de speranţă şi se îndreptă spre ei. Îşi scoase o batistă jegoasă din buzunar şi îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

– Voi sunteţi… iar Mitru înclină afirmativ din cap. Bun, de când vă aştept! Să mergem, am fost anunţaţi că veniţi. E chiar foarte bine că tovarăşii de la Bucureşti s-au gândit şi la noi, că este o mulţime de treabă de făcut. Eu sunt maistrul Robu, mă ocup de lucrare, ştiţi voi care. Acum o să vă duc mai întâi la hotelul Rareş, unde aveţi cazare, să vă aranjaţi, şi pe urmă mergem la şantier. O să

începeţi lucrul după pauza de amiază sau, dacă sunteţi prea obosiţi, putem să o lăsăm pe mâine.

– Nu, spuse Mitru, şi atât maistrul cât şi Horia întoarseră capetele privindu-l întrebător. Mergem direct la şantier. De mâncat, am mâncat aseară în tren nu-i aşa? făcu din ochi către Horia. Bagaje nu avem şi nici ce să mai aranjăm. Tovarăşul Neagu aşteaptă să ne facem treaba repede şi bine, nu să tragem chiulul. Găsim două salopete şi nişte cizme de cauciuc pe acolo? Iar Robu aprobă grăbit din cap. Foarte bine, atunci mergem la şantier. E departe?

– Nu, e chiar aici, la cel mult zece minute de mers pe jos, răspunse maistrul impresionat. Dar am venit cu IMS-ul. Ajungem imediat.

Urcară într-o maşină hârbuită, pătată de var şi ciment. Horia se strecură pe bancheta din spate împreună cu maistrul, iar Mitru se aşeză ţanţoş lângă şofer, un tinerel tăcut, cu mânecile suflecate, care nu scoase nicio vorbă în cele câteva minute cât dură drumul.

Zidul mănăstirii Popăuţi apăru imediat după ce maşina luă o curbă strânsă în dreptul unei clădiri, în curtea căreia se aflau două maşini roşii, de pompieri. Urma o străduţă, înghesuită de casele construite pe stânga şi pe dreapta, care se termina pe un teren mare, liber, unde se înălţau zidurile din cărămidă roşie, netencuite, ale bisericii. Alături, puţin în stânga şi în spate, mult mai scund decât turla principală de deasupra pronaosului, acoperişul din tablă zincată al clopotniţei din piatră sclipea în lumina soarelui dimineţii. Crucea din vârful acestuia era orientată puţin altfel decât cele patru cruci ale bisericii.

– Cică biserica a fost făcută din porunca lui Ştefan cel Mare, pe la anul o mie cinci sute, spuse maistrul Robu. Alături de ea s-a aflat un palat unde domnitorul mai trăgea în drum spre Hârlău. Zice-se că mai avea şi câte o ibovnică prin aceste părţi hă, hă...

– Ştiţi multe despre acest aşezământ, rosti cu respect Horia.

– E totul scris pe o tablă mare, chiar lângă poartă, la intrare, m-am săturat de câte ori am trecut pe lângă ea. O s-o citiţi şi voi.

– Şi oamenii mai vin pe aici? întrebă maliţios Mitru. La fel ca atunci când a fost ridicată… ăăă… construcţia asta?

– De sute de ani fac asta. Obscurantismul are rădăcini adânci. Pe atunci oraşul nu era atât de întins, iar aici erau doar codri. Uite, puţin în dreapta se vede şi clopotniţa, care e la fel de veche ca biserica.

– Şi gardul? întrebă Mitru.

– Păi, n-a mai rămas decât poarta, spuse maistrul. Se spune că a fost un gard de piatră lung de vreo şase sute de metri, dar l-au luat oamenii de-a lungul veacurilor şi şi-au făcut case. A mai fost un fel de gard prăpădit, din sârmă ghimpată, dar l-am dat noi jos, să facem loc pentru şantier. Terenul a fost naţionalizat, fireşte, dar deocamdată nu s-a construit pe el. Poate pe viitor, după ce scăpăm de biserică.

Aşa cum spusese şi maistrul Robu, biserica se afla practic în spatele gării. Fusese nevoie să parcurgă o traiectorie în formă de U ca să ajungă cu maşina la poarta lipsită de gard. Mai multe utilaje grele erau aliniate de o parte şi de alta a străzii. Şoferul cel tânăr strecură cu îndemânare IMS-ul printre ele, găsi un loc liber şi opri.

– Cam asta este, oftă maistrul. Până aici am reuşit să ne apropiem, cu toate că încercăm în fiecare zi, în nădejdea că poate descoperim o breşă.

Ca pentru a-i confirma spusele, un buldozer îşi ridicară lama şi se îndreptă hotărât spre biserică. Horia dădu să strige, să îl oprească, să le spună că biserica nu trebuie dărâmată, pentru că este prea veche, iar ei nu sunt vandali, așa cum își închipuie organismele internaţionale. Însă vorbele nu mai

apucară să-i plece de pe buze. Utilajul se opri când ajunse la vreo treizeci de metri de biserică, de parcă s-ar fi ciocnit de un obstacol invizibil. Mecanicul acceleră în zadar motorul care aruncă trâmbe lungi de fum negru pe eşapament. Şenilele patinară, scurmând zadarnic pământul. Buldozerul dădu înapoi, făcu câţiva metri în lateral şi încercă iar, cu acelaşi rezultat.

– Aşa se petrece de când am pornit şantierul, să tot fie o săptămână, spuse cu năduf un bărbat subţirel, purtând o cască albă de protecţie pe cap, îmbrăcat într-o salopetă albastră curată. Pur şi simplu, nu reuşim să ne apropiem. Nici noi şi nici utilajele. Au un soi de Opritor invizibil.

– Tovarăşii au fost trimişi de la Bucureşti să ne ajute, tovarăşe inginer Pavel, strigă maistrul Robu, încercând să se facă auzit peste urletul motorului ambalat al buldozerului care încerca iar să găsească o fisură în obstacolul invizibil. Cei din capitală s-au mai confruntat cu astfel de situaţii, aşa că au experienţă.

– Este posibil să se fi descoperit un nou câmp de forţă, rosti inginerul plin de importanţă. Cam aşa cum produc magneţii dacă sunt puşi doi de acelaşi pol unul peste altul. Cel aflat deasupra rămâne suspendat în aer atunci când forţa magnetică de respingere devine egală cu forţa gravitaţională. Numai că eu, cel puţin, nu l-am putut evidenţia. Am făcut rost și de magnetometru și de spectrometru, ba chiar și de un contor Geiger Mueller, dar nimic! Nu are magnetism, nu modifică proprietăţile luminii și nici radiaţii în exces nu am detectat. I-am întrebat și pe profesorii mei de la Politehnică, la Iași, dar n-au auzit încă de așa ceva. Mai degrabă cred că popii au primit, odată cu Bibliile, și un generator mai aparte drept ajutor de la capitaliști, că la ei este plin de tot felul de bisericoși avuţi care nu privesc cu ochi buni comunismul.

– Opriţi buldozerul! strigă Mitru. Nu aşa se rezolvă. Şi nici n-are nimic de-a face cu magneţii.

Maistrul se consultă din priviri cu inginerul, acesta din urmă aprobă din cap şi Robu porni în fugă spre buldozer, dând din mâini ca o morișcă.

– Dar cum se rezolvă?

– Va trebui să o zidim cu nişte cărămizi, pe dinafară, spuse plin de importanţă Horia. Să o închidem într-o cochilie. Aşa că…

– Dar e cu neputinţă, protestă inginerul Pavel. O asemenea structură ar fi foarte grea. Ne trebuie grinzi şi coloane de susţinere şi…

– Nu ne trebuie nimic, i-o tăie Mitru cu ochii sclipind. Vom zidi direct pe Opritorul lor, fie el și invizibil. În acest fel, îi obligăm să îl menţină la nesfârşit, ca să nu le cadă lucrarea în cap. Este posibil să renunţe când vor vedea ce îi aşteaptă.

– Am determinat conturul câmpului încă de acum două zile, rosti inginerul plin de importanţă, arătând spre o dungă groasă de var, trasată pe pământ parcă la întâmplare. Are forma unui oval neregulat. Are axa mare de cincizeci și opt de metri și se suprapune pe cea a bisericii, care măsoară treizeci şi doi de metri, spuse inginerul scoţând o riglă de calcul din buzunarul de la piept. Chiar şi aşa, aproximând înălţimea la douăzeci şi şapte de metri, cât este la crucea din vârful turlei principale, sunt peste cinci mii de metri pătraţi de zidărie, zise el încordat, manevrând frenetic rigla de calcul. Sau, altfel spus, cam două sute de mii de cărămizi, asta dacă le zidim pe partea cea mai îngustă, adică pe grosime. Ar trebui vreo şase mii de metri cubi de cărămizi, cam o mie de camioane cu totul. Iar dacă am socoti în vagoane de tren...

– Şi? Care-i problema? îl întrerupse brutal Mitru. N-aveţi cărămizi? se răsti el. Luaţi de-acolo.

Întinse braţul spre o boltă dărăpănată, făcută din cărămizi care păreau la fel de vechi ca ale bisericii.

– Alea sunt prea bătrâne şi s-ar putea sfărâma chiar când le-am da jos, spuse maistrul. Au stat

prea mult în umezeală.

– Dar ce-i acolo? întrebă curios Horia.

– Este intrarea uneia dintre catacombele subterane. Se spune că tunelul acesta merge pe sub oraş până în centrul vechi. Sunt mai multe, unele chiar suprapuse. Mereu dăm de ele când săpăm fundaţii. Cică ar fi fost făcute de evrei. Au peste o sută de ani. Nimeni nu mai intră acolo, de teamă să nu îi cadă bolta în cap. Structura e foarte şubredă.

Însă Mitru nu se lăsă convins. Luă un ciocan mare şi un şpiţ din fier-beton şi coborî scările foarte roase care duceau la intrarea în tunel. Potrivi şpiţul pe rostul dintre două cărămizi şi lovi cu ciocanul. Mortarul vechi sări imediat, iar Mitru prinse cărămida cea mai de jos, o clătină de câteva ori şi o scoase cu uşurinţă.

– Vedeţi, e întreagă, strigă el triumfător către ceilalţi care se adunaseră în dreptul tunelului. Pot fi folosite. Şi aici sunt o mulţime, o să ne ajungă cu prisosinţă.

Maistrul şi inginerul încercară să protesteze cum că riscă să surpe tunelul dacă desfac bolta de cărămidă, însă Mitru le indică să proptească popici din lemn, din cei folosiţi la cofraje, pe măsură ce luau cărămizile. Cei doi se sfătuiră cu voce joasă; inginerul argumenta cu hotărâre, după ce socotea câte ceva pe rigla de calcul.

Mitru ridică din umeri şi porni, urmat de Horia, într-o tură pe perimetrul trasat cu var ce înconjura biserica. Din loc în loc, Mitru lovea cu pumnul. Încercă şi Horia de câteva ori, dar palma i se oprea după ce se afunda ca într-o materie moale şi elastică ce devenea foarte dură atunci când apăsa mai tare. În mod cu totul neobişnuit, Opritorul invizibil nu afecta vegetaţia. Ramurile copacilor şi buruienile se mişcau slobod în adierea blândă a vântului de primăvară, de o parte şi de cealaltă a perimetrului delimitat cu var. Mitru scuipă cu năduf după ce adunase o flegmă consistentă, gălbuie de la fumul de tutun, dar aceasta se lovi de

obstacolul invizibil şi se prelinse pe iarba văruită. Măsurară din ochi biserica. Sfinţii pictaţi pe pereţi păreau că le aruncă priviri severe. Ajunseră la punctul de unde plecaseră. Între timp, inginerul şi maistrul găsiseră o soluţie.

– Cine a pictat biserica a făcut-o cu simţ de răspundere, zise Mitru. Culorile exterioare s-au păstrat ca noi.

Cei doi constructori se opriră din vorbit şi îi priviră ciudat.

– Biserica a avut picturi exterioare până pe la 1900, spuse maistrul. Atunci a fost renovată vreme de câţiva ani, dar picturile au fost distruse. Au răzuit cinci centimetri de tencuială, până la cărămidă. Scrie pe tabla de la poartă.

Se uitară din nou la biserică, dar pe zidurile acesteia nu mai era nici urmă de picturi, ci doar trei rânduri de discuri de ceramică de mărimea unor farfurii, diferit colorate, care o înconjurau pe sub streaşină. Aceleaşi ornamente fuseseră puse şi pe turla de deasupra pronaosului.

– Poate ni s-a părut, spuse Horia cu îndoială.

– Sau poate au făcut preoţii o altă scamatorie, aşa cum e Opritorul, adăugă dezgustat Mitru. Dar le venim noi de hac.

– Am putea să luăm de la şantierele blocurilor de apartamente care se construiesc lângă stadion. În acest fel am putea începe chiar de luni, anunţă maistrul bucuros. Asta până ne trimit cărămizi de la Iaşi şi ciment din combinatul de la Bicaz. O să telefonez chiar acum.

– Asta înseamnă să nu mai realizăm planul cincinal, mormăi încruntat inginerul Pavel. Chiar şi aşa, cu ce avem acum pentru blocuri, putem acoperi doar vreo jumătate din lucrare. Cu cimentul stăm ceva mai bine.

Între timp, un călugăr ieşi din biserică şi trecu nestingherit pe lângă ei. O femeie trupeşă, cu broboadă, care ţinea un coş împletit din răchită în mână, îl opri puţin mai încolo, schimbă cu el

câteva vorbe, după care se îndreptă hotărâtă spre biserică. Se închină când ajunse în dreptul uşii, lăsă coşul acoperit cu un ştergar şi intră.

– Ce-a fost asta? întrebă Horia, după ce îşi reveni din uimire.

– Ah, nimic, popii intră şi ies după bunul plac, răspunse maistrul. La fel şi bisericoşii. Opritorul nu acţionează în cazul lor.

– Şi femeia? De ce nu o arestaţi? se burzului Mitru.

– Nu acţionează la fel pentru toţi, explică inginerul. Cred că au o metodă prin care controlează Opritorul aşa cum vor. Iar dacă ar fi să îi aresteze pe toţi cei care intră şi ies dintr-o biserică, ei bine, s-ar umple foarte repede puşcăriile. Sunt încă foarte mulţi credincioşi. În plus, nu este nicio lege care să interzică accesul la biserici şi nu au cum să-i reţină.

Mitru dădu să spună ceva, cel mai probabil să tragă o înjurătură, dar se răzgândi şi îşi încleştă fălcile. Dădu a lehamite din mână şi ordonă:

– Vom începe imediat, chiar de azi. Tovarăşul Neagu nu ne-a trimis să tragem de timp. Vrea rezultate şi le vrea repede! Aduceţi chiar acum cărămizi şi mortar de unde ştiţi. Începeţi prin a desface din tuneluri. Mai aduceţi şi toată mâna de lucru disponibilă. Eliminarea bisericilor prin dărâmare sau zidire, după caz, este prioritatea partidului. Apartamentele mai pot aştepta.

– Am înţeles, tovarăşe! strigară în cor maistrul şi inginerul şi alergară prin şantier împărţind ordine.

Mitru zâmbi cu răutate. Se aşezară amândoi la umbra unui copac urmărind vânzoleala provocată de cei doi şefi printre muncitori. În scurtă vreme, sosiră camioane mari, pline de cărămizi. Se formă imediat un lanţ uman şi cărămizile fură descărcate la iuţeală, din mână în mână, fiind presărate de-a lungul perimetrului trasat cu var. Dinspre tuneluri deja soseau roabe încărcate cu cărămizi vechi, dar încă bune de folosit. Îşi făcură apariţia şi câteva

betoniere greoaie care lăsară direct pe pământ movile de mortar, asemenea unor balegi uriaşe.

– Asta e tot ce avem deocamdată, tovarăşi, spuse maistrul Robu după ce agitaţia autovehiculelor se mai linişti.

Horia sări imediat în picioare. În schimb, Mitru îşi dădu deoparte basca pe care şi-o trăsese peste ochi, căscă şi se ridică alene. Nu era deloc clar cum reuşise să doarmă cu toată hărmălaia din jur. Se duse până la un bidon de aluminiu plin pe jumătate cu apă, luă o cană din tablă, cu smalţul sărit, şi bău cu nesaţ. Cuprinse cu privirea materialele împrăştiate peste tot şi zecile de muncitori care îi aşteptau ordinele.

– O să vedeţi la mine cum trebuie zidit, răcni el ca să se facă auzit de toţi.

Îşi scoase haina şi cămaşa, rămânând în maiou. Înşfăcă în treacăt o mistrie de la un muncitor şi o găleată goală, uitată de cineva lângă baraca din tablă. Umplu găleata de la una dintre movilele de mortar şi o cără până la dunga văruită. Împinse o cărămidă pe cant în Opritorul nevăzut, până îi găsi punctul de echilibru. O unse cu mortar, aşeză alta alături, iar deasupra lipi o a treia, aşezată pe jumătate peste fiecare din ele două cărămizi de dedesubt. În jurul lui se strânseseră grămadă toţi muncitorii, dându-şi coate ca să vadă mai bine. Din biserică ieşiră câţiva călugări şi un preot să afle ce se punea la cale. Îşi făcură larg semnul crucii şi intrară înapoi.

După patru ore, în care pusese mecanic mortar şi cărămizi una peste alta fără să simtă foame sau sete, Horia se opri. Îşi îndreptă spinarea şi admiră lucrarea. Zidul se înălţase binişor, înconjurând biserica asemenea unui şarpe adormit. Depăşea deja un metru pe alocuri, cu excepţia porţii, care fusese lăsată liberă deocamdată pentru cazul că popii sau cei aflaţi înăuntru ar vrea să iasă. Mormanele de cărămizi se micşoraseră corespunzător, tot aşa şi movilele de mortar. Se

opriră pe rând toţi muncitorii, simţind miros de mâncare. Venise o dubă din care şoferul şi o femeie tânără şi frumoasă, care avea un şorţ mare de muşama peste halatul alb, scoaseră marmite mari cu mâncare de fasole cu costiţă şi un coş cu mere pentru desert. Imediat se formă o coadă la uşa din spatele vehiculului unde fiecare primi câte o gamelă zgâriată din tablă plină cu mâncare, o lingură, un coltuc de pâine şi un măr ca desert. Mitru îi făcu semn prietenului său să vină în faţă, iar muncitorii de la coadă se dădură respectuoşi la o parte. Îşi primiră porţiile, iar femeia îi zâmbi lui Mitru şi alese pentru el un măr frumos, roşu, din coş. Se retraseră la o masă improvizată dintr-un panou de lemn folosit la turnat betonul, unde, aşezaţi pe saci de ciment, se aflau deja inginerul şi maistrul.

– Mereu vine atâta lume la biserică? se interesă politicos Horia, arătând spre orăşenii care treceau netulburaţi prin locul unde se afla poarta sau chiar săreau zidul proaspăt ridicat pe acolo pe unde era mai mic.

– Pentru că sunt superstiţioşi, de asta, spuse repede Mitru printre îmbucături. Religia a fost dintotdeauna opiul popoarelor, după cum ne-a dezvăluit Marx. Ţine oamenii în ignoranţă şi astfel îi poţi manevra mai uşor. Bagă-le pe Dumnezeu în faţă şi promite-le că pe lumea de apoi vor avea de toate şi nu îţi mai cer nimic. Viaţă veşnică, împărăţia celor săraci cu duhul, adică a prostimii care vine la biserică. Dar toate astea vor înceta cât de curând. Le dărâmăm sau le zidim şi n-or să mai aibă biserici unde să se adune. Religia o să dispară de la sine, iar oamenii vor înţelege că trebuie să muncească pentru a putea trăi mai bine şi nu să se roage cu ochii ridicaţi la cer. De asta vin la biserică!

– Sau poate pentru că mâine este sărbătoarea Paştelui, îndrăzni maistrul. Ştiţi, aia care marchează ziua în care Isus a fost răstignit.

Diseară o să vină şi mai mulţi, să ia lumină. Adică să aprindă o lumânare pe care să o ducă acasă. Iar mâine e duminică şi cum e zi liberă…

Mitru se plesni cu mâna peste cap. Se pregătea să muşte din măr. Dar se răzgândi şi îl puse în buzunar, să îl aibă pentru mai târziu.

– Aşa, deci. Numai că noi o să lucrăm şi mâine toată ziua. Şi astăzi, până când terminăm ce avem de făcut. O să ne mobilizăm ca să ridicăm zidul până deasupra crucii ăleia de sus înainte de miezul nopţii, când se adună să-şi slăvească zeul închipuit. Să le arătăm că muncitorii sunt mai presus decât biserica lor. Ba chiar mai presus decât Dumnezeu. Să aduceţi schele şi reflectoare electrice pentru că o să ne prindă noaptea.

Maistrul Robu şi inginerul Pavel plecară ca luaţi de vânt să ducă la îndeplinire ordinele. Mânaţi de zbierătele lor, muncitorii se ridicară cu greu şi porniră alene spre zid. În vreo jumătate de oră izbutiră să înjghebe o schelă din lemn, cu mai multe nivele, rezemată de Opritorul nevăzut. După alte patru ore în care lipise cărămizi, Horia, la fel ca toţi ceilalţi muncitori, nu îşi mai simţea braţele. Era atât de obosit, încât aţipise de câteva ori în picioare sau cu capul sprijinit pe zid. În schimb, Mitru lucra, de parcă ar fi fost o maşină. Mai mulţi muncitori îl aprovizionau pe schelă cu mortar şi cărămizi şi, pentru că afară se lăsase întunericul, un reflector electric fusese special orientat ca să îi lumineze locul de muncă. Partea lui de zid avansase de departe cel mai mult. Izbutise să construiască o limbă care se curba ameninţător pe deasupra bisericii, urmând forma Opritorului. Avea vreun metru la bază şi cam trei metri în punctul cel mai înalt. Semăna cu un şarpe cu capul ridicat, pregătit de atac. Toţi se opriseră şi urmăreau ce face Mitru, de parcă acesta ar fi fost un acrobat de circ. Când făcea semn că nu mai are materiale, dintre spectatori se desprindeau câţiva să tragă în

sus de o funie cu scripete,trimiţând găleţi cu mortar sau cărămizi.

În biserică şi în afara ei se adunase mai multă lume, cei mai mulţi oameni bătrâni. Poate ar mai fi venit alţii dacă nu ar fi fost şantierul. Oamenii ascultau slujba de Paşte care răsuna distorsionat dintr-un megafon electric şi afară. Se făcu miezul nopţii când Mitru ajunse în sfârşit deasupra crucii turlei. Horia abia mai putea ţine ochii deschişi. Muncitorii plecaseră discret la casele lor, furişându-se în noapte. Rămăseseră doar inginerul Pavel şi maistrul Robu care, cu ultimele puteri, trăgeau pe scripete funia cu găleata de materiale în sus pe schelă. În timp ce aştepta, Mitru scoase din buzunar mărul primit la prânz, îl lustrui în lumina intensă a reflectorului de maioul care numai curat nu era şi muşcă din el cu poftă.

– Veniţi de luaţi lumină, intonă de trei ori preotul, ieşind cu o lumânare aprinsă, mare, din altar, iar mai apoi din biserică.

Credincioşii aflaţi în preajmă întinseră răbdători lumânările spre flăcăruia adusă de preot. În scurtă vreme, zeci de luminiţe răsăriră în jurul bisericii, iar preotul dădu tonul unui cântec preluat imediat de mulţime.

– Hristos a înviat din morţi…

În acel moment, Mitru se dezechilibră şi căzu fără să scoată vreun sunet. Trecu pe unde ar fi trebuit să fie Opritorul nevăzut, se lovi de cruce, se rostogoli pe turla de deasupra pronaosului, căzu pe acoperiş şi se prelinse până la streaşină, de unde se prăbuşi inert, cu mâinile atârnând lipsite de vlagă, ca aripile unui liliac ucis, până bufni de pământ în mijlocul credincioşilor, reuşind ca prin minune să nu lovească pe nimeni. În urma lui, căzu mărul din care lipsea o îmbucătură.

– … Cu moartea pre moarte călcând…

În jurul trupului lui Mitru se făcu repede un gol. Oamenii îşi dădeau coate unul altuia şuşotind şi arătând spre trupul neînsufleţit.

– … Şi celor din mormânturi…

Preotul se întoarse şi porni hotărât spre mort, fără să se oprească din cântat. Făcu un semn şi din biserică apărură patru călugări cu rasele negre trase peste cap.

– … Viaţă dăruindu-le.

Călugării aduseră masa cu mânere folosită pentru pomeni la înmormântare, năsălia, pe care aşezară cu grijă trupul dezarticulat al lui Mitru. După care, fără grabă, porniră spre poarta lipsită de gard. Oamenii se dădură la o parte să le facă loc, iar trecerea călugărilor tăie o cărare întunecată prin mulţime. La poartă, dincolo de efectul Opritorului, călugării depuseră cu blândeţe trupul zdrobit direct pe pământ. Credincioşii, care plecau de la slujba de Înviere, îşi făcură semnul crucii când trecură pe lângă el.

Horia urmărise totul neclintit, uitând chiar să respire. Îi trecuse somnul. Ieşi ca dintr-o transă şi se năpusti spre Mitru, fără să audă văicărelile maistrului sau pe inginer, care spunea ceva despre o ambulanţă. Cuprinse cu delicateţe capul mortului şi îi dădu deoparte părul cânepiu care îi căzuse pe ochii închişi. În mod curios, nu era sânge pe nicăieri. Nu îi venea să creadă că prietenul său cel mai bun, pe care îl ştia de-o viaţă, devenise amintire, lăsând în urmă doar obiectul care era trupul său, cu nimic mai presus decât o carcasă oarecare a unui animal sacrificat pentru hrană. Lacrimi fierbinţi îi izvorâră necontrolat din colţul ochilor împreună cu nenumărate amintiri cu Mitru înotând la mare, când fuseseră în tabără trimişi de casa de copii, fumând nervos când se gândea la o problemă, disciplinat şi atent în armată şi la şedinţele de partid, râzând când vrăjea vreo tovarăşă, cântând când se îmbăta, muncind până dincolo de epuizare când îi intra ceva în cap. La fel cum a muncit la zidul pentru care şi-a dat viaţa. Privi trupul prietenului său cu dragoste şi apoi cu ură, pentru că se simţi părăsit. Chiar cu mai multă

ură privi biserica şi ştiu pe loc că acolo se află vinovaţii pentru moartea lui Mitru. Făcu legământ cu el însuşi că, indiferent ce s-ar întâmpla, va termina acel zid şi va închide înăuntru biserica şi popii şi enoriaşii şi pe oricine se va mai afla în spatele Opritorului nevăzut, după care va dărâma sau va zidi alte biserici până nu va mai fi niciuna şi doar atunci, poate, se va simţi răzbunat.

Lacrimile căzură pe faţa lui Mitru. Trupul său avu un spasm, dar Horia crezu că i s-a părut. Îngheţă când Mitru deschise ochii.

– Ce s-a întâmplat? hârâi el cu greutate, dar Mitru nu fu în stare să răspundă.

Sirena unei ambulanţe se opri din tânguit chiar lângă ei. Din dubă săriră un medic care căra o geantă jerpelită de piele şi doi asistenţi care împingeau o targă pe rotile. Medicul se aplecă spre Mitru, scoase din buzunar o lanternă mică, o aprinse şi i-o plimbă pe ochi. Îl ascultă cu un stetoscop, iar cu o mână îi pipăi încheietura în căutarea pulsului. Luă din geantă o oglindă mică şi o apropie de gura şi nasul lui Mitru, după care clătină nedumerit din cap.

– Ce se întâmplă? repetă acesta. Unde e toată lumea?

– Trăieşti, şopti Horia cuprins de cea mai intensă emoţie pe care o simţise în viaţă. Trăieşti!

– Bineînţeles că trăiesc, spuse acesta arţăgos. Voi ce vreţi? îi apostrofă pe asistenţii care încercau să îl urce pe targă. Lăsaţi-mă în pace!

Se ridică singur şi îşi îndreptă cu un trosnet de oase piciorul stâng a cărui labă se afla într-un unghi nefiresc. Oasele îi mai trosniră de câteva ori când îşi îndreptă membrele în faţa medicului uimit, după care porni să inspecteze zidul. Scoase o ţigară dintr-un pachet mototolit, o aprinse şi plecă pufăind nervos.

– Chiar dacă nu a sângerat, n-am mai văzut aşa ceva, murmură medicul în urma lui, înainte de a se urca în ambulanţă. Pupila nu i se contractă la

lumină, nu are puls şi nici nu respiră, iar temperatura trupului său este la fel cu cea de afară. Mi s-a spus că a căzut de pe biserică. E mort de-a binelea. Sau aşa ar trebui să fie.

– Ba e cât se poate de viu! se răsti Horia şi porni să-l ajungă pe Mitru, dar acesta se pierduse deja în noapte.

L-a regăsit ceva mai târziu, pe când maistrul şi inginerul îl îmbrăţişau şi îl pupau zgomotos.

– Slavă… De fapt… Bine că ai scăpat, tovarăşe! Mi-a stat inima în loc când am auzit că te loveşti de turlă.

– N-am crezut că poate cineva să rămână în viaţă de la asemenea căzătură, întări şi inginerul. Numai că ai avut un car de noroc. De fapt, ce s-a întâmplat? Ai alunecat sau ce? Deasupra crucii nu mai are efect Opritorul? În cazul acesta, o să ne vină greu să construim.

Mitru scutură din cap şi scuipă şi mai mult fum din ţigara redusă la dimensiunea unui chiştoc minuscul. Scoase altă ţigară şi o aprinse de la chiştoc.

– Popii ăştia, hârâi el. Mi-au făcut ei ceva. Nici nu am ştiut ce se petrece până când nu m-am pomenit aici. O să le arăt eu ticăloşilor! O să le vin de hac, cu biserica lor cu tot!

Ridică ameninţător pumnul spre crucea de pe turlă. Oamenii care stătuseră afară plecaseră, însă din biserică se auzeau cântece religioase care îl slăveau pe Hristos.

– Ajunge pentru astăzi, decise. Unde spuneai că suntem cazaţi?

Maistrul Robu se uită în jur, speriat.

– La hotelul Rareş, zise repede. Numai că şoferul meu a plecat. L-am trimis să cheme ambulanţa, când am crezut că… El a trimis-o încoace, dar nu s-a mai întors. Va trebui să mergem pe jos, prin aglomeraţia asta. Parcă tot oraşul a ieşit să sărbătorească de Paşti.

– Atunci o să mergem chiar pe jos, spuse Mitru binedispus. O vom lua prin catacombe. Cu ocazia asta o să putem estima şi câte cărămizi putem scoate, reteză el din start protestele celorlalţi. În plus, ar trebui să ajungem mai repede decât pe străzi, nu-i aşa?

Maistrul Robu înghiţi în sec. Inginerul Pavel îşi luă rămas-bun şi se îndepărtă grăbit. Abia atunci remarcă Horia că pieptul prietenului său rămâne nemişcat când vorbeşte sau chiar când trage din ţigară. Părea să îşi folosească obrajii ca pe foale. I se păru neobişnuit, dar dădu vina pe umbrele provocate de lumina anemică aruncată din stradă de câţiva stâlpi de iluminat public.

– Poate ar trebui să ne mai gândim, începu el, iar maistrul Robu îl aprobă dând repede din cap. Nu avem nici măcar lanterne.

În jurul lor vânzoleala se mai potolise. Muncitorii dispăruseră de mult, dizolvaţi în întunericul spart de flăcăruile a nenumărate lumânări. Mitru zâmbi larg şi înşfăcă o lumânare ceva mai mare de la un trecător. Omul îl privi cu teamă şi nu protestă, dar se îndepărtă repede.

– Avem atâta lumină în jur, şi tu îţi faci griji. Uite, ţine.

Îi dădu lumânarea, iar el făcu rost de alta în acelaşi fel, de la o femeie bătrână care îl privi în ochi, îl scuipă şi făcu semnul crucii înainte de a se pierde în noapte. Maistrul Robu obţinu şi el o lumânare de la un bărbat pe care se părea că îl cunoaște.

Se îndreptară grăbiţi spre intrarea în subterane. Maistrul dădu deoparte pânza de sac ce ascundea bolta nu prea înaltă, făcută din cărămidă, la care muncitorii încă nu umblaseră. Se strecurară cu prudenţă, pe rând, cu maistrul în faţă. Dar după câţiva paşi, nemulţumit de ritmul lent în care se mişca acesta, Mitru trecu el în faţă, ocolind un popic de susţinere din lemn. Horia îl urmă, iar maistrul, care rămăsese ultimul, se grăbi să îi

ajungă îndemnat de chiţcăiturile câtorva şobolani deranjaţi de musafirii nepoftiţi.

– Oho, dar este treabă aici, constată mulţumit Mitru. Muncitorii n-au luat cărămida nici de pe douăzeci de metri. La câtă este aici, avem cu ce să ne terminăm treaba, ba chiar o să mai şi rămână. Cine ştie, poate trimitem şi la regiune, la Suceava, am auzit că şi ei ar avea ceva probleme cu nişte biserici şi mănăstiri pictate pe dinafară, că e plină ţara de ele, de parcă strămoşii n-ar fi găsit şi ceva mai util de făcut.

Lumânările aruncau umbre palide pe pereţii roşi de timp. Podeaua era surprinzător de uscată, mai ales că se auzea apa care picura pe undeva. Tunelul părea suspendat în timp. Zgomotele lumii de afară nu pătrundeau aici. Aerul era greu, încărcat de mirosuri vag definite, cum ar fi cel de pământ răvăşit, ca al unui mormânt proaspăt săpat, flori uscate, ca de coroană mortuară şi un iz de putreziciune tot mai pronunţat. Mitru ţinea lumânarea în dreptul umerilor, iar lumina, care îi cădea pe faţa albă, i-o colora în nuanţe verzui, fosforescente. Horia păşea în întuneric fără să aibă senzaţia că avansează câtuşi de puţin. În curând, imaginaţia începu să-i joace feste. Umbrele de pe pereţi se prelinseră şi peste podele şi tavan, căpătând consistenţă, asemenea tentaculelor unui animal de pradă marin. Flacăra lumânării dezvălui odată, doar pentru frântura unei clipe, două schelete cu oase albe, strâns îmbrăţişate. Sau poate fusese tot un joc al umbrelor. Tresări violent când un curent de aer clătină puternic flacăra lumânării şi realiză că, de fapt, este răsuflarea lui sacadată. Transpirase, cu toate că temperatura din catacombe era cu mult sub cea de afară. O picătură fierbinte de ceară îi căzu pe mână, însă nici nu o simţi. În spatele lor, maistrul Robu gâfâia din greu, chinuit de propriile fantasme.

– Ah, un şarpe! strigă. M-a muşcat, afurisitul! Luaţi-l de pe mine! Luaţi-l! Luaţi-l!

Horia se întoarse şi îl surprinse ţopăind într-un picior, ferindu-se de un pericol invizibil. Îl prinse de după braţ şi încercă să îl liniştească, şâşâindu-i aşa cum fac părinţii cu copiii mici. Maistrul se lăsă condus, însă şchiopăta deja puternic dintr-un picior.

– M-a muşcat, m-a muşcat jivina! Poate era otrăvit. Să ieşim repede, repede!

Horia îl împinse hotărât, încercând să ţină ritmul impus de Mitru. Trecură de câteva locuri în care tunelul lor se intersecta cu alte asemenea drumuri subpământene, iar Mitru alese dezinvolt calea cea bună, de parcă ar fi trăit dintotdeauna acolo. O dată se aplecă şi culese ceva de pe jos. Puse în buzunar ceea ce luase, fără ca măcar să arunce o privire, şi continuă să meargă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Fără veste, tunelul se încheie cu un rând de scări abrupte şi tocite, tot din cărămidă. La ţanc pentru Horia, deoarece greutatea maistrului Robu, care începuse să se lase tot mai moale, devenea mai mult decât putea duce. Un cârd de lilieci stârniţi de lumină le flutură pe deasupra capetelor, pierzându-se în hăul negru al catacombelor.

Ieşiră toţi trei. Pe jos era caldarâm din care, din loc în loc, răsăreau stâlpi electrici de iluminat din fier forjat, în formă de felinare vechi. Maistrul îşi mai reveni imediat ce trase în piept aer curat. Erau înconjuraţi de clădiri vechi, întunecate. În apropiere se auzea clopotul unei biserici.

– E de la Uspenia, acolo bate, îndrugă maistrul. Încă nu s-a hotărât dacă o dărâmă sau o lasă, că acolo a fost botezat Eminescu. Eminescu, poetul naţional, care aici s-a născut. De fapt, la Ipoteşti, iar în biserică a fost botezat.

– Cu poet, fie el şi naţional sau nu, toate bisericile trebuie dărâmate sau zidite, decretă Mitru, aprinzându-şi o nouă ţigară. O să-i vină şi ăsteia rândul, nicio grijă.

– Încotro trebuie să mergem? se interesă Horia, dar Mitru pornise deja înainte, foarte sigur, bocănind pe caldarâm.

Maistrul Robu ridică fără vlagă o mână arătând direcţia în care o pornise Mitru. Horia oftă, îl prinse de subţiori şi amândoi porniră agale după Mitru, asemenea unui animal bizar cu patru picioare şi două capete.

– Centru vechi… Aici sunt casele evreilor, dar nu şi evreii, că au plecat în Palestina. Sau Israel, cum am auzit că şi-ar spune mai nou, mormăi maistrul.

Mai spuse şi alte lucruri fără noimă, dar Horia nu îl mai băgă în seamă. Se lăsaseră fuioare de ceaţă în care Mitru dispărea pentru câteva secunde şi apoi reapărea ceva mai încolo, ca şi cum ar fi fost împins de o mână uriaşă. Din nou, Horia avu senzaţia că nu avansează deloc. Aşa că, atunci când intrarea în hotel decupă o fereastră gălbuie în amestecul păstos dintre ceaţă şi noapte, rămase puţin surprins; i se păruse că, de fapt, hotelul venise spre ei. Mitru îi aştepta ţinând larg deschisă uşa monumentală, lucrată din sticlă groasă şi fier forjat, asemenea felinarelor de pe stradă. Îl prinse pe maistrul Robu de sub celălalt braţ şi amândoi îl lăsară să se prăvălească pe canapeaua de piele, cu vopseaua jupuită, aflată în holul de la recepţie. Horia răsuflă uşurat şi se aşeză alături de el. Maistrul mormăi ceva neinteligibil. Capul îi căzuse în piept, dar ochii îi rămăseseră larg deschişi, fixând un punct de pe mocheta vişinie şi roasă de pe podea.

Mitru împinse o măsuţă de cafea până în dreptul lor, apoi îşi trase şi el un fotoliu. În gură îi atârna o altă ţigară aprinsă.

– Uite ce-am găsit când mergeam prin tuneluri, spuse şi scoase din buzunar o punguţă veche şi roasă, din piele, pe care o aruncă neglijent spre Horia.

Acesta o luă şi îi desfăcu şiretul cu mâinile tremurând. Era destul de grea. O întoarse şi o scutură. În palmă îi căzură câteva monede mari şi strălucitoare, cu câte o gaură aproape de margine.

– Cocoşei, strigă maistrul Robu prinzând brusc viaţă. Cocoşeii de aur din care îşi făceau salbe ţigăncile, pe care i-au luat evreii. Se spune că…

– Ce se spune? întrebă Horia, dar maistrul redevenise apatic. Şi tu, cum i-ai găsit acolo, în beznă? Cred că valorează o avere. Trebuie să-i declari Partidului.

Mitru clătină din cap. Adună monedele de aur şi le dădu drumul în buzunar.

– Ce-i găsit e bun găsit. O să-i vând evreilor de pe Lipscani când o să ne întoarcem în Bucureşti, să facă verighete şi cercei din ei. Am avut noroc, atâta tot. Nu-i aşa că-i ciudat? Au fost ai evreilor, o să se întoarcă iar la evrei. Hă, hă!

O uşă din spatele biroului recepţiei se deschise cu un scârţâit prelung. Apăru un individ înalt, cu capul mare, uşor aplecat şi pometii proeminenţi. Luă o cheie de pe panoul numerotat şi o puse pe măsuţa dintre ei fără să scoată o vorbă. Lui Horia i se păru foarte cunoscut. Semăna izbitor cu chelnerul care îi servise în vagonul-restaurant. Chiar se pregăti să îl întrebe dacă nu are vreun frate geamăn, numai că Mitru ceru de băut. Recepţionerul înclină din cap, semn că a înţeles, făcu doi paşi mari şi lovi în clopoţelul aflat pe biroul recepţiei, după care se retrase în odaia din care venise. De după aceeaşi uşă ieşi o fată tânără, foarte arătoasă, îmbrăcată ca o cameristă, cu o rochie bleumarin, strânsă pe corp şi cam scurtă, cu un şorţuleţ alb legat în faţă. Şi fata îi era cunoscută; le adusese prânzul, pe șantier. Împinse uşa cu fundul, puţin cam provocator. În mâini ţinea o tavă pe care se afla un şip pântecos, plin cu un lichid incolor şi trei pahare cu gura în jos. Aşează tava pe masă şi împărţi paharele, după care turnă băutura.

– Ţuică de Rădeni, din cea mai bună, susură la urechea lui Mitru. Tovarăşii de la Bucureşti trebuie să primească tot ce doresc. Absolut tot, aşa am primit indicaţii.

Zâmbi, privind mereu spre Mitru. Îşi plimbă încet limba peste buzele pline, roşii, şi clipi repede din genele lungi. Îşi aranjă cochet un zuluf rebel care îi recăzu imediat pe frunte. Mitru nu o băgă în seamă şi nici nu dădu vreun semn că o recunoscuse. Se juca rostogolind cu dexteritate printre degete un cocoşel de aur. Vărsă paharul pe gât fără măcar să clipească. Horia mirosi prudent înainte de a gusta. Băutura era aromată, dar cumplit de tare, iar mahmureala cu care se alesese după beţivăneala din tren încă nu îi trecuse de tot. Era foarte obosit şi pleoapele îi căzură fără să vrea peste ochi de câteva ori. Mitru plimbă paharul pe sub nasul maistrului Robu, apoi i-l duse la buze, îi săltă ușor bărbia şi îl ajută să înghită puţină ţuică. Omul scutură din cap, căpătă ceva culoare în obraji, dar după câteva clipe recăzu în apatie. Mitru bău restul paharului, iar fata i-l umplu imediat.

Horia căscă prelung, mai sorbi puţină ţuică şi adormi cu capul în piept. Se trezi prima dată când auzi ţipătul ascuţit al cameristei. Mitru râdea în hohote cu capul în flăcări. Din gură i se prelingea băutura ca dintr-un vas prea plin. Ţuica se aprinsese de la ţigara atârnată în colţul gurii, care se transformase într-un tubuşor de scrum. Camerista dispăru, se auzi o uşă trântindu-se, iar fata reveni aproape imediat cu o găleată de tablă plină cu apă. O vărsă în capul lui Mitru, flăcările se stinseră, iar scrumul rămas de la ţigară se risipi. Mitru continuă să râdă tare. Plimbă moneda de aur cu care se juca pe sub ochii lacomi ai cameristei. Înainte de a adormi din nou, Horia remarcă în treacăt că maistrul Robu dispăruse de pe canapea.

A doua oară, l-au trezit zgomotele. Semănau cu cele făcute de un berbec furios care loveşte în uşa

unui hambar. Printre pleoapele întredeschise, Horia îl văzu pe Mitru cum face amor cu fata. Cu rochia suflecată până peste şale, camerista îngenunchease pe fotoliu şi se ţinea zdravăn cu mâinile de spătar. Mitru o înşfăcase de şolduri şi o penetra cu putere din spate, lovind-o ritmic cu vintrele în fesele ei mari şi albe. Fata gemea de plăcere. În timpul împreunării, fotoliul ajunsese până la biroul recepţiei în care pocnea de fiecare dată când Mitru îşi lua avânt.

Horia aţipi iar şi visă că se află singur pe şantier şi femeia în alb, secretara tovarăşului Neagu, iese de după zidul proaspăt ridicat şi îi şopteşte la ureche, cu voce suavă: „Sărută-mă cu sărutările gurii tale, că sărutările tale sunt mai plăcute ca vinul. Mirezmele tale îmbălsămează dulce şi mireazmă revărsată este numele tău; de aceea fecioarele te iubesc. Ia-mă, ia-mă cu tine! Hai să alergăm!“[3]. Cu toate că i se păreau cunoscute cuvintele, Horia nu era în stare să îşi amintească unde le-a mai auzit. Femeia în alb se lipi de el, iar trupurile li se atinseră în atât de multe părţi şi într-un asemenea fel în care nu crezuse că este posibil. Îl sărută şi el iar nu crezu că buzele ei subţiri şi palide pot să se desfacă atât de minunat, asemenea petalelor unei flori, dimineaţa, şi să transmită atâta pasiune. Dar ceva se întâmplă şi femeia în alb încremeni pentru o clipă. Faţa i se schimonosi urât, ca şi cum ar fi suferit crâncen, dar îşi recăpătă aproape imediat expresia imobilă şi rece.

Cu toate acestea, îşi suflecă rochia lungă şi largă, dezgolindu-şi picioarele slăbănoage, ca de marmură, îl încălecă şi îl mângâie peste tot, şoptindu-i că poate să o aibă şi pe ea şi pe cameristă sau oricât de multe fete doreşte, asta desigur, după ce va fi făcut comandant de detaşament la tineret, va fi primit apartament cu două sau poate cu trei odăi şi va fi devenit, alături de Mitru, omul de încredere al tovarăşului Neagu şi al Partidului. Numai că, deja era altceva.

Pasiunea îi dispăruse, iar vocea ei suna ca a unei gestionare de aprozar care încercase odată să-i vândă şi câteva garoafe ofilite, pe lângă kilogramul de cartofi cumpărat, ca să nu rămână cu ele în gestiune.

Chiar şi aşa, se trezi foarte excitat când gemetele de plăcere ale cameristei se transformară în urlete de durere. Ea se zbătu zdravăn şi reuşi să scape de Mitru. Îşi trase chiloţii, îşi aranjă din fugă hainele şi dispăru după un colţ, dar paşii i se mai auziră bocănind podelele şubrede încă vreo jumătate de minut. Rânjind cu gura până la urechi, Mitru se întoarse spre Horia care, înainte de a cădea iar în somn, îi văzu falusul imens, îndreptat triumfător în sus, ca un semn de exclamare.

Horia se trezi de-a binelea când afară soarele lumina cu putere. Era întins pe canapea. Cineva îl învelise cu o pătură. În jur mirosea a ars, a bere stătută şi a fum de ţigară. De pe fotoliu, Mitru îl privea fumând. Părea în formă. Încet, amintirea întâmplărilor nopţii începu să iasă la suprafaţă. Le analiză o clipă, apoi scutură din cap şi le alungă ca pe nişte vise sau coşmaruri, sau ce or fi fost. Totuşi, îl încercă o umbră de îndoială când apăru camerista aducând o tavă cu două ceşti de cafea pe care le aşeză timid pe măsuţă. Mitru o mângâie fără jenă pe fund, însă fata nu mai zâmbi, ci îl privi temătoare.

– Asta-i viaţa care-mi place, exclamă el binedispus, fără să se atingă de cafea. Băutură şi femei! Şi tutun, desigur. Din toate pe săturate.

Horia se ridică în şezut şi sorbi din cană. Cafeaua era veritabilă şi foarte aromată, nu ca amestecul oribil de năut, cunoscut ca nechezol, care se vindea în alimentarele statului.

– Doriţi ceva de mâncare? îi întrebă fata.

– Nu ne este foame, răspunse vioi Mitru. De altfel, nu este nici timp pentru aşa ceva, că avem o mulţime de treabă. Plecăm imediat.

Lui Horia îi era foame, dar nu îndrăzni să îşi contrazică prietenul. Sorbi grăbit ultimii stropi de cafea amestecaţi cu zaţ şi se ridică în picioare odată cu Mitru. Inginerul Pavel apăru cu IMS-ul hodorogit chiar când ei ieşeau din hotel. Le făcu loc să urce pe locurile din spate, iar el se aşeză la volan.

– Unde-i maistrul Robu? se interesă Horia. A ajuns cu bine acasă?

– A fost dus la spital astă-noapte, strigă inginerul ca să se facă auzit peste troncănitul motorului. Credeam că ştiţi. Doctorii nu prea au ce să-i facă. Spun că l-a muşcat ceva. Cine ştie ce se află prin catacombe…

– Aţi pornit lucrul? întrebă Mitru. Dacă aţi început de cum s-a luminat de ziuă, trebuie să fi ridicat măcar încă un sfert de metru.

Inginerul clătină din cap. Duse pumnul strâns la gură pentru a-şi înăbuşi un căscat.

– E duminică şi nu a venit nimeni pe şantier. În plus, mai e şi prima zi de Paşti, iar constructorii sunt foarte superstiţioşi. Nici nu vor să audă că trebuie să muncească, cred că fac păcate. Nici măcar şoferul n-a venit, aşa că am ajuns să conduc eu rabla asta.

Horia se aşteptă ca Mitru să se dezlănţuie mânios, dar chipul pământiu al acestuia rămase impasibil. Continua să fumeze. De fapt, realiză Horia, prietenul său nu încetase nicio clipă să pufăie din ţigară după ce căzuse de pe schelă. Zgomotul motorului, la care se adăugase, după demaraj, un concert de scârţâituri şi trăncăneli, se amplifică şi făcu imposibilă orice conversaţie. Aşa că îşi continuară drumul prin oraşul pustiu care se derula dincolo de geamurile prăfuite ale IMS-ului, fără să-şi mai vorbească.

Aşa cum le spusese inginerul Pavel, şantierul era pustiu. Zidul început părea ca peticit acolo unde se folosiseră cărămizi smulse din catacombe. Limba ridicată de Mitru până deasupra crucii

atârna nefiresc în aer, susţinută numai de puterea Opritorului invizibil care înconjura mănăstirea Popăuţi. Pelicula de apă care acoperea mormanele de mortar, aduse cu o zi în urmă de basculante sclipea în soare.

– Le-am udat astă-noapte, ca să nu se întărească şi să se irosească, spuse cu năduf inginerul consultându-şi ceasul. Nici măcar pentru asta n-am găsit meseriaşi. Eu zic să ne întoarcem mâine, mai ales că pe la amiază o să înceapă Vecernia, slujba primei zile de Paşti, și-o să fie mare aglomeraţie.

– Nici gând, i-o tăie Mitru. O să lucrăm noi. Le vom dovedi cetăţenilor că este o prostie să crezi în păcate şi sfinţi. Ce, azi nu mănâncă pentru că e sărbătoare? Hai, la treabă, la treabă, îi zori el bătând din palme. Dumneata o să ridici cărămizile, iar noi o să le zidim. Până diseară vreau ca toată crucea din vârf să fie acoperită.

Ca pentru a-şi întări spusele, Mitru înşfăcă o grindă groasă de lemn pe care o sprijini de schelă. Horia rămase cu gura căscată. Văzuse cu ochii lui cum, cu o zi înainte, şase muncitori opintiseră din greu pentru a coborî aceeași bârnă dintr-un camion. Îşi scoase haina şi o agăţă într-un cui înfipt în magazia cu materiale, improvizată în odaia aflată la baza clopotniţei. Nu se luase încă nicio decizie în privinţa clopotniţei; Opritorul nu acţiona şi acolo. Cu o zi în urmă, muncitorii desfăcuseră cele trei rânduri de scări din lemn pe care se putea ajunge în vârf, la clopotul a cărui limbă atârna tristă, pentru a le folosi la schele. Clopotul fusese donat de nişte greci, în urmă cu vreo sută de ani, probabil ca să se pună bine cu Dumnezeu. Horia se minună de cât de veche este credinţa creştină şi alungă iar, ca pe o muscă supărătoare, gândul că poate ceva anume îi face pe oameni să se roage dintotdeauna divinităţii. Până îşi puse salopeta şi cizmele de cauciuc, Mitru se avântase deja sus pe schelă, iar inginerul Pavel îi urca deja cu scripetele prima găleată cu cărămizi.

Aşa că Horia luă o mistrie şi o găleată cu mortar şi urcă la rându-i. Din nou văzu picturile exterioare, dar de această dată sfinţii îi priveau cu căldură şi zâmbeau. Scutură din cap, dar picturile nu dispărură.

De sus, biserica arăta cu totul diferit. Cele patru cruci se aliniau la distanţe aproximativ egale, asemenea unor soldaţi la paradă. Crucea clopotniţei din piatră, cea de-a cincea, era puţin răsucită faţă de celelalte. Începu să lucreze cot la cot cu Mitru dinspre care venea un iz vag de putreziciune, aproape acoperit de fumul nelipsitei lui ţigări. Pe măsură ce soarele se înălţa, creştea şi zidul lor. Deja acoperiseră mai mult de jumătate din crucea de deasupra pronaosului când oamenii au început să se adune. Veneau în tăcere, în grupuri mai mari sau mai mici. Erau deopotrivă bărbaţi şi femei cu părul acoperit de baticuri, de toate vârstele, îmbrăcaţi în haine de sărbătoare. Unele cupluri ţineau copii de mână. Horia se opri să-i privească. Păreau o armată de furnici care se îndreaptă spre muşuroi. Îl cuprinse dintr-odată setea şi chiar se miră cum a putut rezista atâta vreme fără apă. Îl mai lovi şi senzaţia sfâşietoare de foame, amintindu-i că nu mai pusese nimic în gură de aproape o zi şi o noapte. Cu toate astea, nu se mai sătura privind mulţimea care intra ordonat în biserică, făcându-şi cu toţii semnul crucii înainte de a trece pragul, trecând prin Opritor ca şi cum acesta nu ar fi existat pentru ei.

– Nişte superstiţioşi, asta sunt. Mai întâi îi simţi mirosul şi apoi îl auzi pe Mitru care se apropiase din stânga sa. Se roagă de parcă cineva i-ar băga în seamă. Ceea ce nu pricep ei e că totul se poate face numai prin muncă. Aşa ajungi să ai tot ce vrei, inclusiv băutură şi femei. Dumnezeu nu există. Există în schimb bani, un serviciu bun şi mai ales există Partidul şi tovarăşul Neagu. El este Dumnezeul nostru şi lui trebuie să ne rugăm pentru că el ne dă totul.

Din biserică se înălţă prin turlă, ieşind printr-o ferestruică, vocea preotului.

– La început, a făcut Dumnezeu cerul şi pământul…

Horia simţi cum se clatină. Din platforma de lemn pe care se afla se ridică praf amestecat cu var. Se prinse cu o mână de schelă.

– Pământul era fără chip şi pustiu şi întuneric era pe deasupra adâncului, iari Duhul lui Dumnezeu se purta pe deasupra apelor.

Tremurăturile se amplificară. O cărămidă aflată pe platforma de sub picioarele lui săltă de câteva ori. Se prinse şi cu cealaltă mână de schelă. În biserică, glasul preotului continua netulburat. Horia ascultă fascinat.

– Şi a zis *Dumnezeu: „Să fie lumină!“. Şi a fost lumină. Şi a văzut Dumnezeu că lumina era bună şi a despărţit Dumnezeu lumina de întuneric. Şi a numit Dumnezeu lumina ziuă, iar întunericul l-a numit noapte. Şi a fost seară, şi a fost dimineaţă: aceasta a fost ziua întâia (Facerea, 1 – 5, Biblia – Gala Galaction)*.

Câteva cărămizi din cele cu care înveliseră crucea se desprinseră şi porniră vâjâind spre acoperişul bisericii. Schela nu mai tremura, dar începu să se lase primejdios într-o parte. Cu toate astea, Horia nu simţi nici urmă de teamă. Asculta ca vrăjit cuvintele preotului. Întreaga limbă de cărămizi ridicată cu multă trudă cu o zi în urmă de Mitru, de la bază până peste cruce, începu să se fisureze. Cărămizile cădeau răpăind ca ploaia pe acoperişul şi în curtea bisericii, iar Horia pierdu o parte din slujba din biserică.

– Şi a zis Dumnezeu: „Să facem om după chipul Nostru şi după asemănarea Noastră care să aibă stăpânire peste peştii mării, peste păsările cerului şi peste dobitoace şi peste tot pământul şi toate târâtoarele de pe pământ, după soiul lor“. Şi a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său, după

chipul său Dumnezeu l-a făcut, bărbat şi femeie i-a făcut.[4].

Schela de sub el se desfăcu, iar el se dezechilibră şi căzu, dar altfel decât se prăbușise, cu o zi în urmă, Mitru. Mai întâi simţi că, de fapt, se înalţă puţin, iar trupul i se acoperă cu o mantie de flăcări. În acel moment îl descoperi de-a binelea pe Dumnezeu, dar nu ca pe o revelaţie, ci ca pe o parte din sinele său, la fel cum e o mână sau inima pentru trup. Era acolo, în el, dintotdeauna. Trăi atât de intens clipa înţelegerii, încât întreaga sa viaţă i se perindă prin spatele ochilor, mai repede chiar decât filmul derulat cu mare viteză despre zidirea bisericilor. Înţelese inutilitatea distrugerii acestora, pentru că adevărata credinţă nu se află închisă în ele, ci este parte din sufletele tuturor oamenilor, încă de la începutul timpului, oricât de mult ar pretinde unii dintre ei că sunt atei şi comunişti şi şi-au întors faţa de la Dumnezeu. Din acest motiv, și nu din altul, lăcaşele vechi de cult nu pot fi dărâmate, pentru că zidurile lor sunt cimentate de credinţa a nenumăraţi oameni care şi-au rostit rugăciunile acolo, mărturisindu-i-se lui Dumnezeu.

Jos, în curtea bisericii, dreptcredincioşii veniţi pentru Vecernie şi-au ridicat la unison capetele. L-au văzut pe Horia cu braţele larg desfăcute, suspendat pentru o clipă în aer, moment în care s-a suprapus peste crucea de pe pronaos. Era învăluit ca într-o haină de aur de razele soarelui amiezii care se oglindeau pe trupul său plin de sudoare. L-au privit cum se prăbuşeşte când crucea făcută din trupul său cu braţele întinse s-a desprins de cea aflată pe turlă dintotdeauna.

Au mai văzut şi cum Mitru, cel mai bun prieten al său, îi întinde o mână nefiresc de lungă, pe care Horia a apucat-o în ultimul moment, dar imediat ce degetele li s-au încleştat, Horia a simţit cum îl străbate un fior, ca o furnicătură electrică care îi transmise satisfacţia muncii împlinite, curaj, că este în siguranţă, dar şi multe altele.

Rămase agăţat de mâna lui Mitru, dar înăuntrul prietenului său se afla şi tovarăşul Neagu care îi poruncea acestuia tot ceea ce voia. Aşa a ştiut că Mitru se transformase în sluga duşmanului lui Dumnezeu după ce iubirea de Dumnezeu îi încălzise inima cu o zi în urmă, numai pentru o clipă, suficientă ca să anuleze efectul Opritorului care îi ţinea la distanţă pe cei care voiau să dărâme casa lui Dumnezeu. Duşmanul lui Dumnezeu adusese îndărăt viaţa în trupul mort al lui Mitru şi-i dăduse tot ceea ce crezuse că îşi dorise. Iar acum, duşmanul lui Dumnezeu voia să facă acelaşi târg şi cu el, cerându-i în schimb să-l sfideze pe Dumnezeu şi să-i dărâme sau să-i ascundă bisericile.

Privi în ochii morţi ai prietenului său care începuse să-l tragă fără efort în siguranţă, pe partea de schelă rămasă întreagă. Îşi umplu plămânii cu aerul amestecat cu fum din ţigara lui Mitru, ca şi cum s-ar fi pregătit să înoate pe sub apă. Dădu drumul mâinii acestuia şi căzu pe spate, cu braţele larg desfăcute, învelit de lumina blândă a soarelui, ca o cruce de foc, fără să scoată niciun sunet. Un zâmbet mare îi lumină faţa.

Căzu încet, atât de încet încât avu timp să simtă iubirea lui Dumnezeu şi să înţeleagă cât de mult îl iubeşte el pe Dumnezeu.

Dar mai ales ştiu, pentru prima dată în viaţă şi fără nicio urmă cât de mică de îndoială, că Dumnezeu şi-a desfăcut şi pentru el braţele ca să îl primească.

[1] Apocalipsa, cap. 16-9, *Sfânta Scriptură,* versiunea Anania (n.a.)

[2] Apocalipsa, cap. 16-11, *Sfânta Scriptură,* versiunea Anania (n.a.)

[3] „Cântarea Cântărilor“, capitolul 1, *Biblia Ortodoxă,* trad. Gala Galaction, 1939 (n.a.)

[4] Facerea, 26 – 27, *Biblia Ortodoxă,* trad. Gala Galaction, 1939 (n.a.)

Despre autor

George Lazăr (n. 3 februarie 1963, Vatra Dornei, Suceava) este un scriitor și publicist român contemporan de science-fiction și thriller. În 1987 a absolvit Facultatea de Automatică, secția Calculatoare, din cadrul Institutului Politehnic din Iași. Este membru al Societății Române de Science-Fiction și Fantasy.

A debutat în 1987 în antologia *Cosmos XXI: Un univers al păcii*. Povestiri de mici dimensiuni a publicat între 1982 și 1987 în *Opinia Studențească* (unde a avut o rubrică permanentă, intitulată *Utopii*) dar și în *Argonaut* (supliment al revistei *Convorbiri Literare*), revista *Cronica*, săptămânalul *Magazin*. După 1990, a colaborat în calitate de corespondent la cotidianul *Monitorul* (din Iași) și mai apoi la *Monitorul de Botoșani,* pe care îl conduce și unde lucrează și în prezent. A editat lunarul *SCI-FI MAGAZIN*, între 2007 și 2008 (12 apariții), unde a publicat două povestiri. A editat Almanahul *SCI-FI MAGAZIN 2009*. A fost prezent cu o povestire în antologia *Alte ţărmuri* (2009), editată de Societatea Română de Science-Fiction și Fantasy.

A publicat volumele: *America One* (2007, Editura Tritonic), *Îngerul Păzitor* (2009, Editura Millennium Press). *The Guardian Angel* – Editura Virtuală.

Este prezent în antologiile: *Ferestrele Timpului* (Editura Tracus Arte, 2013), *Călătorii în Timp* (SRSFF, Editura Nemira 2013), *Zombii – Cartea morților vii* (Millennium Press 2013), *Cele 1001 Scorneli ale Moshului* (Millennium Press, 2012), *Pangaia* (SRSFF, Editura Eagle 2011), *Venus* (SRSFF, Editura Eagle 2012), *Steampunk – A doua revoluție* (Millennium Press, 2012), *Cele 12 feţe*

ale goticului (Millennium Press, 2012), *Premiile Galileo* (Millennium Press, 2012), în revista *SRSFF.ro* cu 6 povestiri în 2012.

Cuprins

Ziditorii de biserici
Copyright
Mamă de duminică
De la țigani
Poveste cu zâne
Balul mascat
Viitorul Mass-Media
Cronica Akasha
Povestea ultimului șoarece de bibliotecă
Second Chance
Restul zilelor
Switch
Ziditorii de biserici
Despre autor

Table of Contents

Ziditorii de biserici	1
Copyright	2
Mamă de duminică	5
De la ţigani	9
Poveste cu zâne	47
Balul mascat	49
Viitorul Mass-Media	59
Cronica Akasha	105
Povestea ultimului șoarece de bibliotecă	123
Second Chance	139
Restul zilelor	175
Switch	194
Ziditorii de biserici	242
Despre autor	288